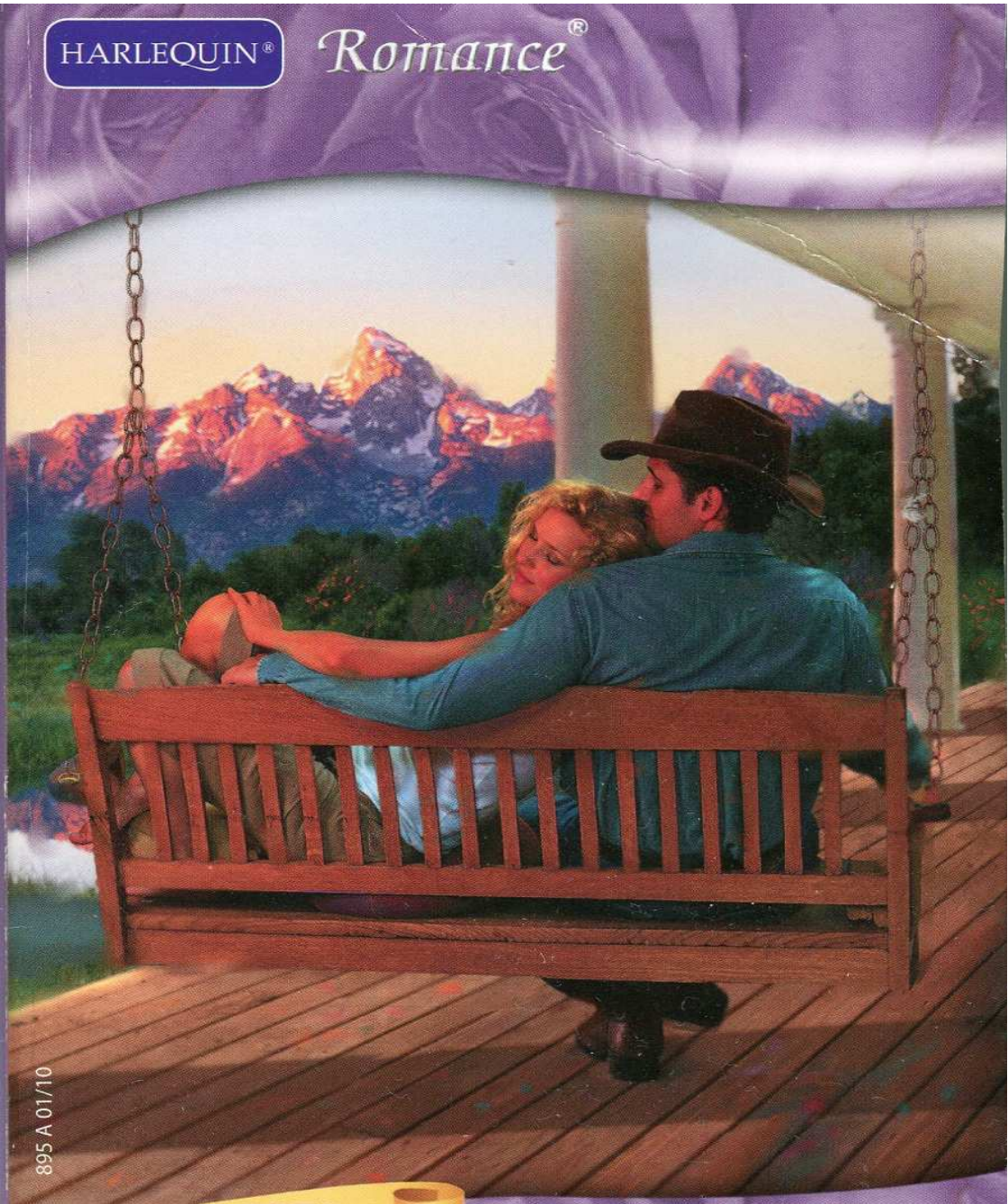
HARLEQUIN® Romance®

895 A 01/10

BONUS
Příběh z historie!

Diana Palmerová

Klenot v srdci

KLENOT V SRDCI

DIANA PALMER

Název originálu:
Diamond in the Rough; Libertine Lord, Pickpocket Miss *První vydání:*
Mills & Boon, 2009; Harlequin Books, 2008 *Překlad:*
Ivana Sudová; Jarmila Bryhová

Odpovědný redaktor: **Ivana Čejková**

© 2009 by Diana Palmer; 2008 by Nikki Poppen
© For the Czech Republic edition by Arlekin – Wydawnictwo Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa 2010
Vydavatel: Arlekin – Wydawnictwo Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa
Tento titul vychází v edici Romance ISSN 1212-8457.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: studio iks, Warszawa
Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha
Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

CENA: CZ: 75 Kč SK: 2,96 €

ISBN 978-83-238-6203-1

PRVNÍ KAPITOLA

Městečko Hollister nebylo o moc větší než obrovský ranč, který v Medicíně Ridge v Montaně vlastnil John Callister a jeho bratr Gil. V něm společně podle nejnovějších vědeckých postupů chovali čistokrevné býky. Oba bratři však nechtěli spojovat celý život jen s jedním místem. Toužili zkusit i něco nového a svou činnost o trochu rozšířit. Proto se rozhodli, že v malém městě Hollister v Montaně zprovozní ranč, kde by mohli vyzkoušet nový růstový program, jenž by za použití nejmodernějších technologií a ekologických krmných směsí zvýšil produkci mladých čistokrevných býků.

Na svém stávajícím ranči Gil a John nechovali běžný hovězí dobytek, ale býky šampióny pro farmáře, kteří se chovem dobytka zabývali. V tomto odvětví však panovala velká konkurence a náklady na výrobu šplhaly až do nebes. Proto chovatelé dobytka nic neponechávali náhodě a nespoléhali se jen na přírodu. Nové kvalitní kusy získávali pomocí genetiky.

A byli to právě John s Gilem, kteří se stali průkopníky v tomto vysoce technicky orientovaném oboru zemědělství. Vytvořili například několik nových počítačových programů, které těžily z odpadových strategií.

Gil se také doslechl o programu, který využíval metan, jenž vznikal při chovu dobytka. Ten převáděl na energii, s níž se pak dal zajistit provoz ranče. Počáteční náklady byly sice značně vysoké, ale výsledky se brzy dostavily. Většina elektřiny, která se používala k osvětlení stájí a

zásobovala ranč, pocházela právě z nových technologií. A jakýkoliv přebytek energie se pak zpětně prodával energetické společnosti.

Bratři na svém ranči rovněž instalovali solární panely pro ohřev vody v hlavní budově, stáje a ohrady pro dobytek vybavili hydraulickým zařízením. Proto se v jednom větším zemědělském časopise objevil článek o jejich posledních inovacích.

Stránky doprovázela fotografie Gila, jeho dvou dcer a nové manželky, neboť John se právě účastnil předvádění dobytka a fotografování zmeškal. Jemu to ale nevadilo. Na publicitě si vůbec nezakládal. Gil ostatně také ne, ale v tomto případě si nenechal ujít příležitost, jak propagovat jejich geneticky šlechtěný dobytek.

John pak obvykle cestoval, aby dobytek předváděl, ale život strávený na cestách ho již začínal unavovat. Obzvláště nyní, když se Gil oženil se svou bývalou sekretářkou Kasie a jeho holčičky z prvního manželství Bess a Jenny byly ve škole. V té době si připadal osamocený a nespokojený. Právě po Gilově druhé svatbě si uvědomoval, jak rychle čas utíká, neboť jemu samotnému se již přehoupla třicítka a dosud nenašel ženu, se kterou by rád zůstal, přestože se příležitostným schůzkám nevyhýbal. U rodinného ranče si začínal připadat jako páté kolo u vozu.

Dobrovolně proto odešel do Hollisteru, aby zde přestavěl malý polorozpadlý ranč, který s Gilem koupili. Doufal, že injekce v podobě kapitálu a vyspělé technické inovace ho přivedou z bankrotu na výsluní ve světě chovu čistokrevného dobytka.

Stavení, které John dosud viděl jen z leteckých snímků, bylo hotová ruina. Jeho postarší majitel ho již

očividně dlouhá léta vůbec neudržoval. Většinu kovbojů, kteří pro něho pracovali na plný úvazek, s pádem trhu propustil, a ti, kteří pro něho pracovali příležitostně, nebyli schopni vše zvládnout. Ohrady se rozpadly, dobytek se rozprchl, studna vyschla a stáj shořela. Tehdy se majitel konečně rozhodl, že ranč prodá, a Callisterovi bratři ho od něho koupili. Starý muž pak odešel na východ za svou dcerou.

John si vše nyní prohlédl. Na vlastní oči se tak seznámil s obrovským úkolem, který před ním stál. Věděl, že bude muset najmout nové honáky, postavit stodolu i stáje a především strávit tisíce hodin náročnými pracemi, aby se ranč znovu stal životaschopným.

Obnovit studnu, znovu natáhnout provazy u ohradníků, koupit nové vybavení a vybudovat elektrárnu na výrobu energie z metanu… Při té představě zasténal. Jejich ranč v Medicine Ridge měl veškeré zařízení na nejmodernější úrovni. Toto byl naprostý středověk. John tušil, že bude trvat hodně dlouho, než zbořený ranč vzkřísí. Stála před ním práce na spoustu měsíců. To, co mu zezačátku připadalo jako příjemný koníček a zábava, nyní vypadalo jako velká životní dráha.

Po starém majiteli zbyli ze známého plemene Appaloosa v ohradě jen dva koně. Ostatní pracovní koně byli již dávno prodaní a zbylí kovbojové mu řekli, že na práci se stádem používali své vlastní. I tyto kovboje na příležitostnou práci však starý majitel ještě před prodejem ranče nechal odejít. John je naštěstí vypátral a mohl jim opět nabídnout práci na plný úvazek, po které lačně skočili.

Věděl, že budou muset rychle vybudovat skladové prostory a stáje pro nově narozená telata a nemocné kusy.

To byla jeho první priorita. A pak hlavně dům. Doposud spal na podlaze ve spacím pytli a na holení a mytí si ohříval vodu z potoka na kempinkovém vařiči. Díky-bohu, pomyslel si, že bylo jaro a ne zima. Jídlo si kupoval v jediném bistru, které se v tomto městečku nacházelo. Dvě jídla denně. K obědu si koupil u benzínové pumpy na okraji města sendvič. Pro muže, jenž byl zvyklý na pětihvězdičkové hotely a nejlepší jídlo, jaké se jen dalo koupit, to byl velmi drsný způsob života. Ale co, je to můj vlastní výběr, připomněl si.

Do města přijel v menším nákladním autě střední cenové třídy, neboť nechtěl dávat příliš najevo, že je bohatý. S nikým se zde ještě neznal a ceny by hned vylétly nahoru. Zatím se zde setkal jenom s několika kovboji a lidé ve městě dokonce neznali ani jeho jméno.

Usoudil, že nejlepší místo, kde by měl začít, byl Feed store, místní obchod s potřebami pro farmáře, který dodával na ranč zásoby včetně koňských potřeb. Napadlo ho, že by jeho majitel mohl vědět, kde by sehnal dobrého stavitele.

Zastavil před předními dveřmi a vešel dovnitř. Místnost byla zaprášená a neudržovaná. Vypadalo to, že je zde pouze jeden zaměstnanec. Drobná dívka s krátkými tmavými vlnitými vlasy a svůdnou postavou. Na sobě měla pletený svetr, obnošené džíny a vysoké boty.

Právě rovnala uzdy, a když se přiblížil, vzhlédla vzhůru. Jako většina kovbojů ze staré doby měl i John na vysokých botách ostruhy, které zacinkaly, když vstoupil. Byl oblečený do džin a černého trika. Přes ně měl rozepnutou džínovou košili. Kromě toho se mu nízko na bocích houpalo pouzdro se starým koltem ráže

pětačtyřicet. V této části Montany převládala divočina a on se nikdy nevydával ven bez nějaké ochrany proti případným predátorům.

Dívka se na něho zvláštním způsobem zadívala. John si vůbec neuvědomil, že ve svém oblečení mohl vypadat jako nějaká filmová hvězda. Světlé vlasy se mu pod širokým okrajem kovbojského klobouku třpytily jako zlato a rámovaly jeho pohledný obličej. Měl vytáhlé štíhlé tělo jezdce a přiměřeně, ne přehnaně, vypracované svaly.

„Co tam sakra děláš?“ ozval se rozzlobený chraplavý hlas z pozadí. „Přece jsem ti řekl, abys mi přinesla ty nový pytle s krmivem, než je zničí déšť! Tak si tam přestaň hrát a koukej pohnout tím svým líným zadkem!“

Dívka se začervenala a zatvářila se vyděšeně. „Ano, pane,“ řekla a hned vyskočila, aby udělala, co se jí řeklo.

Johnovi se vůbec nelíbil způsob, jakým s ní muž mluvil. Byla velmi mladá, pravděpodobně jí ještě nebylo ani dvacet. Žádný muž by takhle neměl mluvit s dítětem.

S kamennou tváří se k muži přiblížil. Jen blýskající oči prozrazovaly jeho skutečné pocity.

Obtloustlý muž s částečnou pleší, věkem starší než John, se otočil.

„Můžu pro vás něco udělat?“ zeptal se znuděně, jako kdyby ho nezajímalo, zda přijde o kšeft či ne.

„Vy jste majitel?“ zeptal se John.

Muž po něm hněvivě pohlédl. „Vedoucí. Tarleton. Bill Tarleton.“

John si posunul klobouk dozadu. „Potřebuj najít někoho, kdo by uměl postavit stáj.“

Muž pozdvihl obočí. Očima sklouzl po Johnových obnošených džínách a botách, které nevypadaly draze.

Pak se urážlivým způsobem zasmál. „Vy tady někde vlastníte ranč?“ zeptal se nedůvěřivě.

John se musel držet, aby nevybuchl. „Můj šéf,“ vyhrkl. Byl to okamžitý nápad. „Mě si najal. Právě koupil Bradbury pláce na Chambers Road.“

„To starý místo?“ zašklebil se Tarleton. „Sakra, vždyť je to zřícenina! Bradbury jen seděl na prdeli a nechal to místo jít do pekel. Nikdo nepochopil proč. Před lety měl docela dobrý dobytek. Jezdili za ním farmáři až z Oklahomy a Kansasu, aby ho koupili.“

„Asi už byl starý,“ poznamenal John.

„To jo,“ sešpulil rty Tarleton. „No, myslím, že Jackson Hewlett má stavební firmu. Staví domy. Docela pěkný domy. Hádám, že by dokázal postavit i stodolu. Bydlí na kraji města u starýho nádraží. Je v místním telefonním seznamu.“

„Jsem vám zavázán,“ odvětil John.

„Váš šéf… počítám, že bude potřebovat krmení… a tak… další věci, sedla, ohlávky…“ dodal Tarleton.

John přikývl.

„Můžu to objednat, pokud to zrovna nebudu mít při ruce,“ pokračoval Tarleton.

„Budu na to myslet. Právě teď bych něco potřeboval – dobrou sadu nářadí.“

„Sassy!“ zaječel Tarleton. „Ten muž chce nářadí! Přines to nový v bedně!“

„Ano, pane!“ Vzápětí bylo slyšet zvuk šoupajících bot.

„Moc toho neudělá,“ zavrčel Tarleton. „Žádná velká pomoc. Někdy ani do práce nepřijde. Má mámu s rakovinou a malou sestru. Šestiletou. Tu její matka

adoptovala. Hádám, že jednou taky skončí sama jako její máma a to děcko.“

„Dostává její matka nějakou vládní pomoc?“ zeptal se zvědavě John.

„Nic moc,“ ušklíbl se Tarleton. „Říká se, že nikdy nedělala kromě toho, že byla nemocná. Dokonce i před tím, než měla rakovinu. Jediný peníze jim nosí Sassy. Její táta od nich před lety odešel s jinou ženou. Aspoň že jim zůstal barák. Ten její matka dostala po rozvodu při majetkovým vyrovnání. Není to nic světobornýho, ale aspoň mají střechu nad hlavou.“

John ucítil bodnutí, když spatřil drobnou dívku, jak táhne těžkou bednu s nářadím. Vypadala, že je sotva schopná zdvihnout i obyčejnou uzdu.

„Ukažte, já si to vezmu,“ řekl a snažil se, aby mu hlas zněl lhostejně. Vzal jí bednu z rukou, položil ji na pult a otevřel. „Pěkné,“ prohlásil se zdviženým obočím, když si nářadí prohlížel.

„Taky je drahý, ale stojí za to,“ upozornil ho Tarleton.

„Můj šéf si chce zde na své jméno založit účet, ale já za tohle zaplatím hotově,“ odpověděl John a vytáhl peněženku. „Dal mi nějaké peníze na nezbytné výdaje.“

Tarleton vyvalil oči, když mu John začal na pult sázet dvaceti dolarové bankovky. „Fajn, na jaké jméno mám ten účet otevřít?“ zeptal se.

„Callister,“ odpověděl mu John bez mrknutí oka. „Gil Callister.“

„Hej, o tom jsem slyšel,“ zareagoval Tarleton a připravil tak Johnovi horkou chvilku. „Má obrovský ranč v Medicine Ridge.“

„To je on,“ přikývl John. „Viděl jste ho někdy?“

„Kdo? Já?“ zasmál se starší muž. „V takovejch kruzích se já nepohybuju. Ne, pane. My jsme tady obyčejný venkovský lidi, žádní milionáři.“

Johnovi se trochu ulevilo. Bude ve výhodě, pokud místní nebudou vědět, kdo ve skutečnosti je. Bude lepší, když ho pro jednou přijmou jako obyčejného člověka.

Jeho bohatství přitahovalo bezzásadové lidi, kteří chtěli jen využít příležitost. Obzvláště ženy.

Takhle si mohl pro změnu užívat novou roli neznámého kovboje.

„Nebude tedy problém otevřít účet, když zde hned složím nějaké peníze?“ zeptal se znovu John.

„Vůbec ne, pane,“ zazubil se Tarleton. „Udělám to hned teď. A řekněte panu Callisterovi, že mu seženu, cokoliv bude potřebovat!“

„Jistě, vyřídím mu to.“

„A… vaše jméno, pane?“ zeptal se Tarleton.

„John. John Taggert.“

John v podstatě nelhal, protože Taggert bylo jeho prostřední jméno po dědečkovi z matčiny strany, který zaváděl novinky v Severní Dakotě.

„Taggert,“ zavrtěl hlavou muž. „To jsem nikdy neslyšel.“

„Moc slavné není,“ usmál se John.

Dívka ještě pořád stála vedle pultu. John jí předal peníze za bednu s nářadím. Otevřela proto pokladnu a vracela mu nazpět.

„Díky,“ řekl John a usmál se na ni.

Dívka mu nesměle úsměv oplatila. Měla vřelé zelené oči. „Není zač,“ odpověděla.

„Vrať se zpátky k práci,“ nařídil jí Tarleton.

„Ano, pane.“ Obrátila se a odešla k pytlům na nakládací rampě.

John se zamračil.

„Není příliš slabá na to, aby zdvihala takhle velké pytle?“

„To patří k práci,“ prohlásil na svou obranu Tarleton. „Měl jsem tu jednoho mladíka, který pro mě pracoval, ale jeho rodiče se přestěhovali do Billingsu a on musel jít s nima. Tak jsem sehnal ji. Přísahala, že tu práci dělat může. Proto jsem ji vzal.“

„Asi je silnější než vypadá,“ podotkl John, ale vůbec se mu to nelíbilo. „Ještě se vrátím,“ řekl a zdvihl nářadí.

Tarleton přikývl.

John pohlédl na dívku, jež se pachtila s těžkým pytlem, a se zamračeným pohledem vyšel ven.

Pak se zastavil. Přitom nevěděl proč. Ohlédl se zpět do obchodu a uviděl jeho vedoucího, jak stojí na rampě a pozoruje dívku, která zdvihala těžké pytle s krmivem. Nebyl to vůbec pohled, který by měl šéf věnovat své podřízené. John přimhouřil oči. Věděl, že s tím bude muset něco udělat.

Jeden ze starších honáků Chad Dean na něho čekal u domu, když s bednou s nářadím dorazil.

„Sakra, to je pěkný,“ poznamenal. „Tvůj šéf musí být nechutně bohatý.“

„To je,“ pronesl zadumaně John. „A taky dobře platí.“

Kovboj se pousmál.

„To by bylo pěkný, kdybych dostával takovou vejplatu, s kterou bych mohl nakrmit děcka. Do města jsem se s rodinou nemohl přestěhovat, protože bych se musel vzdát půdy, která patřila mýmu dědečkovi. Tak se

to snažím vydržet. Ale je to těžký, když všechny výdaje na jídlo a benzín prolítnou komínem.“

„Já ti budu dávat pravidelnou výplatu plus cestovní výlohy,“ řekl mu John. „A benzín ti zaplatíme, když tě pro něco pošleme, abys to přivezl.“

„To je zatraceně šlechetný.“

„Když budeš řádně pracovat, tvůj plat půjde nahoru.“

„My všichni budeme pořádně pracovat,“ slíbil Dean slavnostně. „Jsme šťastný, že máme práci.“

John sevřel rty. „Znáš tu dívku jménem Sassy? Pracuje ve Feed store u Tarletona.“

„Jo,“ odpověděl Dean stručně. „On je ženatý, ale jede po ní. Ona tu práci potřebuje, protože její máma umírá. Žije s nima ještě šestiletý dítě, o který se Sassy taky musí starat. Ani nevím, jak to všechno dokáže zaplatit. A k tomu ještě ji ten Tarleton obtěžuje. Moje manželka jí řekla, že by to měla ohlásit, ale Sassy říká, že si to nemůže dovolit, protože nechce přijít o práci. Město je malý, kdyby si stěžovala, těžko ji znova někdo najme. A tím si je Tarleton jistý.“

John přikývl a zamyšleně přimhouřil oči. „Čekám, že to snad bude mít snazší.“

„Kéž by. Já taky. Je to takový hodný dítě. Vždycky se snaží dělat pro druhý lidi.“ Dean se usmál. „Můj syn měl zánět slepýho střeva. Zrovna byl ve Feed store, když se mu udělalo zle. A Sassy to poznala. Hned zavolala doktora. On mýho Marka prohlídl a potvrdil, že je to slepák. Pak ho odvezl do nemocnice v Billingsu. Sassy ho tam jela navštívit. Bůh ví, jak se tam dostala. Její starý vehikl by se do takový dálky, jako je Billings, nikdy nedostal. Asi si stopla Carla Parkse. Už je mu sice

sedmdesát, ale na Sassy a její matku občas dohlídne. Je to dobrý chlapík.“

John přikývl. „Vypadá to tak.“ Chvíli zaváhal. „A kolik jí je?“

„Tuším, že osmnáct nebo devatenáct. Akorát vyšla ze školy.“

„Něco podobnýho jsem předpokládal,“ řekl John a cítil zklamání. Nerozuměl však tomu, proč. „Fajn,“ prohodil, „tak co zatím uděláme s těmi ohradníky…“

Následující dva dny se John pustil do amatérského pátrání. Zatelefonoval jednomu soukromému detektivovi, který v obchodních záležitostech pracoval pro Callisterovy bratry, a pověřil ho, aby zjistil vše o Tarletonovi. Netrvalo dlouho a dostal odpověď.

Vedoucí obchodu odešel z práce v Billingsu z neznámých důvodů, ale detektiv objevil jednoho zaměstnance, který mu potvrdil, že se jednalo o sexuální obtěžování. Tarleton však nebyl z ničeho obviněn.

Pouze se s rodinou odstěhoval do Hollisteru, kde majitel obchodu Jake McGuire hledal pomocí inzerátu někoho, kdo by obchod vedl. Tarleton byl zřejmě jediný uchazeč, a proto práci získal, i když byl z toho McGuire zoufalý.

„A ten McGuire,“ zeptal se s mobilním telefonem v ruce John. „Kolik je mu let?“

„Něco přes třicet,“ přišlá rychlá odpověď. „Každý, s kým jsem o něm mluvil, řekl, že je to slušný člověk.“

„Jinými slovy, nemá ani potuchy, že Tarleton v jeho obchodu to děvče obtěžuje.“

„To předpokládám.“

Johnovi se zablýsklo v očích. „Myslíte, že by McGuire ten obchod prodal?“

„Je ztrátový, přichází kvůli němu o velké peníze," usmál se detektiv. „S lidmi, se kterými jsem mluvil, řekli, že by ho klidně rozdal, jen aby se ho zbavil."

„Díky," odvětil John. „To je přesná odpověď na mou otázku. Můžete mi dát telefonní číslo na pana McGuirea?"

„Jistě, tady je."

John si ho poznamenal a hned následující ráno zatelefonoval do Billingsu do McGuire Enterprises.

„Rád bych koupil nějaký obchod v městě Hollister,"řekl, jakmile se představil. „Prý znáte majitele místního Feed store."

„Feed store?" zeptal se udiveně McGuire. „Vy ho chcete koupit?"

„Za solidní cenu možná."

Chvíli bylo ticho. „Ten obchod rozjel před čtyřiceti lety můj otec. Já jsem ho zdědil, když umřel. Proto ho prodat nechci."

„Je na pokraji bankrotu," odvětil John.

Následovala další pauza.

„Jo, to vím. Nedávno jsem tam dosadil nového vedoucího, ale přišel mě draho. Musel jsem ho tam s manželkou přestěhovat z Billingsu," povzdychl si. „Připadám si jak mezi kameny. Vlastním několik obchodů a nemám moc času, abych na ně dohlížel sám. Tenhle má pro mě ale sentimentální hodnotu a já doufám, že ho nový vedoucí vytáhne z dluhů."

„Spíš je větší šance, že zatáhne vás do soudního sporu."

„Cože? Kvůli čemu?"

„Pro jednu věc. Ze svého předchozího zaměstnání musel odejít kvůli sexuálnímu obtěžování. A teď to

zkouší znova v Hollisteru. Tentokrát na mladou dívku, která sotva vyšla ze školy a kterou si najal, aby pro něho pracovala.“

„Můj bože! Vždyť přišel s vynikajícími posudky!“

„Ty mohl dostat,“ odpověděl John. „Ale mě by nepřekvapilo, kdyby to nebylo poprvé, co ztratil práci kvůli stejnému důvodu. Když jsem tam byl, viděl jsem, jak po ní pokukoval. Kolují tam zvěsti, že by ho zažalovala, kdyby neměla strach, že ji vyhodí. A pak by se to dotklo i vás.“

„Takhle to dopadá, když zoufale sháníte personál,“ prohlásil vyčerpaně McGuire. „Nemohl jsem najít nikoho, kdo by tu práci vzal. Já ho teď ale nemůžu bez pádného důvodu vyhodit! Navíc když jsem zaplatil za to, aby se sem přistěhoval! To je sakra průšvih!“

„Když ten obchod nechcete prodat, co kdybyste nám ho pronajal? My můžeme Tarletona vyhodit na základě toho, že máme obchod v pronájmu a chceme si tam dosadit svého vlastního vedoucího. A vy na tom vyděláte. Dostanete peníze a během dvou měsíců budete v plusu.“

„Kdo je to my?“ zeptal se McGuire.

„Můj bratr a já. Jsme rančeři.“

„Proč byste si měli chtít pronajmout nějaký Feed store uprostřed ničeho?“

„Protože jsme právě koupili Bradbury pláce. Máme v úmyslu ho přestavět, přidat stáje a stodolu. Chceme tam chovat čistokrevné býky. Ten obchod půjde nahoru, neboť budeme potřebovat vše pro ranč i jeho zaměstnance.“

„Starý Bradbury a můj otec byli nejlepší přátelé,“ zavzpomínal McGuire. „Byl to skvělý rančer a dobrý

člověk. Jeho práce ale skončila společně s jeho zdravím. Rád se dozvídám, že jeho ranč bude opět fungovat.“

„Je tam dobrá půda. Určitě se vyplatí.“

„Jak jste řekl, že se jmenujete?“

„Callister,“ odpověděl John. „Můj bratr a já máme ranč v Medicíně Ridge.“

„Ti Callisteři? Můj bože, vaše akcie mají cenu mnoha miliónů!“

„To nejmíň,“ zasmál se John.

Ozvalo se tiché zahvízdnutí. „Myslím, že bych byl ochotný vám to místo pronajmout, když dodržíte mé požadavky.“

„A ten vedoucí?“

„Právě jsem ho tam nastěhoval,“ opět zasténal McGuire.

„My mu vystěhování zpět do Billingsu zaplatíme a dáme mu odchodné za dva týdny,“ ujistil ho John. „Nesouhlasím s tím, aby tam i nadále zůstal,“ dodal rozhodně.

„Možná na vás podá žalobu.“

„Ať to zkusí,“ odvětil John krátce. „Jestli se o to pokusí, postarám se o to, aby už nespatřil světlo světa. To mu klidně můžete vyřídit.“

„To mu řeknu.“

„Pokud mi dáte kontakt na vašeho právního zástupce, zařídím, aby se s ním spojilo naše právní oddělení,“ řekl John. „Myslím, že se domluvíme.“

Ozval se hluboký smích. „Já taky.“

„Jde ale ještě o jednu věc,“ podotkl John.

„O jakou?“

John chvíli váhal.

„Já osobně tam budu také pracovat, ale nechci, aby kdokoliv z místních věděl, kdo jsem. Budu tam známý jako předák. Pod jménem Taggert. Chápete?“

Opět se ozval smích. „Je mi to jasné. Držet vše v tajnosti. Já vás neprozradím.“

„Obzvláště před Tarletonem a jeho zaměstnankyní,“ zdůraznil John.

„Žádný problém. Řeknu mu, že mi zatelefonoval váš šéf.“

„Jsem vám velmi zavázán.“

„Ještě než se domluvíme, máte někoho na mysli, kdo by mohl během dvou týdnů obchod převzít, pokud dám Tarletonovi výpověď?“

„Mám,“ odvětil John. „Jednoho výkonného ředitele. Je v důchodu a značně se nudí. Je šikovný, dokázal by vydělat peníze i v poušti.“

„Vypadá to na správného muže pro tuto práci.“

„Jistě. Zařídím, aby během dvou týdnů byl tady.“

„V tom případě jsme domluveni,“ souhlasil McGuire. „Ještě se ozvu, až se vše bude řešit papírově.“

„Samozřejmě.“

John zavěsil. Cítil se o něco lépe, když si vzpomněl na tu dívku. Neočekával však, že by se Tarleton své práce vzdal bez boje. Jenom doufal, že jeho minulé hříchy se plně neprojeví. Představa, že by ten rádoby Casanova Sassy obtěžoval, mu byla značně nepříjemná.

John zatelefonoval architektovi a pozval ho na následující den, aby spolu prodiskutovali plány na stáj a stodolu. Najal elektrikáře, aby instaloval v domě nové vedení, a zaměstnal šest nových kovbojů a jednoho

technika. Pro každého z nich prostřednictvím kanceláře v Medicíně Ridge připravil výplatní listinu. Pak rozjel opravu plotů a vyvrtání studní. Také zatelefonoval Gilovi, aby mu poslal tým techniků, kteří by začali s konstrukcí solárních panelů k získání elektřiny.

Jakmile se vše rozeběhlo, udělal si výlet do Hollisteru, aby zjistil, jak se mají věci ve Feed store. Jeho detektivovi se podařilo vyšťourat další tři případy sexuálního obtěžování z místa, kde Tarleton žil, než se přestěhoval do Montany. Nebyl bohužel usvědčený, i když obvinění by mohlo stačit. S touto informací se vypravil do obchodu, přestože se mu s jeho vedoucím příliš hovořit nechtělo.

A nebylo divu proč. Sotva vstoupil dovnitř, pochopil, že nastanou problémy. Tarleton hovořil s nějakým zákazníkem, ale šlehl po něm hněvivým pohledem. Pak počkal, až zákazník odejde, a bojovně přistoupil k Johnovi.

„Co sakra řekl ten váš zaměstnavatel mýmu šéfovi?“vyhrkl zuřivě. „On mi řekl, že dává obchod do pronájmu, ale s podmínkou, že já tu už nebudu!“

„To není můj problém,“ odvětil John. „To bylo rozhodnutí mého šéfa.“

„On nemá žádný důvod, aby mě vyhodil!“ prohlásil Tarleton s hořícími tvářemi. „Já toho vašeho zatraceného šéfa budu žalovat!“

John k němu přistoupil blíž a naklonil se dopředu. Využil tak převahu své výšky.

„Prosím, jen račte. Můj šéf zajde k místnímu okresnímu prokurátorovi v Billingsu a předá mu soudní dokumenty z vašeho posledního obvinění ze sexuálního obtěžování.“

Tarleton okamžitě zbledl.

„Co… cože?“ zeptal se slabě.

John sevřené rty roztáhl do chladného úsměvu. „A já doporučím dívce, kterou jste si najal…“ ukázal k ní kývnutím hlavy, „aby jasně řekla, jakým způsobem jste se k ní choval. Myslím, že by klidně mohla vznést další obvinění.“

Tarleton okamžitě přestal být arogantní. Vypadal zničeně.

„Dejte na mou radu,“ řekl mu John tiše. „Vypadněte, dokud je čas. Můj šéf nebude váhat ani vteřinu, protože sám má dvě dcery.“ Přimhouřil oči. „Už jeden z našich dělníků si odpykává trest za sexuální napadení. Máme totiž zdatného firemního právníka.“

„Máme?“ koktal Tarleton.

„Já jsem předák na ranči. Jsem na manažerské pozici, a proto to tu řídím.“

Tarleton zaťal zuby. „Takže jste mě vyrazili.“

„Myslím, že bude lepší, když dobrovolně odejdete,“ opravil ho John. „Budete se tak moci na náklady ranče vrátit do Billingsu a ještě dostanete odstupné. To vás ušetří soudního řízení a dalších… těžkostí.“

Starší muž zvažoval své možnosti. John doslova viděl, jak se mu spousta věcí honí hlavou. Pak se arogantně podíval na Johna. „Co s tím, kčertu,“ prohlásil chladně. „Stejně jsem nechtěl v tyhle zatracený díře žít!“

Otočil se na podpatku a odkráčel pryč.

Sassy vše s velkým zájmem sledovala. John zdvihl jedno obočí. Dívka se okamžitě začervenala a vrátila se ke své práci.

DRUHÁ KAPITOLA

Cassandra Pealeová se domnívala, že se jí vypjatý rozhovor mezi novým předákem z Bradbury pláce a jejím šéfem netýká. John jí to dal svým zdviženým obočím a přezíravým pohledem jasně najevo. Oba muži se však očividně dohadovali a občas na ni přitom pohlédli. Trochu měla starosti. Nemohla si dovolit o práci přijít. V žádném případě ne, neboť její matka, která umírala na rakovinu plic, a jejich svěřenec šestiletá Selené zoufale závisely na tom, co přinesla domů.

Začala si kousat nehet. Už je měla okousané téměř všechny. Její mamince bylo šedesát tři. Cassandra, které všichni říkali Sassy, se jí narodila poměrně pozdě. Dříve vlastnili ranč, dokud se její otec nezbláznil do mladé servírky z místního bufetu. Otec pak rodinu opustil, sebral většinu společných úspor a se servírkou zmizel pryč.

Rodina tak neměla peníze na zaplacení účtů a paní Pealeová byla nucená prodat dobytek a většinu půdy. Honáky na farmě musela propustit. Jeden z nich, otec malé Selené, se jednou ze zoufalství opil a sjel se svým nákladňákem do řeky. Následující ráno ho lidé našli mrtvého a Selené tak na celém světě zůstala úplně sama.

Můj život, pomyslela si Sassy, *je jako nějaká mýdlová opera*. Dokonce je v něm i zloduch. Potajmu se podívala na pana Tarletona. Jediné, co mu chybělo, byl černý knír a pistole. V práci jí totiž dělal hotové peklo. Věděl, že si Sassy nemůže dovolit o práci přijít, a tak do ní pokaždé „jaksi nějak náhodou“ vrazil a snažil se jí dotknout. Z jeho pokusů o sblížení se jí dělalo špatně. Žádného chlapce dosud nikdy neměla. Škola, do které v tomto

mrňavém městě chodila, byla jedna třída, ve které se učily děti všech věkových kategorií. Na starosti je měl jeden učitel. V jejím věku tam byli dva chlapci a tři dívky včetně jí. Druhá dvě děvčata byla velmi hezká, a proto Sassy nikdo nikdy na rande nepozval. Jednou, když byla ve vyšším ročníku na střední škole, se k ní hezky choval synovec jejího učitele, který byl u něho na návštěvě. Matka jí však nedovolila, aby šla na schůzku s mužem, kterého neznala. Sassy to ale nevadilo. Nic takového, co se psalo v zamilovaných románech, nepociťovala. Dokonce ji ještě nikdo nikdy nepolíbil. Její jediný sexuální zážitek – pokud by se to tak vůbec dalo nazvat – bylo fyzické obtěžování tohoto odpudivého rádoby Romea za pultem.

Přestala utírat prach z polic a přála si, aby jí osud přinesl hodného a pohledného šéfa, který by byl svobodný a myslel by si o ní, že je úchvatná. Tak moc si přála, aby to byl předák z Bradbury pláce. On ale nevypadal, že by na ní shledával něco přitažlivého. Ve skutečnosti ji doslova přehlížel. Tak tohle je můj život, pomyslela si, když odkládala stranou utěrku na prach. Dvě bytosti na ní závislé a žádný volný čas. Kde by asi tak sehnala muže, který by zapadl do jejího zoufalého života?

„Kus jste vynechala.“

Sassy se otočila. Okamžitě se začervenala, když pohlédla do roztančených modrých očí. „C… co?“ John se rozesmál. Ženy z jeho světa byly rafinované a plné jednoduché chytrosti. Tahle květinka byla moderním světem nedotčená. Přesně jako obchod, ve kterém pracovala.

„Řekl jsem, že jste něco vynechala.“ Naklonil se blíž. „To byl vtip.“

„Aha,“ plaše se usmála a pohlédla zpět na poličku. „Možná jsem něco vynechala, ale já vysoko nedosáhnu a tady není žádný žebřík.“

„Vždycky se tu přece najde nějaká krabice.“

„To ne,“ oplatila mu úsměv. „Kdybych si na jednu z nich stoupla, musela bych hned pronést nějakou politickou řeč.“

„Jen to ne,“ zasténal John. „Kdybych musel poslouchat ještě jeden komentář o prezidentském klání, musel bych si zacpat obě uši.“

„Je to dost otravné, že?“ podotkla. „My se na televizi nedíváme od té doby, co do ní udeřil blesk. Máme rozházené barvy. Myslím si, že je to plus, které nám ta smůla přinesla.“

„Proč si nekoupíte novou?“ pozdvihl obočí John.

Sassy na něho nasupeně pohlédla. „Protože neprodávají žádnou za padesát centů.“

Johnovi trvalo minutu, než pochopil, co řekla. John, jenž nemusel zvažovat, jestli položí na pult svou zlatou kartu, aby si koupil tu nejnovější plazmovou televizi s co největší obrazovkou, si hned neuvědomil, že také existují lidé s nízkými příjmy, pro něž je i ten nejmenší televizní přijímač problém.

„Promiňte,“ odpověděl. „Asi jsem si už příliš zvykl na to, že si v obchodě prostě vezmu to, co se mi líbí.“

„A oni vás za to nezavřou?“ zeptala se s kamenným obličejem, ale v očích jí jen hrálo.

„Zatím ne,“ zasmál se. „Chtěl jsem říct, že mě můj šéf za mé organizační schopnosti královsky platí,“ rychle dodal.

„To musí, když si můžete dovolit novou televizi," vzdychla. „Nepotřeboval by náhodou i profesionálního čističe prachu?"

„Můžeme se ho zeptat," navrhl.

Sassy zavrtěla hlavou. „Já bych raději pracovala tady. V práci, kterou znám." S obavami se podívala na svého šéfa, který je hněvivě sledoval. „Měla bych se hned vrátit k práci, nebo mě vyhodí," poznamenala.

„To nemůže."

„Co nemůže?" překvapeně zamrkala.

„Vás vyhodit," odpověděl tiše John. „Během dvou týdnů ho tu vystřídá nový vedoucí."

Sassy se leknutím zastavilo srdce, až se jí udělalo nevolno. „Oh, bože," vydechla.

„Snad mně nechcete namluvit, že vám bude chybět," prohodil úsečně John.

Sassy se zakousla do nehtu, který jí již téměř celý chyběl. „Tak to není, ale nový vedoucí možná nebude chtít, abych tu pracovala…"

„Bude."

Sassy se zamračila. „A jak to můžete vědět?" John sevřel rty. „Protože nový vedoucí pracuje pro mého šéfa a můj šéf prohlásil, že zaměstnance měnit nechce."

„Opravdu?" zeptala se a napětí v obličeji jí povolilo. „Opravdu."

Sassy znovu pohlédla na Tarletona. Jeho zuřivý výraz v ní vyvolával nepříjemné pocity.

„Oh, bože, neřekl někdo o něm něco vašemu šéfovi… jak se ke mně chová?" zeptala se ustaraně.

„Možná že ano," odpověděl John vyhýbavě.

„On si to s ním vyřídí," sotva popadala dech. „On je takový. Rád se mstí. Vymyslel si lži o manželce jednoho

zákazníka, který byl neurvalý, a ona málem přišla o práci.“

Johnovi se začala v žilách vařit krev. „Jediné, co musíte udělat, je přežít ty dva týdny,“ snažil se ji uklidnit. „Pokud s ním budete mít nějaké problémy, bez obav mi zavolejte. Je jedno kdy a v kolik hodin.“ Už chtěl začít vytahovat z peněženky vizitku, když si uvědomil, že zde ze sebe dělá jen najatou výpomoc a ne velkého šéfa.

„Máte pero a tužku?“ zeptal se.

„Jistě.“ Přistoupila k pultu, utrhla kus balicího papíru a zdvihla popisovač. Ty mu pak předala.

John na papír napsal číslo a podal jí ho zpět. „Nebojte se ho,“ řekl. „Už takhle má víc problémů sám se sebou, než aby si je ještě přidělával s vámi.“

„Jaké problémy?“ chtěla vědět.

„To vám říct nemůžu. Je to důvěrné. Řekněme, že už by se raději neměl do ničeho namočit. A teď… potřebuju ještě pár věcí.“ Vytáhl seznam a podal jí ho. Sassy se usmála a šla podle něho vybrat objednávku.

John tak ještě využil příležitosti, aby si s Tarletonem promluvil o samotě.

„Slyšel jsem, že máte zálibu vyrovnávat si účty s lidmi, kteří vám zkříží cestu,“ prohlásil s přimhouřenýma očima. „Aby bylo jasné, pokud se té dívky dotknete, nebojí jakýmkoliv způsobem přivodíte nějaké problémy, budete mít co do činění se mnou. Já lidem žalobou jen nevyhrožuju, já ji skutečně podávám.“

John byl mladší a svalnatější než Tarleton a způsobem, jakým s ním hovořil, mu sebral odvahu, aby mu odporoval.

„Já bych se jí nedotkl ani za mák," prohlásil starší muž spěšně. „Chci tu jen pracovat do svý výpovědi a pak se vrátit do Billingsu, kde jsou civilizovanější lidi."

„Dobrý nápad. Toho se držte," odvětil John. Otočil se na podpatku a odkráčel za Sassy. Ta nyní vypadala nervóznější než předtím.

„Co jste mu řekl?" zeptala se ho, neboť Tarleton se na ni podíval, jako kdyby si chtěl odplivnout.

„Nic, co by pro vás mělo nějaké další následky," prohodil nenucené a mile se na ni usmál. „Už jste připravila mou objednávku?"

„Většinu." Očividně se již snažila soustředit jen na obchodní záležitosti. „Ale toto travní semeno, které chcete, nemáme. Budu muset udělat speciální objednávku." Naklonila se k němu dopředu. „V domácích potřebách ho dostanete levněji, ale my zase budeme rychlejší."

John se pousmál. „Cena u mého šéfa nehraje žádnou roli," ujistil ji. „Ale rychlost ano. Experimentuje totiž se všemi druhy travin, které se dají sehnat. Hledá nejlepší způsob, jak zvýšit váhu dobytka, aniž by použil umělé prostředky. Myslí si, že starší trávy obsahují více živin než hybridy, které se pěstují dnes."

„Myslím, že má pravdu," přitakala. „Přírodní metody nyní získávají na popularitě. To byste nevěřil, kolik ekologických pěstitelů zde máme."

„To mi připomíná. Potřebuji nějaké insekticidní mýdlo na fazole."

Sassy zaváhala.

John pozdvihl hlavu a v očích mu zajiskřilo. „Asi mi chcete něco říct, ale nejste si jistá, jestli máte."

Sassy se zasmála. „Jedna z našich ekologických pěstitelek už mýdlo na fazole nepoužívá, protože na ně nefunguje. Jen na rajčata a okurky. Vy potřebujete něco silnějšího, co by víc zabíralo.“ Zazubila se. „Já jsem také přišla díky broukům o své první fazole a kukuřici, protože jsem se nechtěla vydat cestou pesticidů.“

„Dobrá, tak mi prodejte něco drsnějšího,“ zachechtal se John.

Sassy se trochu začervenala a pak z police sundala sáček se silnějším, ale ekologicky šetrným přípravkem.

Tarleton vše sledoval chladnýma rozzlobenýma očima. Tak jí se ten kovboj, co se sem mezi ně začal míchat, zřejmě líbí, létalo mu hlavou. To ho přivádělo ještě k větší zuřivosti. Byl si jistý, že ten nový předák z Bradbury pláce o něm s někým mluvil a informace předal majiteli Feed store McGuireovi.

Ten kovboj se mu vůbec nelíbil. Už podruhé během půl roku, nyní zřejmě kvůli němu, ztrácel práci a jeho manželka už měla po krk stěhování. Možná, že ho i opustí. Byl to pro něho černý den, kdy John Taggert vstoupil do jeho obchodu. Kéž by tak spadl do studny a utopil se.

Očima spočinul na Sassy. Její pěkná postava ho rozpalovala. Věděl, že se mu fyzicky nemůže ubránit a ten chlápek Taggert ji nemohl ve dne v noci hlídat. Tarleton se pro sebe chladně zasmál. Jestli už má stejně přijít o práci, tak nemá co ztratit. Jen získat. Něco, co dosud nezažil. Něco sladkého.

Koncem týdne přišla Sassy domů velmi utahaná. Tarleton na ni naložil mnohem více práce než dříve. Především fyzické. V policích musela přerovnávat ty

nejtěžší věci. Krmivo pro koně, prasata a psy. Dokonce i v pětadvacetikilových pytlích. Na to byla příliš slabá, ale stěžovat si nemohla. Jen by se tím všechno zhoršilo. Věděla, že si s ní Tarleton vyřizuje účty, protože ho měli brzy vyhodit. Také ji pozoroval daleko víc než předtím, a to způsobem, jaký jí byl velmi nepříjemný.

Její maminka ležela na pohovce a sledovala televizi, když dorazila domů. Malá Selené si hrála, a jak spatřila Sassy, rozzářily se jí šedé oči. Hned vyskočila a běžela Sassy naproti, aby ji zdvihla a políbila.

„Jak se má moje holčička?“ zeptala se Sassy a políbila ji na hebkou tvářičku.

„Hrála jsem si s Dorou Explorera,“ řekla jí malá blondýnka. „Pippa mi je dala ve škole!“

Pippa byla dcera učitelky a vždy se se Selené dělila o své hračky. Bylo totiž veřejným tajemstvím, že Sassy si stěží mohla dovolit koupit Selené oblečení, natož nové hračky.

„To je od ní milé,“ prohlásila Sassy s upřímnou radostí. „Říká, že si je můžu nechat,“ dodala Selené. Sassy ji položila na zem. „Ukaž mi je.“

„Maminka Pippy je hotové zlatíčko,“ usmála se na ně paní Pealeová.

Sassy se sehnula a políbila svou matku na čelo. „Ta moje taky.“

Paní Pealeová ji pohladila po tváři.

„Těžký den?“ zeptala se.

Sassy se jen usmála. Svými denními starostmi svou maminku zatěžovat nechtěla. Ona svých starostí měla již víc než dost. Rakovina byla sice dočasně na ústupu, ale doktor je varoval, že může jít jen o přechodný stav. Navzdory bombastickým reklamám na nové léky,

rakovina byla strašný protivník. Obzvláště když si jako oběť vyhlédla ženu ve věku paní Pealeové.

„Co si dáme k večeři? Omeletu se slaninou?“ zeptala se Sassy, aby odvedla řeč jinam.

„Omeletu jsme měly včera,“ postěžovala si Selené, zatímco jí ukazovala hračky.

„Já vím, zlato,“ něžně ji políbila Sassy. „Máme to, co si můžeme dovolit. A to není moc.“

Selené na ni udělala obličej. „Promiň, já mám omelety ráda,“ dodala omluvně.

„Kéž bychom mohly mít něco lepšího,“ prohodila Sassy. „Kdyby se někde objevila nějaká lépe placená práce, určitě bych se o ni ucházela.“

Paní Pealeová vypadala velmi smutně. „Doufala jsem, že tě budeme moci dát na studia. Místo toho jsme způsobily, žes skončila na takovým bídným místě.“

Sassy zaujala teatrální pózu. „Vždyť víš, že přece každým dnem očekávám svého prince. Přijede na bílém koni s obrovskou kyticí orchidejí a bude mávat snubním prstýnkem.“

„Pokud by si to nějaká dívka zasloužila,“ tiše pronesla paní Pealeová, „tak jsi to ty, moje holčičko.“

„Až ho najdu,“ zazubila se Sassy, „obstaráme ti tu nejlepší nemocniční postel s tuctem ovládání, aby ses na ní mohla pořádně posadit, kdykoliv budeš chtít. A Selené koupíme ty nejhezčí šaty a boty na světě. A potom si koupíme novou televizi. Takovou, která nebude mít zelený lidi.“ Dodala a zaťukala na ovládací panel jejich staré televize.

Samé vzdušné zámky. Ale sny byly to jediné, co měla. Podívala se na svou rodinu a věděla, že kdyby si měla vybrat, raději by měla je, než spoustu peněz.

Aspoň trocha peněz, povzdychla si, by jejich situaci značně pomohla. Princ na bílém koni bohužel existoval jen v pohádkách.

Plány na velkou stodolu měl již architekt hotové. John je schválil a řekl mu, aby se pustili do práce. Během několika dní dorazil veškerý stavební materiál. Projekt byl zhruba na sedm milionů dolarů a v místě vzbudil rozruch. Znamenal totiž práci pro spoustu lidí, kteří za ní dosud museli dojíždět do Billingsu. A tak se hromadili ve starém Bradbury pláce a žádali o práci.

John se nad nadšením nových dělníků jen usmíval. Zprvu si myslel, že bude šílené sehnat v tak malé oblasti aspoň tucet pracantů. Nyní byl příjemně překvapený a optimisticky naladěný, neboť se mu podařilo zajistit i spoustu kvalifikovaných dělníků.

Pro místní Feed store to znamenalo spoustu dalších objednávek. Do obchodu ale John zatím nechodil, neboť v počátečním stadiu potřeboval především dohlížet na práce na staveništi. Proto se cítil poněkud provinile, že si sám nezkontroloval, zda Sassy nemá s Tarletonem nějaké problémy. Jemu totiž zbývaly dva dny do doby, kdy měl být vyměněn. Nový vedoucí Buck Mannheim se již objevil ve městě a u místní vdovy si pronajal pokoj, aby se zatím s obchodem seznámil. Jak řekl Johnovi, Tarleton mu to vůbec neusnadňoval. Ten muž byl značně nepřátelský a Sassy nutil dělat neuvěřitelně těžkou a zbytečnou práci. Dokud však jeho místo Mannheim oficiálně nepřevzal, nemohl zatím dělat nic.

„Nechápu, jak se k takovému dítěti může člověk tak hrubě chovat. Je to taková milá dívka," řekl Johnovi.

„Ona už není dívka, Bucku," odvětil John.

„Je jí devatenáct,“ zasmál se Buck. „Já mám v jejím věku vnučku.“

„Vypadá starší.“ John se necítil příjemně.

„Protože je toho na ni hodně naloženo. Především zodpovědnosti. Potřebuje pomoct. Dítě, které její matka adoptovala, chodí do školy v ubohých šatech. Většina peněz padne na služby.“ Buck potřásl hlavou. „Taková ostuda. Ten malý příjem, co má matka, se všechen spotřebuje za léky, které musí užívat, aby vůbec zůstala naživu.“

John se ještě víc zastyděl, že jejich situaci sám neviděl. V podstatě neplánoval, že by se zajímal o problémy svých zaměstnanců.

„Říkal jsi, že matka Sassy je rozvedená?“ zamračil se. „Kde je její manžel? Copak on by jim nemohl pomoci? I když Sassy je už velká, pořád ještě je to jeho dítě. A neměla by být živitelem rodiny.“

„Utekl s nějakou mladou ženou. Od rozvodu jim léta nenapsal ani nezavolal,“ odpověděl Buck jako dobře informovaný člověk.

„Z toho co jsem slyšel, byl dobrý manžel a otec, ale zbláznil se do té servírky a nedokázal s tím bojovat.“ Pokrčil rameny. „To je prostě život.“

„Doufám, že mu to servírka vrátí a vykašle se na něj ona,“ zavrčel temně John. „Na Sassy by v jejím věku nemělo být naloženo tolik zodpovědnosti.“

„Zvládá to ale dobře,“ poznamenal obdivné Buck. „Je to skvělá mladá žena. Nejlepší, jakou jsem po dlouhé době potkal.“

„Takovou práci by ale dělat neměla. Musím se tam ještě dnes zastavit a dohlédnout na ni. Musím napravit, že

jsem byl až příliš zaneprázdněný a kvůli stavbě na ni neměl čas.“

„To je od tebe hezké. Štěstí, že má takového přítele.“

John vešel dovnitř a okamžitě ho zarazilo nezvyklé ticho. Přední část obchodu byla prázdná. Bylo dopoledne a žádní zákazníci se tam nenacházeli. Zamračil se a napadlo ho, proč Sassy není u pultu.

Pak zaslechl nějaké zvláštní zvuky, které vycházely z místnosti s koňskými potřebami. Pomalu k ní kráčel a pak zaslechl tlumený výkřik. V tom okamžiku se rozeběhl.

Dveře byly zamčené zevnitř. John nepotřeboval zvláštní schopnosti na to, aby věděl proč. Ustoupil stranou a velkou silou dveře rozkopl.

Tarleton zatlačil Sassy k pytlům s krmivem. Pevně ji držel v náručí a snažil se ji políbit. Rukama jí přitom jezdil po těle. Sassy se s ním prala jako o život a snažila se Tarletonovo tlusté tělo ze sebe sundat.

„Ty…!“ zařval John, popadl ho za límec a doslova ho ze Sassy serval.

Sassy se jen stěží dokázala nadechnout. Měla potrhanou halenku a bolela ji ramena. Ten odporný muž měl v úmyslu pravděpodobně mnohem víc, než ji jenom políbit, když zamkl dveře. Sassy se otřásla při vzpomínce na jeho tlusté vlhké rty. Okamžitě si ústa otřela rukou. Díky Johnovi se ale víc nestalo.

„Jste v pořádku?“ zeptal se jí.

„Ano, díky vám,“ s obtížemi odpověděla a hněvivě pohlédla na muže za ním. Také John se obrátil na Tarletona, který byl celý rudý z toho, že byl chycen při

činu. Když spatřil vražedný výraz v Johnové obličeji, couvl stranou.

„Ani se mě nedotýkejte!“ vykřikl.

John ho však chytil za košili, ruku sevřenou v pěst stáhl za záda, pak ji vymrštil vpřed a obrovskou ranou ho poslal zpět do Feed store. Pomalu přišel za ním. V modrých očích mu jiskřilo. Stále měl zaťaté pěsti a strnule sevřenou čelist.

„Co to…?“ ozval se šokovaný výkřik z přední části obchodu. V něm stál muž v obleku a tázavě pozdvihl obočí.

„Pane… pane McGuire!“ vykřikl Tarleton, posadil se na podlahu a chytil se za čelist. „On mě napadl! Zavolejte policii!“

John pohlédl planoucíma očima na McGuirea. „Vzadu je devatenáctiletá dívka s rozervanou halenkou. Chcete, abych pokračoval?“

McGuireovi se zablýsklo v očích stejně jako Johnovi. Postavil se před Tarletona a vytáhl mobilní telefon. Pak vyťukal číslo.

„Přijeďte sem,“ řekl do něho. „Tarleton právě napadl Sassy. Ano, nenecháme ho odejít!“ Pak hovor ukončil. „Měl byste se připravit na cestu do Billingsu,“ oznámil bledému muži na podlaze. „Teď půjdete do vězení!“

„Ona mě vyprovokovala, abych to udělal,“ vykřikl Tarleton. „Je to její chyba!“

John pohlédl na McGuirea. „Ano a já jsem zelený trpaslík.“ Otočil se na podpatku a vrátil se do zadní místnosti, aby zjistil, co je se Sassy.

Sassy plakala, opírala se o drahá sedla a snažila se urovnat potrhanou halenku. Dírami jí byla vidět malá vybledlá podprsenka. John si připadal trapně, když ji

takhle viděl. Okamžitě si sundal košili, kterou nosil přes černé tílko. Pak ji uchopil za ruce a sám jí je provlékl do rukávů. Přitom cítil, že má stále rozpálené tělo. Košili jí zapnul až ke krku. Nakonec uchopil její vlhký obličej do dlaní a zdvihl ho proti sobě. Cukl sebou, neboť viděl, že má odřené rty, nateklé červené oči a rozcuchané vlasy.

„Já a ta moje zatracená stodola. Moc se omlouvám," zašeptal.

„Za… co?" zavzlykala. „Není to vaše chyba."

„Je. Měl jsem čekat, že se něco takového stane."

Ozval se zvonek u dveří a pak následovaly těžké kroky po dřevěné podlaze. Bylo slyšet jakýsi rozhovor doprovázený Tarletonovými protesty. Vysoký štíhlý muž v policejní uniformě a kovbojském klobouku zaklepal na dveře a vstoupil dovnitř. John ustoupil stranou, aby muž viděl, v jakém stavu se Sassy nachází.

Nově příchozí pevně sevřel rty a v černých očích se mu zajiskřilo. „Jsi v pořádku, Sassy?" zeptal se hlubokým hlasem.

„Ano, šerife Gravesi," odpověděla trhaně. „On mě napadl!" obvinila Tarletona. „Přišel za mnou, když jsem rovnala pytle, a vrhl se na mě. Políbil mě a roztrhl mi halenku…" odmlčela se. „Snažil se… snažil se!" nemohla ze sebe dostat správná slova.

„Už se tě nikdy znovu nedotkne. To ti slibuju. Teď jen potřebuju, abys za mnou přišla do kanceláře, až se budeš cítit lépe, a sepsala se mou prohlášení. Uděláš to?" zeptal se jí náčelník policistů.

„Ano, pane."

„Vy jste ho praštil?" obrátil se Graves na Johna. Kývl hlavou směrem k muži, jenž stále seděl na podlaze.

„To si pište, že jsem to udělal," prohlásil bojovně John. Modré oči se mu stále hněvivě blýskaly.

Policista se ještě podíval na Sassy a pak se vrátil zpět do přední místnosti. Uchopil Tarletona za paži a škubnutím ho přiměl postavit. Pak mu nasadil pouta a přečetl jeho práva.

„Vy mě pustíte!" vykřikoval Tarleton. „Za dva dny se vracím do Billingsu! Ona lhala! Já jsem se jí nikdy takovým způsobem nedotkl! Jenom jsem ji políbil! Ona mě vyprovokovala! Všechno připravila! Sama mě dozadu zatáhla! Já chci toho zatraceného kovboje nechat zavřít! On mě napadl! On mě udeřil!"

Nikdo mu však nevěnoval pozornost. Šéf policie naopak vypadal tak, že by ho nejraději praštil sám, aby toho rádoby Romea umlčel.

„Po tomhle si už nikdy v životě nikoho nenajmu," postěžoval si McGuire Gravesovi.

„Někdy se stává, že had jako had nevypadá," odpověděl mu Graves. „My všichni děláme chyby. Tak pojďte, pane Tarletone. Než dojde k přelíčení, máme pro vás přichystanou pěknou celu."

„Ona lže!" rozběsnil se Tarleton.

Do místnosti náhle vstoupila Sassy doprovázená Johnem. Utrpení, které právě zažila, na ní bylo tak vidět, že Tarleton okamžitě přestal křičet a zbledl.

„Nevadí vám, kdybych mu něco řekla, šerife Gravesi?" zeptala se Sassy chraplavě.

„Vůbec ne," odvětil muž.

Sassy přistoupila přímo k Tarletonovi, zelené oči jí zuřivě blýskaly. Natáhla ruku a vrazila mu takovou facku, jak jen nejvíc mohla. Pak se otočila a odkráčela k pultu. Tam vzala pytel se semínky kukuřice, který tam

zanechala, když ji Tarleton napadl, a opět pokračovala v práci.

Tři muži se podívali z ní na Tarletona. Jejich tváře měly stejné výrazy.

„Já si seženu dobrýho právníka!“ prohlásil bojovně Tarleton.

„Toho budete skutečně potřebovat,“ slíbil mu John takovým tónem, až Tarleton mimoděk couvl.

„Podám na vás žalobu pro napadení!“ vyhrožoval již z bezpečné vzdálenosti.

„Klidně,“ odpověděl John chladně. „Náš právník je z Harvardu a deset let strávil jako žalobce specializující se na sexuální napadení. Tohle pro něj bude roztomilé cvičení.“

Tarleton opět zesinal a Graves ho konečně vyvedl ven. John se pak obrátil k McGuireovi.

„Možná byste jí měl říct, že jí navrhujete zvýšení platu.“

„To je to nejmenší, co pro ni mohu udělat,“ souhlasil McGuire. „Ten váš zaměstnanec – Buck Mannheim – je pěkně ostrý. Během půl hodiny, kdy jsem s ním mluvil, jsem se dozvěděl věci, které jsem vůbec nevěděl. Skutečně bude velkým přínosem.“

John přikývl. „Odešel do důchodu příliš brzy. Šedesát pět není v současné době žádný věk.“ Podíval se dozadu, kde Sassy rovnala zboží. „Měla by zajít za doktorem.“

„On… Tarleton…?“ McGuire se zeptal s opravdovým zájmem.

John zavrtěl hlavou. „Ale málem se mu to podařilo. Kdybych přišel o deset minut později…“ Zesinal, když si uvědomil, co se mohlo stát. „Sakra s tím chlapem! A

kčertu se mnou! Mělo mě to napadnout, že udělá nějakou blbost, aby si to s ní vyřídil!“

„Já jsem si to měl uvědomit taky,“ přitakal McGuire. „Nesvádějte všechnu vinu na sebe. Vedle pošty má kliniku doktor Bates. On se na ni podívá. Je to její rodinný lékař, ještě když byla malé děcko.“

„Dobrá, vezmu ji tam hned.“

Sassy vzhlédla vzhůru, jakmile se k ní John přiblížil. Vypadala strašně, ale už neplakala. „On mě vyhodí?“ zeptala se ho.

„Proboha, za co? Vždyť vás Tarleton téměř znásilnil!“ vykřikl John. „Samozřejmě že ne. Naopak se zmínil o tom, že vám zvýší plat. Teď ale chce, abych vás odvedl k doktorovi a ten vás prohlédl.“

„Jsem v pořádku,“ zaprotestovala. „A mám ještě spoustu práce.“

„Ta může počkat.“

„Ale já k doktoru Batesovi nechci,“ prohlásila tvrdohlavě.

John pokrčil rameny.

„V tom máme oba jasno. Přece nechcete, abych s vámi jednal, jako to dělám se vzbouřenci.“

Sassy dala vzdorovitě ruce v bok. „Opravdu? Tak mi to ukažte.“

John se slabě usmál, a než stačila říct slovo, opatrně ji zdvihl do náruče a vyšel s ní ven ze dveří.

TŘETÍ KAPITOLA

„To nemůžete udělat!“ cukala se Sassy, když s ní John kráčel ulicí a bavil tím nakupující, kteří ráno stáli před obchodem s potravinami.

„Dobrovolně byste tam nešla,“ prohlásil a podíval se na ni dolů. „Jste velmi hezká,“ usmál se jemně.

Sassy se s ním přestala dohadovat. „C-cože?“

„Hezká,“ zopakoval jí. „A navíc kurážná.“ Zasmál se nahlas. „Jen tu ruku jste měla víc zavřít. Pak by ho rovnou mohli sbírat do krabice od bot.“

Sassy mu ovinula paže kolem krku. „Nečekala jsem, že se to stane,“ řekla mu stále ještě vyděšená. „Zatáhl mě dozadu a zamkl dveře. Než jsem stačila něco udělat, povalil mě na ty pytle a začal líbat. Taky se mi snažil dostat pod halenku. Myslela jsem, že se z toho vůbec nedostanu. Rvala jsem se s ním…“ s obtížemi polkla. „Muži mají takovou sílu. Dokonce takoví vypasení jako on.“

„To *já* jsem měl tušit, že se to stane,“ řekl a hleděl před sebe. „Muži jako on nechodí po špičkách. Mohlo to dopadnout mnohem hůř.“

„Ale vy jste mě zachránil.“

Zahleděl se jí do širokých zelených očí.

„Ano, zachránil.“

Pokusila se o slabý úsměv. „To je legrační. Právě jsem říkala Selené – to je holčička, kterou má v péči má maminka – jak jednoho dne přijede princ na bílém koni a zachrání mě.“ Pozorně si prohlížela jeho pohledný obličej. „Vy skutečně vypadáte jako princ.“

John povytáhl obočí. „Na to jsem příliš vysoký. Princové jsou většinou malí a podsaditý.“

„Ve filmech ne. Vsadím se, že neznáte ani jediného.“

To by se tedy divila, blesklo mu hlavou. On se svým bratrem si už tolikrát třásli rukama s korunovanými hlavami z Evropy. To jí samozřejmě říct nemohl.

„Asi máte pravdu,“ souhlasil a posadil si Sassy na koleno, aby jednou rukou mohl otevřít dveře. Pak vešel do čekárny a přistoupil k recepční za skleněným panelem. Sassy stále držel v náručí.

„Máme tady naléhavý případ,“ oznámil ženě za pultem. „Stala se obětí útoku.“

„Sassy?“ vykřikla recepční, dívka, se kterou Sassy chodila do školy. Pozorně se jí zadívala do obličeje a pak vyběhla, aby Johnovi otevřela dveře. „Vezměte ji hned sem, já doběhnu pro doktora Batese!“

Doktor byl sice starý bručoun, ale měl laskavé srdce. Což se také ukázalo. Mile požádal Johna, aby počkal venku, než vyšetří svou pacientku.

Během chvilky se zasouvací dveře otevřely a on pozval Johna dál.

„Příliš zraněná není. Má pár malých modřin, ale hlavně utrpěla její psychika. Je naprosto pochopitelné, že je po takovém útoku silně rozrušená.“ Doktor se zamračil. „Rád bych viděl toho násilníka na pár měsíců, nebo spíš let, za mřížemi.“

„Já taky,“ řekl mu John. „V podstatě už na tom pracuju.“

Doktor přikývl. „Pašák.“ Pak se obrátil k Sassy. Ta byla zamlklá a bledá. Otřesný zážitek již měla za sebou, ale teprve nyní se u ní začaly objevovat následné reakce. „Teď dostaneš injekci na uklidnění a pak půjdeš domů a na zbytek dne si lehneš do postele.“

Zdvihl ruku, když začala protestovat. „Selené je ve škole a tvoje maminka to zvládne. Nemáš na výběr, Sassy," řekl a přistoupil k sestřičce, aby jí dal ještě poslední instrukce.

John si zastrčil ruce do kapes a pohlédl na Sassy dolů. Na ženu z prostředí, v jakém vyrůstala, měla kuráž a styl a on ji obdivoval. Byla také velmi hezká, ačkoliv si to sama očividně neuvědomovala. Jediná překážka byl její věk. Na Johna byla příliš mladá. A to byla škoda, neboť po celý život hledal ženu, kterou by miloval a velmi po ní toužil. Přitom tahle malá sladká výbušná žabka byla zázrak mezi ženami, které znal.

Přimhouřil oči a obdivné si prohlížel její drobnou postavu. Tělo měla velmi sexy. Obzvláště se mu líbila a silně ho přitahovala její malá, ale svůdná prsa, která se jí rýsovala pod bavlněnou halenkou. Napadlo ho, jak pomačkaná asi musela být pod Tarletonovými prsty. Tak moc rád by mu znovu ublížil, neboť věděl, že Sassy byla naprosto nedotčená. A Tarleton jí ukradl její první intimnosti. Škoda, že si ho nemohl víc podat, ještě než přišel šéf policie.

Sassy viděla výraz jeho obličeje a cítila se nesvá. Co si asi John myslel? Že si za ten útok mohla sama? On ji přece vůbec neznal. Možná se domníval, že k tomu Tarletona vyprovokovala. A tak si zasloužila to, co se jí přihodilo.

Zahanbeně sklopila oči. Vtom se vrátil lékař s injekcí. Odevzdaně si vyhrnula rukáv, bez cuknutí injekci přijala a pak zase spustila rukáv dolů.

„Teď jdi honem domů, než to začne působit, nebo si lehneš někde na silnici," zasmál se doktor. „Mohl byste…?" podíval se tázavě na Johna.

„Samozřejmě,“ odpověděl John, usmál se na Sassy a zmírnil tak její obavy, které si dělala z toho, zda si o ní něco špatného nemyslel.

„Tak jdeme, já vás odvezu.“

„Ale v obchodě je nové zboží, které se musí složit do skladu,“ začala protestovat.

„To tam počká do zítřejšího rána. A pokud Buck bude potřebovat pomoc, pošlu mu tam nějaké chlapy z města, aby mu pomohli.“

„Ale to není vaše zodpovědnost.“

„Je. Můj šéf si pronajal ten obchod,“ připomněl jí. „Proto jsem za něj zodpovědný.“

„Tak dobře,“ usmála se na doktora. „Moc vám děkuji.“

Lékař jí úsměv oplatil. „Nesmíš dopustit, aby ti tato událost ovlivnila celý život,“ poučil ji. „Když budeš mít nějaký problém, hned za mnou přijď. Já znám jednu skvělou psycholožku. Spolupracuje sice se školami, ale přijímá také soukromé pacienty. Za tou bych tě poslal.“

„Budu v pořádku,“ ujistila ho.

John kývl na doktora a pak doprovodil Sassy ze dveří.

Cestou domů Sassy seděla vedle Johna v kabině jeho velkého náklaďáku. Fascinovaly ji v ní všechny technické vymoženosti. „To je opravdu moc pěkné,“ řekla a pohladila koženou přístrojovou desku.

„Já jsem ještě nikdy v žádném náklaďáku neviděla tolik tlačítek a světýlek.“

John se líně usmál, zatímco levou rukou držel volant a pravou si pohrával s klíčenkou v držáku na šálky. „My

používáme počítače a taky GPS na shánění a monitorování dobytka.“

„Je tu i telefon?“ zeptala se a začala ho hledat.

John jí ukázal druhý držák, ve kterém byl usazený jeho mobilní telefon.

„Tady používám Bluetooth,“ vysvětlil jí. „Je to handsfree a ovládám ho hlasem. Stačí, abych řekl první nebo poslední jméno osoby, se kterou chci mluvit. Mám tam i internet a e-mail.“

„Páni,“ řekla. „To je jak ve vesmírný lodi, že? Jako v *Starship Enterprise.*“

Klidně jí mohl říct, že jeho nový jaguár XF je na mnohem vyšší úrovni. Že má například zpětné kamery na couvání, vyhřívaná sedadla i volant a osmiválcový motor. Raději ale držel jazyk za zuby, protože takový luxus si přece jako kovboj nemohl dovolit.

„To musí být velmi drahé auto,“ poznamenala.

„Jen střední třída,“ usmál se. „NašLi^fové nešetří hlavně na nářadí. To se týká i pracovního’vybavení pro zástupce vedoucích ve Feed store.“

Podívala se na něho zelenýma očima, které již začínaly být ospalé. „Pan Mannheim budeme mít také nového asistenta?“ zeptala se.

„Jistě. Vás,“ prohodil a laskavě na ni pohlédl. „Mimochodem s tím souvisí i zvýšení platu.“

Sassy jeho prohlášení vyrazilo dech. „Je to skutečně pravda?“

„Samozřejmě.“

„Páni,“ znovu zalapala po dechu, neboť začínala svou budoucnost vidět o něco lépe. Možná bude moci koupit pár věcí do domácnosti a nové oblečení pro Selené. „Tomu nemůžu uvěřit!“

„Ale ano,“ řekl a hned se zamračil. „Hlavně nespadněte ze sedadla.“

Sassy se zasmála. „Myslím, že už to na mě začíná působit.“ Mimoděk se dotkla svých prsou. „A pár modřin k sobě přichází taky. Byl opravdu hodně hrubý.“

John se zamračil ještě víc. „Děsí mě představa, že se k vám tak brutálně zachoval,“ procedil mezi zuby. „Proč jsem tam jen nepřišel o něco dřív!“

„Zachránil jste mě. To je totéž,“ usmála se na něho. „Jste můj hrdina.“

„Já ne, dámo,“ pobaveně se zachechtal. „Já jsem jen obyčejný kovboj.“

„Na poctivé a těžké práci přece není nic špatného,“ odpověděla. „Já bych nikdy ani nepomyslela na nějaké výjimečné bohaté muže, kteří kolem sebe mají nespočet žen. Mně kovbojové naprosto vyhovují.“

Její slova ho zasáhla. Neměl s ní začínat ve lži. Ona byla upřímný člověk. Už mu nikdy znovu neuvěří, pokud zjistí, že si z ní dělal blázny. Měl jí říct hned, kdo skutečně je. Pohlédl jejím směrem. Sassy již spala. Hlavu měla opřenou o sklo. Hrudník se jí nepatrně zdvíhal, jak dýchala.

No, možná k tomu dojde jindy, ujistil se. Pro jeden den už měla šoků dost.

John zastavil, obešel auto a vzal ji do náruče. Po pár krocích pohlédl do spícího obličeje a pak si ji přitiskl víc k hrudníku. Líbilo se mu, jak mu položila svou sladkou tvář na kapsu u košile. Bez větší námahy ji vynesl do schodů, zběžně zaklepal na dveře a otevřel je.

Její maminka, paní Pealeová, seděla v županu na židli a sledovala televizní zprávy. Jakmile spatřila svou dceru, vykřikla.

„Co se jí stalo?“ zvolala a pokusila se vstát.

„Je v pořádku,“ okamžitě ji ubezpečil John. „Doktor jí jen dal nějaká sedativa. Můžu ji někam položit a pak vám to vysvětlím?“

„Ano. Do jejího pokoje… tudy.“ S velkým úsilím se pokoušela vstát.

„Paní Pealeová, jen mi ukažte cestu a sedněte si, nemusíte se namáhat,“ řekl jemně.

„Jste velmi milý, mladý muži,“ rozzářila se paní Pealeová. „První dveře doleva. Tam má ložnici.“

„Hned jsem zpátky.“

John odnesl Sassy do malé holé místnosti. Z postele stáhl modrou přikrývku a pak Sassy opatrně položil hlavu na polštář. Zul jí boty a pečlivě ji přikryl. Všechno zde bylo úzkostlivě čisté, ale velmi obnošené a staré.

Sassy pravidelně dýchala. John jí sklouzl očima z tmavých vlasů na pevná prsa, jež se jí zdvíhala pod košilí, kterou jí půjčil. Pak na štíhlý pás, boky a dlouhé nohy, které se jí rýsovaly pod přikrývkou. Byla skutečně velmi přitažlivá. Nešlo však jen o fyzickou přitažlivost. Na Johna působila jako hřejivý krb za chladného dne. Usmál se nad svou vlastní představivostí, ještě jednou se zadíval na její krásný spící obličej, vyšel ven a tiše za sebou zavřel dveře.

Paní Pealeová si ho ustaraně prohlížela. „Co se jí stalo?“ okamžitě se zeptala.

John se posadil na pohovku vedle její židle. „No, dnes měla těžký den…“ začal.

„To určitě ten Tarleton!“ vykřikla paní Pealeová. „Že to byl on!“

John překvapeně povytáhl obočí. „Ano, jak to víte?“

„Pořád za ní čmuchal. Od tý doby, co ho pan McGuire najal,“ odmlčela se, aby nabrala dech. Zelené oči, stejné jako měla Sassy, jí blýskaly hněvem. „Jednou přišla domů a plakala, protože na ni sahal tak, jak by šéf na zaměstnance neměl. Ona tomu nemohla zabránit a on jí jen říkal, že o nic nejde, že je to legrace.“

John jí rozzlobeně naslouchal. Paní Pealeová si toho všimla. A také toho, s jakou něhou její dceru přinesl domů. „Odpusťte, že se ptám, ale kdo jste?“

„Promiňte. Já jsem John… Taggert,“ rychle dodal, neboť téměř řekl pravdu. „Můj šéf koupil Bradbury pláce a já jsem tam předák.“

Paní Pealeová vypadala překvapeně. „Tamto místo? Víte, že tam straší?“

„Prosím?“

„Promiňte, neměla jsem to říkat!“ začala se honem omlouvat.

„Ne, prosím, rád bych to věděl,“ ujistil ji. „Já rád sbírám lidové příběhy.“

„No, možná by se to tak také dalo nazvat,“ zasmála se paní Pealeová. „Víte, stalo se to už dávno, když se Hart Bradbury oženil se svou druhou sestřenicí Blanche Henleyovou. Její otec však rodinu Bradburyových nenáviděl a byl proti tomu sňatku, ale Blanche za Hartem utekla a proti jeho vůli se vzali. Její otec pak přísahal, že se pomstí. Zakrátko nato se Hart jednou vrátil domů a našel Blanche v náručí jiného muže. Vyhodil ji z domu a poslal zpět ke svému otci.“

„Jen mi neříkejte, že v tom měl prsty její otec," přerušil ji John.

„Přesně tak. Připravil to s jedním ze svých mužů. Blanche byla zdrcená, nikam nevycházela, stále jen seděla ve svém pokoji a plakala. Její otec byl překvapený. Myslel si, že se vrátí, vše bude jako dřív a Blanche znovu začne v domě pracovat. Když se tak nestalo a on se cítil trapně před svými přáteli, řekl jí, ať se vrátí zpět ke svému manželovi. Blanche za ním šla, ale Hart jí řekl, že už s ní žít nemůže, protože měla jiného muže. Blanche mu to vymluvit nedokázala. Odešla k tomu mostu, co je vedle stodoly, a skočila dolů. Hart uslyšel výkřik a běžel za ní. Její tělo leželo na břehu. Pomoci jí už nemohl, protože se praštila do hlavy o kámen. Hart tak poznal, že byla nevinná. Vzkázal pak jejímu otci, že se Blanche zabila. On hned k němu přijel, ale Hart tam na něho čekal s dvouhlavňovou pistolí. Jednou ranou ho zastřelil a druhý náboj si nechal pro sebe. Už je to téměř devadesát let, ale nikdo na to nezapomněl."

„Říkají tomu ranči Bradbury pláce," poznamenal John.

Paní Pealeová se zasmála. „Hart měl tři bratry. Jeden z nich to tam převzal. To byl prastrýc toho Bradburyho, od kterého jste ranč koupili."

„Ještě že nejsem pověrčivý," uvažoval John. „Pořád bych na tu tragedii musel myslet."

„A jak to přišlo, že jste vy přinesl mou dceru domů?" chtěla vědět paní Pealeová.

„Vešel jsem do obchodu přesně v okamžiku, abych ji zachránil před Tarletonem," odpověděl prostě. „Vůbec nechtěla jít k doktorovi, tak jsem ji odnesl přes ulici

přímo do jeho ordinace.“ Povzdychl si. „Tuším, že drby o tom se budou šířit ještě nejmíň týden.“

Paní Pealeová se zasmála. Musela však hned přestat, neboť jí to nemocné plíce nedovolily. „Sassy je velmi tvrdohlavá,“ podotkla.

„Toho jsem si všiml,“ přikývl John a také se usmál. „A má velkou kuráž.“

„Bude v pořádku?“ zeptala se starostlivě paní Pealeová.

„Doktor řekl, že až na pár modřin jí nic není. O něco horší je to s psychikou. Má teď z toho útoku trauma.“

„My to zvládneme,“ pronesla stará žena rychle. Nervózně se kousala do spodního rtu. „A o mně to víte?“ zeptala se náhle.

„Ano,“ odvětil John.

Hubený obličej měla vyčerpaný. „Sassy nemá nikoho. Můj manžel od nás odešel. Opustil mě, když Sassy ještě chodila do školy. A já jsem pak. přijala Selené, když zemřel její otec, náš bývalý zaměstnanec. Žádnou jinou rodinu nemáme. A až já tady nebudu…“ pomalu dodala, „Sassy nebude mít nikoho.“

„Ona bude v pořádku,“ znovu ji rychle ujistil John. „Povýšili jsme ji na pozici asistenta vedoucího ve Feed store. S tím souvisí i zvýšení platu. A pokud někdy bude potřebovat nějakou pomoc, tak ji dostane. To vám slibuji.“

Paní Pealeová si ho pozorně prohlížela.

„Máte upřímný obličej,“ řekla po chvíli. „Děkuji vám, pane Taggerte.“

„Sassy je kouzelná,“ usmál se John.

„Kouzelná a nezkušená," řekla namáhavě. „Tohle je krásné místo na vychovávání dětí, ale jsou tady hodně nedotčení moderní společností."

„Možná, že je Sassy naivní, ale je to silná žena. Kdybyste ji jen mohla vidět, jak se rozmáchla na Tarletona," pronesl John s obdivem v očích.

„Ona ho udeřila?" zvolala paní Pealeová.

„A jak," odvětil. „Škoda, že jí nedali pět minut s ním o samotě. To by ho možná vyléčilo z toho, aby dostal chuť na další ženu. Teď už ale stejně žádnou příležitost mít dlouho nebude."

„Pan McGuire ho neměl nikdy najmout."

„Teď už to ví taky."

„Co když si opatří dobrého právníka a oni ho pustí?" kousala se do rtu paní Pealeová.

„V tom případě," ušklíbl se John, „budeme pátrat a určitě najdeme dost důkazů o jeho kriminálních činech v minulosti. Ať už se stane cokoliv, Sassy už nikdy neohrozí."

„Děkuji, že jste ji přivedl domů," zářila paní Pealeová.

„Máte tu telefon?" zeptal se jí John náhle.

Paní Pealeová zaváhala. „Ano, jistě."

Její zaváhání ho překvapilo. „Pokud byste něco potřebovali, můžete mi zavolat." Z kapsy vytáhl tužku a notýsek a napsal na něj číslo. „Někdo tam vždycky bude."

„To je od vás velmi laskavé," tiše pronesla paní Pealeová.

„Tam, kde bydlím, si všichni navzájem pomáháme," řekl jí. „Od toho přece sousedé jsou."

„A kde to je, pane Taggerte?" zeptala se zvědavě.

„Callisterovi, pro které pracujeme, žijí v Medicine Ridge," odpověděl.

„Ti lidé!" nemohla popadnout dech. „Můj bože, každý ví, kdo to je. Dokonce jsme tu měli jednoho muže, který pro ně kdysi pracoval."

„Opravdu?" zarazil se John.

„Ano, ale asi před rokem se odstěhoval." Nevšimla si, jak se Johnovi ulevilo. „Řekl o nich, že to byli nejlepší šéfové na zemi a že by nikdy neodešel, kdyby jeho manželka netrvala na tom, že musí žít blízko své matky. Její maminka na tom byla totiž jako já," dodala smutně. „Den po dni stále víc chřadla. Kvůli tomu nemůžete nikoho obviňovat. Já jsem také byla u své maminky, když umírala." Vzhlédla k němu vzhůru. „Vaši rodiče stále žijí?"

„Ano," usmál se John. „Moc dobře je zatím ještě neznám, ale už se začínáme více poznávat."

„Vy jste se odcizili?"

„Ano," přikývl. „Ale už tomu tak není. Můžu pro vás ještě něco udělat, než odejdu?"

„Ne, ale děkuji vám."

„Řekněte Sassy, že nemusí jít zítra do práce. Jenom pokud bude chtít."

„To ona určitě bude," řekla paní Pealeová s velkou jistotou. „Až na toho příšerného chlapa má svou práci opravdu ráda."

„Já svou taky," řekl John a zamrkal. „Dobrou noc. Nemusíte vstávat, až půjdu, zamknu sám."

„Dobrou noc, pane Taggerte."

John odjel na Bradbury pláce hluboce zamyšlený. Kéž by si byl jistý, že se Tarleton hned tak z vězení nedostane. Pořád si dělal velké starosti, neboť ten muž

byl velmi pomstychtivý. Napadl Sassy, protože se někdo zmínil ojeho chování. Bůh ví, co by jí udělal, kdyby se mu podařilo dostat z vězení. John věděl, že si o tom bude muset promluvit s šerifem Gravesem.

Práce na ranči rychle pokračovaly. Základy pro stodolu již byly hotové a v počátečním stadiu se nacházela i přestavba domu. Včetně instalatérských a elektrikářských prací. Jako prioritu si John stanovil, aby co nejdříve dokončili jednu ložnici. Už měl spaní ve spacím pytli na podlaze plné zuby.

Ten večer zatelefonoval Gilovi.

„Jak to jde doma?“ zeptal se.

„Bess si přinesla k večeři hada,“ zachechtal se Gil. „Ještě nikdy jsi neviděl ženský utíkat tak rychle!“

„Vsadím se, že Kasie neutíkala,“ dohadoval se John.

„Ne. Dala si ho pod bradu a řekla, že je to ta nejhezčí užovka, jakou kdy viděla.“

„Tvoje nová manželka je zkrátka zlatíčko,“ odvětil John.

„Můžeš s tím přestat? Je to moje manželka. Na to nezapomeň,“ upozornil ho Gil.

John propukl v smích. „Snad nežárlíš? I kdybych jí přinesl náklaďák plný květin nebo ji zavalil diamanty, stejně si vždycky vybere tebe,“ řekl mu. „U ní má láska navrch nad materiálními hodnotami a navíc jsem její švagr.“

„Dobrá, dobrá. A jak to jde tobě?“ zeptal se po chvíli Gil.

„Pomalu,“ vzdychl John. „Pořád spím ve spacím pytli na zemi. Nařídil jsem jim, že nejdřív musí dokončit

ložnici. Mezitím se dodělává stodola. Jo, a taky jsem pronajal Feed store.“

Chvíli bylo ticho. „Mám se zeptat proč?“ konečně se ozval Gil.

„Jeho vedoucí napadl jednu mladou ženu, která tam pro něj pracovala. Teď je ve vězení.“

„A ty sis pronajal ten obchod, protože…?“ vyzvídal jeho bratr.

John vzdychl. „Matka té dívky umírá na rakovinu,“ vysoukal ze sebe s obtížemi. „Pak je tam ještě jedna mladá dívka, kterou si vzali, když její otec zemřel… jí je šest. Sassy je jediná, kdo nosí domů peníze. Myslel jsem si, že když ji povýšíme na asistenta vedoucího, bude moci platit své účty a koupí i nějaké oblečení pro tu holčičku.“

„Sassy, hmmm?“

John jeho tón znal, a tak se hned začervenal. „Poslouchej, to je jenom jedno děvče, které tam pracuje.“

„A jak vypadá?“

„Je drobná. Má tmavé vlnité vlasy a zelené oči. Je moc hezká, když se usmívá. Když jsem z ní Tarletona strhl, pak k němu přistoupila a vrazila mu takovou facku, jak nejvíc mohla. Má v sobě kuráž.“

„Tarleton byl ten vedoucí?“

„Jo,“ procedil John mezi zuby. „Majitel obchodu pan McGuire ho najal z velké vzdálenosti a přestěhoval ho tam i s manželkou. Tarleton už ztratil nejméně jedno zaměstnání kvůli sexuálnímu obtěžování.“

„Tak proč ho sakra ten McGuire najal?“

„Nevěděl, že nějaká obvinění existovala, protože Tarleton nikdy nebyl uznán vinným a McGuire už byl

zoufalý, protože nikdo nechtěl v takový zapadlý díře pracovat.“

„A kdo tam tedy bude místo něj pracovat?“

„Buck Mannheim.“

„Dobrá volba,“ prohlásil Gil. „Už umíral nudou po tom, co odešel do důchodu. Ten obchod bude pro něho nová výzva.“

„Také je dobrý manažer, Sassy se líbí a ona zase zná do puntíku všechno zboží. Ví, co je třeba objednat, a obchod je tak dobře zásobený.“

„Je v pořádku?“

„Pár modřin. Vzal jsem ji k doktorovi a pak odvezl domů. Celou dobu spala.“

„A jak se cítila? Nebyla zmatená, když se kolem ní točil velký šéf?“ zeptal se Gil pobaveně.

„No… ona neví, že jsem velký šéf.“

„Ona co?“ zeptal se nevěřícně Gil.

„Proč by musela vědět, kdo jsem?“ zamračil se John.

„Dostaneš se do problémů, když si budeš zahrávat s pravdou,“ varoval ho Gil.

„Já si s ní nehraju. Jenom ji na chvilku trochu obcházím. Líbí se mi, když se ke mně lidé chovají pro změnu jinak. Ne jako ke kráčející šekové knížce.“

Gil si odkašlal. „Fajn, je to tvůj život. Jen doufejme, že se ti to tvoje rozhodnutí nevrátí a nesrazí tě k zemi.“

„To se nestane,“ odpověděl sebejistě John. „Já tady nic trvalého neplánuju. A než se vrátím do Medicine Ridge, na tom stejně nezáleží.“

Gil pak změnil téma, ale John stále přemýšlel, jestli nebylo na tom, co jeho velký bratr řekl, něco pravdy. Doufal, že není. Určitě nebylo nic špatného, když se aspoň na čas pokusil žít normálním životem.

Koneckonců, řekl si, jak by mu to mohlo ublížit?

ČTVRTÁ KAPITOLA

Sassy se brzy v pozici asistentky vedoucího cítila jako doma. Velkou zásluhu na tom měl samotný Buck, který s ní velmi vlídně a laskavě jednal, až si připadala, jako kdyby byli jedna rodina.

Druhý týden v práci ho požádala, zda by si mohla na ranní sobotní směnu s sebou přivést Selené. Její matce se totiž poslední dobou velmi přitížilo a nebyla schopná na Selené dohlédnout. Buck souhlasil.

John však potěšený nebyl, když vkráčel do obchodu a spatřil šestileté dítě, jak rovná zboží.

„Tohle je pro děcko nebezpečné místo," řekl Sassy jemně. „Dokonce by ji mohla zranit i obyčejná uzda, kdyby spadla ze zdi."

Sassy se zarazila a udiveně na něho zírala. „To mě vůbec nenapadlo," vydechla.

„A také jsou tu pesticidy," dodal. „Neodvažuju se ani pomyslet, co by se stalo, kdyby si něco strčila do pusy, anebo na ty pytle upadla a stříklo jí to do obličeje." Zamračil se. „Na ranči jsme měli malou holčičku, která vdechla insekticidy, a museli jsme ji letecky transponovat na úrazové oddělení."

„Oh, bože," vylekala se Sassy.

„Mně nevadí, že je tady," ujistil ji John. „Ale najděte jí něco, co může dělat u pultu. Nenechávejte ji tady volně pobíhat, ano?"

„Vy toho o dětech tolik víte," zdvihla k němu hlavu.

„Mám neteře ve věku Selené," usmál se. „Jsou to pěkná kvítka."

„Asi je máte hodně rád, že?"

„To mám,“ odvětil a sledoval Selené, jak vylezla na židli u pultu. Měla na sobě staré, ale čisté džíny a tričko.

„Já jsem zatím propásl příležitost, abych si založil vlastní rodinu,“ tiše dodal. „Vypadá to, že nemám čas, abych zpomalil a začal uvažovat o trvalých věcech.“

„Proč ji nemáte?“ zeptala se zvědavě.

Bledýma očima vyhledal její. „Tíha práce, předpokládám. Chtěl jsem si ve světě vydobýt svou pozici. Ambice a rodinný život nejdou dost dobře dohromady.“

„Chápu,“ usmála se. „Chtěl jste být o něco víc než jen obyčejný kovboj.“

John povytáhl obočí.

„Něco podobnýho,“ zalhal.

Pozice, o které mluvil, byla značka čistokrevného chovu. Stáda, která by byla známá po celém světě. A která měla své kořeny v Montaně. Tuto pověst Callisterovi získali, ale John tomu musel hodně obětovat. Strávil svůj život v pohybu, z přehlídky do přehlídky, kde předváděl vynikající zvířata. Čím více cen jejich chovní býci získávali, tím více si mohli účtovat za jejich potomky.

„Teď jste předák na ranči,“ řekla Sassy. „Můžete se dostat ještě výš?“

„Jistě,“ odpověděl. „Máme několik předáků, kteří mají vše na starosti od výroby obilí po produkci dobytka a UI. A nad tím jsou manažeři.“

Sassy se zamračila. „UI? Co je to?“

Kdyby byla starší a zkušenější, mohl by s ní žertovat a dobírat si ji. Protože tomu tak nebylo, odpověděl podle pravdy.

„To je umělý odchov," řekl jemně. „Umělé oplodnění čili inseminace. Najímáme si muže, který krávy a jalovice inseminuje."

„Oh," vydechla a cítila se trapně. „Děkuji, že jste nebyl vulgární a vysvětlil jste mi to takhle decentně." Plaše se usmála. „Před měsícem tu byl nějaký muž, který chtěl plenu pro svou fenu, která hárala." Nepatrně se začervenala. „Myslel si, že je to zábava, když mě přivádí do rozpaků způsobem, jakým o tom mluvil."

John si zastrčil palce za opasek a bedlivě si ji prohlížel. Nejraději by toho chlapa vyhledal a řádně si s ním promluvil. „My takové chování u nás netolerujeme," řekl rozhodně. „Dokonce máme požadavky na oblečení, aby nemohlo docházet k nějakému obtěžování. Nejen sexuálnímu, ale ani k slovnímu."

„Skutečně?"

„Skutečně, Sassy. Vy se nemusíte dohadovat se žádným mužem, který by s vámi flirtoval a hloupými řečmi uváděl do rozpaků. V tom případě hned jděte za Buckem, anebo zavolejte rovnou mně."

„Mě nikdy nenapadlo… Pan Tarleton byl mnohem horší než řada zákazníků. Kolikrát se snažil uhodnout velikost mých… mých… vždyť víte," pokrčila rameny.

„Vím," odvětil. „Ale vy se musíte víc brát sama za sebe. Neznamená to, že se musíte takhle nechat urážet, když jste mladá. Nesmíte dovolit, aby s vámi muži takovýmhle způsobem jednali. V téhle práci rozhodně ne."

Sassy si třela loket a dívala se na něho jako zvědavá kočička. „Chtěla jsem s tím praštit a utéct," vzpomínala a trochu nervózně se zasmála. „Už jsem o tom dokonce jednou hovořila s maminkou. Raději bych odsud denně

jezdila do Billingsu a zpátky.“ Ušklíbla se. „To bylo ještě před tím, než benzín přelezl čtyři dolary za galon.“ Smutně si vzdychla. „Teď by jeden musel být milionář, aby tam denně jezdil.“

„Já vím,“ řekl John upřímně, neboť on a Gil začali svým zaměstnancům dávat k výplatě ještě příplatky na benzín.

„Což mi připomíná,“ dodal s úsměvem, „že se nebudete muset bát, že u pumpy zbankrotujete, protože nyní připlácíme na benzín.“

„To je od vás tak milé!“ radostně zvolala.

John sevřel rty.

„Samozřejmě, že jsem milý. To je jedna z mých prvotřídních vlastností. Chci říct, kromě toho že jsem také sympatický muž, skvělý bavič a dobrý v pokeru.“ Čekal na její reakci a uličnicky se zasmál, když žádná nepřicházela. „Zmínil jsem se také o tom, že mě mají rádi psi?“ přisadil si.

Sassy konečně vše pochopila a plaše se zasmála. „Děláte si legraci, že?“

„Pokouším se.“

Usmála se na něho a zelené oči se jí rozzářily.

„A taky na vás padá hodně zodpovědnosti. Soudím podle toho, kolik práce se u vás na ranči musí udělat,“ připomněla mu.

„To rozhodně,“ souhlasil. „Hlavně je to organizačně náročné.“

„A velmi stresující,“ zamračila se. „Na velkém ranči je hodně lidí, které je třeba řídit. Řekla bych, že nebudete mít skoro vůbec na nic čas.“

John skutečně neměl příliš volného času, ale nemohl jí říct proč. Přesto si tu připadal jako na prázdninách ve

srovnání s tím, kolik práce na něho čekalo, když byl doma. I když s Gilem spoustu zodpovědnosti přenášeli na jiné, některá rozhodnutí mohl udělat jen šéf.

„No, v podstatě je to můj cíl," kličkoval. „Člověk musí být trochu ambiciózní, aby byl zajímavý. A co vy? Jaké cíle jste si kladla vy?" zeptal se jí.

Sassy zamrkala a začala přemýšlet. „Já vlastně asi žádné nemám. Chci se starat o maminku, pokud to jen půjde. Také chci vychovat Selené a postarat se o to, aby dostala dobré vzdělání. Proto musím hodně šetřit, aby mohla jít na univerzitu."

John se zamračil. Její cíle byly vedlejší. Týkaly se pomoci druhým lidem, ale nezahrnovaly ji samotnou. On nikdy neuvažoval o budoucnosti tak, aby v ní neviděl sebe – no, sebe a Gila a děvčata a teď i Kasii. Sassy byla ale příliš mladá na to, aby byla tak velkorysá – dokonce i jen v myšlenkách.

Mladá. Bylo jí devatenáct. Zamračil se ještě víc, když si prohlížel její mladistvý obličej, který se lehce červenal. John ji pokládal za velmi přitažlivou. Měla velké srdce, milý úsměv, skvělou postavu a bystrý úsudek. Její věk mu však dal pokaždé ránu do žaludku, když o ní uvažoval jako o části svého života. Ani se neopovažoval si s ní něco začít.

„Co se děje?" zeptala se.

John zdráhavě přešlápl. „Jen jsem se na chvíli zamyslel." Sklouzl pohledem na Selené. „Na ženu vašeho věku na vás leží až příliš zodpovědnosti," dodal rychle.

„O tom nevím!" slabě se zasmála.

John přimhouřil oči.

„Hádám, že to dost omezuje váš společenský život. Myslím, co se týče mužů.“ Nenáviděl se za to, že ho zajímali muži, kteří se vyskytovali v jejím životě.

Sassy se hlasitě zasmála.

„Ve městě je jenom pár mužů, kteří nemají manželky nebo přítelkyně, a ty já nepřitahuju. Jeden z nich mi dokonce řekl, že na to, aby se mnou šel vůbec na rande, mám doma až příliš velké břemeno.“

„A co jste mu řekla?“ zamračil se John.

„Že svou maminku a Selené miluji, a proto bude muset nějaký muž přijmout i je, pokud bude mít zájem o mě.“ S láskou se podívala na Selené, která tiše třídila balíčky se semínky, které právě přišly. „Já to nikdy nedokážu udělat jako ona, protože ona je velmi trpělivá a klidná. Myslím, že by se mohla dát na vědeckou dráhu. Hodně o věcech přemýšlí a je velice pečlivá v tom, co dělá.“

„Myslí dřív, než koná,“ doplnil ji John.

„Přesně. Já naopak se vším pospíchám, než bych si to pořádně rozmyslela,“ zasmála se Sassy. „Ale Selené ne. Je taková víc racionální.“

„Myslím, že na tom není nic špatného, když někdo jedná impulsivně,“ poznamenal.

„To ano, ale já už na sobě také pracuju. Možná za pár let se nejdřív rozhlédnu a pak teprve skočím. A co vy? Jak to jde na Bradbury pláce?“ zeptala se.

„Všechno v plném proudu. Teď se dělá střecha, kanalizace a elektrika.“

„Instalatérů a elektrikářů tu moc není,“ přemýšlela. „A navíc jsou určitě zadaní nejmíň na dva týdny dopředu.“

„Nějaké lidi jsme museli sehnat až v Billingsu,“vysvětlil jí.

„Váš šéf musí být nechutně bohatý, když si může dovolit dělat tohle všechno, zrovna když je cena benzínu tak vysoká!“

„To je,“ souhlasil. „Ale až budeme hotoví, ranč bude soběstačný. Elektřinu si částečně vyrobí za použití solárních panelů a větrných mlýnů.“

„Před šesti lety jsme tu měli městského právníka, který koupil půdu,“ vzpomínala. „A na vytápění vlastního domu použil solární panely a spoustu dalších, takových legračních přístrojů na šetření energie. Chudák chlap.“

„Chudák?“ vybídl ji, když nepokračovala.

„Viděl seriály z přírody a myslel si, že medvědi grizzly jsou sladcí a rozkošní,“ řekla. „Jednou se mu jeden objevil na zápraží a on ho šel s plným pytlem chleba nakrmit.“

„Oh, bože,“ vydechl John.

Sassy přikývla. „Medvěd sežral všechen chléb a pak začal žrát jeho. Jemu se podařilo zachránit, když předstíral, že je mrtvý, ale přišel o paži a o jedno oko. Byl na něho hrozný pohled.“

„Raději mi to ani neříkejte. Ten chlap určitě musel být z východu.“

„Z nějakého velkého města,“ přikývla. „Předtím nikdy neviděl skutečného medvěda. Jen v ZOO a v televizi. Tam viděl nějaký starý dokument o chlápkovi, který žil mezi medvědy, a tak si myslel, že se s nimi může přátelit každý.“

„To mi připomíná jeden příběh o nějaké dámě z D.C., která se přestěhovala do Arizony. Na silnici viděla plazit se chřestýše. Vystoupila z auta a šla si ho pohladit.“

„Co se jí stalo?“

„Dostala nespočet injekcí antiveninu na hadí uštknutí a strávila dva týdny v nemocnici. Zřejmě by neměly být varovné nápisy jen na jídle, ale i na zvířatech. Zdvihl obě ruce nad hlavu, jako kdyby držel cedulku. „Upozornění: převážná většina plazů ve volné přírodě není určená na hraní. Koušou a můžou vás zabít. Anebo: Medvědi grizzly jedí chléb, ovoce a lidi.“

Sassy se zasmála.

„Já jsem jednou před grizzlym utekla.“

„To jste běžela hodně rychle, že?“

„Byl starý a pomalý a já blízko města. A měla jsem skvělý stimul.“

„Já jsem nikdy nemusel před ničím utíkat,“ vzpomínal si. „Jednou jsem si pohladil losa, který přišel zahrát serenádu jedné z našich dojnic. Byl docela přátelský.“

„To bylo zvláštní, ne?“

„Bylo, protože většina divokých zvířat, která člověku dovolí, aby je pohladil, může mít vzteklinu. Tenhle los ale nebyl nemocný. Prostě se jen nebál lidí. Myslím si, že ho kdysi jako mládě vychovali lidé a nikomu o tom neřekli.“

„Proč?“ chtěla vědět.

„Protože na většině území je protizákonné dělat si z divokých zvířat domácí mazlíčky,“ vysvětlil jí a usmál se. „Ten los miloval kukuřici.“

„Co se s ním pak stalo?“

„Chtěl mít svou oblíbenou krávu pro sebe, a tak začal uzurpovat ostatní dobytek. Proto jsme ho museli přestěhovat dál do hor. Zatím se nevrátil.“

„A co když se objeví?“ zasmála se. „Dovolíte mu, aby tu zůstal?“

„Jistě,“ sešpulil rty. „Mám v plánu nastříkat ho červeně, zkrátit paroží a lidem budu vykládat, že je to speciální francouzský býk.“

Sassy propukla v hlasitý smích. Vtom se objevila Selené s blokem a tužkou v ruce. „Nějaký pán je na telefonu a chce něco objednat,“ oznámila Sassy.

„Ano, hned tam dojdu,“ odpověděla jí Sassy. „Selené, tohle je John Taggert. Pracuje na ranči, kde je předákem.“

Sassy se na Johna podívala a zazubila se. Vypadala velmi roztomile, neboť jí chyběl jeden přední zub. „Až vyrostu, budu řídit stíhačku!“

„Opravdu?“ povytáhl obočí John a poklekl před Selené tak, aby si hleděli přímo do očí. „A s jakým strojem bys chtěla létat?“ zeptal se v legraci, neboť ji nebral vážně.

Selené mu položila ruku na rameno a svýma modrýma očima se na něho upřeně zadívala. „Mně se líbí F22 Raptor,“ řekla bez dechu. „Věděl jsi, že dokážou na obloze zůstat stát na místě?“

John na ni fascinovaně zíral. Sám si nebyl jistý, jestli vůbec ví, o jaké vojenské letadlo šlo. „Ne,“ přiznal se. „Nevěděl.“

„V televizi byl o nich program. A taky byly v novým filmu o robotech, který přišli na naši planetu a vydávali se za auta. Raptoři jsou fakt nádherní,“ řekla se zasněným výrazem.

„Doufám, že budeš jednoho pilotovat,“ řekl jí nyní vážně.

„Nejdřív ale musím vyrůst,“ usmála se Selené. „Sassy!“ vykřikla náhle zděšeně. „Ten pán je pořád na telefonu!“

„Už jdu! Už jdu!“ udělala obličej Sassy.

„Přijdeš nás zase navštívit?“ zeptala se Selené Johna, když povstal.

„Myslím, že bych mohl,“ široce se usmál.

„Fajn!“ vykřikla Selené a rozeběhla se zpět k pultu, kde Sassy právě přebírala hovor.

John se pak vydal hledat Bucka. Tohle byl pro něj vskutku nový svět.

Tarleton stanul před soudcem okresního soudu za napadení Sassy. Stále prohlašoval, že je nevinný. Měl svého advokáta z města, arogantního muže, který se přezíravě díval na místního státního zástupce a žádal, aby jeho klienta pustili na kauci. Žalobce s tím však nesouhlasil.

Soudce nakonec kauci stanovil, ale na padesát tisíc dolarů. To vyvolalo zuřivé protesty advokáta a jeho klienta, neboť věděl, že potřebný obnos hned neseženе a do té doby bude muset zůstat ve vazbě. Takové vyhlídky si nepředstavoval.

Když se to Sassy dověděla, přepadl ji pocit viny. Ať už byl pan Tarleton, jaký byl, měl manželku, která za nic nemohla, a jediné její provinění bylo, že si špatně vybrala manžela. Sassy nepřipadalo správné, aby trpěla společně s obžalovaným.

Koncem týdne to také řekla Johnovi, jakmile se objevil v obchodě.

„Chudák manželka,“ vzdychla. „Není pěkné, když s ním musí tohle všechno snášet.“

„Raději byste ho nechala jít?“ zeptal se jí tiše. „Copak je možné ho pustit na svobodu, aby to mohl udělat nějaké jiné ženě? Možná s tragičtějšími následky?“

„Samozřejmě že ne,“ začervenala se.

John natáhl ruku a konečky prstů se jí dotkl tváře. „Máte příliš dobré srdce, Sassy," řekl něžně. „Na rozdíl od ostatních lidí, kteří váš soucit použijí proti vám."

Tázavě na něho pohlédla. Celá se chvěla a zprvu se nemohla ani nadechnout, když na své kůži ucítila slabý dotyk jeho prstů. „Někteří lidé už jsou takoví," připustila. „Ale většina lidí je jiná. Jsou laskaví a nechtějí druhým ublížit."

„Opravdu si to myslíte?" zasmál se chladně. Jeho výraz jí cosi napovídal.

„Někdo zřejmě ublížil *vám,*" vyslovila svou domněnku a upřeně se mu zadívala do očí. Viděla v nich zvláštní prázdnotu. „Pravděpodobně nějaká žena. Ale už je to dávno. Vy o tom nikdy nemluvíte, ale držíte to v sobě. Hodně hluboko. A používáte to jako ochranu, abyste si od okolního světa udržel odstup."

„Vůbec mě neznáte," prohlásil v obranném gestu.

„To bych sice neměla," souhlasila. Zelené oči jí potemněly a pohled nabral na intenzitě. „Ale znám."

„Jen mi neříkejte, že umíte číst myšlenky," pronesl posměšně.

Sassy zavrtěla hlavou. „Umím číst vrásky."

„Prosím?"

„Ty od úsměvu nejsou tak hluboké jako vrásky, které máte, když se mračíte," řekla mu. „Váš úsměv je jen strojený pro veřejnost. Necháváte ho za dveřmi, když přijdete domů."

John přimhouřil oči. Vůbec nedokázal promluvit. Na ženu svého věku byla neuvěřitelně vnímavá.

Sassy se zhluboka nadechla. „Klidně mi to řekněte," vybídla ho. „Sice vím, že mi do toho nic není, ale trápí mě, když vidím, že jsou ostatní lidé tak nešťastní."

„Já nejsem nešťastný!“ vykřikl útočně. „Jsem velmi šťastný!“

„Když to říkáte…“ ležérně prohodila. Nasupeně na ni pohlédl. „Jenom proto, že mě nějaká žena odmítla, nejsem špatný zboží!“

„A jak vás odmítla?“

John o tom nemluvil léta. Dokonce ani s Gilem. Na jedné straně měl vztek na tuto mladou ženu, v podstatě] cizinku, která se mu nabourávala do života. Na druhé straně si už o tom chtěl dávno s někým promluvit, aby se mu hluboké rány v srdci dál nejitřily.

„Zasnoubila se se mnou, přestože žila s nějakým mužem v Coloradu.“

Sassy nemluvila. Jen ho sledovala a vyčkávala.

„Něco tak šíleného by mě vůbec nenapadlo. Na víkendy odjížděla pryč se svou kamarádkou a já jsem mezitím dělal účetnictví a koukal na filmy. Jeden víkend jsem zrovna neměl co dělat, a tak jsem za ní odjel do Red Lodge. Rezervovala si tam pokoj v motelu, kde měla být se svou kamarádkou, protože do Red Lodge odjeli muškařit.“ John si vzdychl. „Red Lodge není zas tak velké, aby se tam nedali najít lidi. Ukázalo se, že její kamarádka je muž, nechutně bohatý, a v Red Lodge spolu bydleli. Když sešla dolů a spatřila mě, jak sedím ve foyer, měla ten nejpřekvapenější výraz ve tváři.“

„Co řekla?“ zeptala se Sassy.

„Nic. Vůbec nic. Kousala se do rtu a dělala, že toho muže nezná. On zuřil a já si připadal jako naprostý idiot. Pak jsem se vrátil domů. Ona mi volala a snažila se se mnou promluvit, ale já jsem vždycky zavěsil. Některé věci je zbytečné vysvětlovat.“

Ještě jí mohl říct, že si také najal soukromého detektiva, ale až příliš pozdě, aby mu o ní něco zjistil. Třeba to, že to nebylo poprvé, kdy si udržovala několik bohatých ctitelů, a že si jednoho vzala kvůli čtvrt milionu dolarů. I v tomto případě šla po Johnových penězích, a ne po něm samotném. A pro jistotu to hrála na obě strany. Nakonec ale přišla o oba muže. To si po právu zasloužila, ale John od té doby zahořkl a stal se podezřívavý. Ženám již nevěřil a myslel si, že ho chtějí jenom pro peníze.

„Ten druhý chlápek? Byl bohatý?“ zeptala se Sassy.

John sevřel rty. „Jak jsem řekl. Přímo nechutně.“

Sassy se ho váhavě dotkla vpředu na košili. „To mě moc mrzí,“ řekla mu. „Ale na druhé straně máte štěstí, že nejste bohatý,“ dodala.

„Proč?“

„Nikdy si nebudete muset dělat starosti, jestli má nějaká žena ráda vás nebo vaši peněženku,“ řekla nevinně.

„Na tom není nic, co by se mi mělo líbit,“ odpověděl nesoustředěně, protože pozornost věnoval způsobu, jakým se ho dotýkala. Sassy si to možná neuvědomovala, ale John se rozechvěl slastí, jakou v něm vyvolávaly její doteky.

„Děláte si legraci?“ zeptala se ho. „Vždyť jste velmi hezký. Zastáváte se lidí, kteří se nedokážou postarat sami o sebe. Máte rád děti. A psi mají rádi vás,“ dodala šibalsky, neboť si vzpomněla na jeden z jeho předchozích vtipů.

„Kromě toho musíte mít rád zvířata, protože pracujete s dobytkem.“

Zatímco mluvila, položila mu na hruď i druhou ruku a mimoděk mu dlaněmi hladila pevné svaly na hrudníku.

Johnovi začalo tělo vstřícně reagovat na její dotyky a v modrých očích se mu zajiskřilo dlouho potlačovanou touhou.

Okamžitě ji zachytil za ruce. „Nedělejte to," řekl odměřeně. Přitom si neuvědomil, jak na ni jeho slova mohou zapůsobit.

On sám měl obavu, že se přestane ovládat. Nejraději by ji k sobě přitáhl, co nejvíce se k ní přitiskl, aby se dotýkali celou délkou těla, a zlíbal ta nádherná ústa, dokud by pod jeho rty nezačala sténat.

Sassy sebou škubla, neboť se zděsila své troufalosti. „Promiňte," řekla hned a začervenala se. „Moc se omlouvám. Já nejsem moc zvyklá na muže… chci říct… že jsem nikdy nic takového nedělala… promiňte mi to!"

Otočila se a utekla za pult. Tam popadla telefon a zatelefonovala nějakému zákazníkovi, aby mu sdělila, že jeho objednávka je vyřízená. Potřebovala se něčím zabavit a před Johnem vypadala, že je velmi zaneprázdněná.

John rozhodně nechtěl, aby si myslela, že je vyzývavá. Vyčítal si, co jí řekl. Sassy se mu dostávala pod kůži a začínal po ní čím dál tím víc toužit. Byla milá, laskavá, cítila s ostatními lidmi a navíc měla vzrušující tělo. John si potřeboval vydechnout.

Otočil se na podpatku a vyšel ven z obchodu. Věděl, že by se spíš měl vrátit a omluvit se jí za to, že byl takový odměřený, ale v tom případě by jí také musel říct pravdu. Což nemohl udělat. Sassy na něho byla příliš mladá. Proto musel na čas vypadnout z města.

John přenechal ranč bývalému předáku Carlu Bakerovi a vrátil se do Medicíně Ridge.

„Pojď dál,“ objal ho s úsměvem jeho bratr Gil. „Moc jsi nám chyběl.“

„Strýčku Johne!“

Gilovy dcery Bess a Jenny, které měl se svou první manželkou, přiběhly radostně do haly, aby se s ním přivítaly.

„Moc jsi nám chyběl,“ objala ho kolem krku starší Bess.

„Ano, moc,“ doplňovala ji Jenny a líbala mu opálené tváře. „Nemůžeš být pryč tak dlouho!“

„Přinesl jsi nám nějaký dárek?“ zeptala se Bess.

„Jako vždycky,“ zasmál se John. „Je v té brašně vedle kufru.“

Jeho neteře okamžitě běžely k brašně a v ní našly zabalené dárky. Obal doslova roztrhaly, aby se dostaly dovnitř. Uvnitř byla dvě plyšová zvířátka s čárovými kódy, podle nichž si mohly děti na internetu hrát a oblékat své mazlíčky.

„Webová štěňata!“ vykřikla nadšeně Bess a přimáčkla k sobě černého labradora. Jenny zase dostala kolii.

„Viděly jsme je v televizi,“ říkala a mazlila se s hračkou. „Můžeme jít na počítač, tati,“ žadonila Bess. „Prosím?“

„Jít na počítač?“ zeptala se s úsměvem Gilova nová manželka Kasie. „Co se to dnes s vámi, děti, děje?“

„To je webové štěně, Kasie!“ vykřikla Bess a ukazovala jí hračku. „Strýček John nám je koupil.“

„A já jsem dostala kolii, která vypadá skoro jako Lassie,“ zářila Jenny.

„Musíme hned na počítač,“ trvala na svém Bess.

„Tak to ho hned musím jít zapnout,“ smála se Kasie. „Jak dlouho zůstaneš, Johne?“ zeptala se.

„Přes víkend," odvětil a usmál se na děvčata. „Potřeboval jsem si udělat menší přestávku a na chvíli odpočinout."

„To rozhodně," souhlasil Gil. „Vzal sis tam na sebe velký úkol. Jsi si jistý, že nepotřebuješ pomoc?"

„Všechno jde v pohodě. Jen jedna menší komplikace."

Kasie odvedla děvčata do Gilovy kanceláře, kde mohly na počítač. Jakmile byly z doslechu, Gil se obrátil k Johnovi.

„Jaký druh komplikací?" zeptal se mladšího bratra.

„Je v tom jedna dívka," vzdychl si John.

Gilovy se rozzářily oči.

„Tomu nerozumíš," zavrtěl hlavou John. „Je jí devatenáct."

„Kasii bylo sotva dvacet jedna a já jsem starší než ty," stále se usmíval Gil. „Věk s tím nemá co dělat."

„Ona je ale taková nezkušená. Prostá a bezelstná," odvětil s těžkým srdcem John.

„To je dokonce ještě lepší," podotkl s úsměvem Gil. „Pojď si dát kávu a musíš mi o tom něco říct!"

PÁTÁ KAPITOLA

Sassy po zbytek dne nasadila veselý obličej a tvářila se, že ji vůbec netrápí, jak ji John Taggert odstrčil. Ve skutečnosti ji to velmi ničilo.

V přítomnosti mužů se chovala značně nesměle. To až John v ní probudil ženskost a vytáhl ji z ulity ven. Musela se červenat, když si vzpomněla, jak se zachovala. Jako kdyby se nemohla dočkat, až ji John vezme do náruče a políbí. Takhle daleko ještě s nikým nepokročila.

O sobě si myslela, že není hezká a přitažlivá. John měl určitě rád zkušené ženy, které věděly, jak se zalíbit, neboť byl o hodně starší než ona. Nebyl sice pánem ranče, ale řídil pěkný náklaďák a očividně měl slušný plat. K tomu byl navíc velmi pohledný a okouzlující. V jakémkoliv velkém městě by na ženy působil jako magnet.

Sassy ale zachránil před Tarletonem, zařídil jí postup v práci a zvýšil jí plat. A byl k ní laskavější, než si zasloužila.

Když Sassy to odpoledne z obchodu odcházela, téměř plakala, jaká jí byla hanba.

„Něco tě trápí, Sassy?“ zeptal se Buck, když zavírali.

Podívala se na něho a pokusila se usmát. „Ne, pane. Vůbec nic. Jen dlouhý den.“

„Je v tom ten Tarleton, viď?“ zeptal se tiše. „Jsi rozrušená, že budeš muset jít k soudu.“

Sassy byla ráda, že má nějakou výmluvu na to, jak vypadá. Tarletonův útok se na ní sice podepsal, ale bylo

to chování Johna Taggerta, ne jejího předchozího šéfa, co ji rozrušilo. „Ano, dělá mi to starosti," přikývla.

„Sassy, je smutné, že na světě existují muži jako on. Ale jestli nepůjdeš svědčit, mohl by se dostat ven. A důvod, proč máš teď problémy s ním ty, je ten, že nějaká dívka před tebou se s ním nechtěla střetnout u soudu. Proto ho nechala jít. Jenom obvinění nestačí. Kdyby ho ze sexuálního obtěžování usvědčili, pravděpodobně by teď seděl ve vězení. A tak by nemohl napadnout tebe."

S tím musela Sassy souhlasit. „To je určitě pravda, jenom… vždyť víte, pane Mannheime. Někteří muži si myslí, že je k tomu žena vyprovokuje. Stačí jen, aby se na ně podívala."

„Já vím. Ale tohle není ten případ. John… Taggert…" zarazil se, neboť málem prozradil jeho skutečné jméno. „John určitě dosvědčí, co viděl. Bude tady, aby tě podpořil."

To Sassy příliš nepomohlo. Rozhodně se lépe necítila. John si určitě myslel, že ráda svádí muže, neboť ji musel sám odstrčit, když se ho začala dotýkat. Panu Mannheimovi to říct nemohla. Takovou ostudu by neunesla.

„Dej si doma dobrou večeři a přestaň si dělat starosti," řekl jí s úsměvem Buck. „Uvidíš, že všechno dobře dopadne."

„Připomínáte mi mého dědečka," oplatila mu úsměv. „Vždycky mi říkával, že se věci vyjasní. Stačí si jen sednout na zadek a dát jim šanci. Byl to ten nejtrpělivější člověk, jakého jsem znala."

„Já nejsem trpělivý," zasmál se Buck. „Ale souhlasím s tvým dědečkem. Čas všechno vyléčí."

„Kéž by," podotkla. „Dobrou noc, pane Mannheime. Uvidíme se zítra ráno." Nastoupila do starého odřeného nákladáku, který jí po své smrti odkázal dědeček, a s mohutným černým dýmem v zádech odjela domů. Samotné auto jí bylo spíše na obtíž, ale bylo to v podstatě jediné, co měla. Jen nalít do něj benzín a udržet motor, aby nevyletěl do povětří, byl nadlidský výkon. Proto byla vděčná za příspěvek na benzín, který obdržela současně se svým povýšením.

Zaparkovala vedle chatrného starého domu a chvíli si ho prohlížela. Bylo jí naprosto jasné, že potřeboval opravit. Střechou zatékalo, na verandě chybělo prkno, schody k ní se rozpadaly a nejméně dvě okna začínala trouchnivět… ve výčtu by mohla pokračovat. Vzpomněla si, jaké opravy a zlepšení chystal John na Bradbury pláce, a to nebylo zdaleka tak špatné místo jako toto. Při představě, co bude dělat, až nastane zima, začala propadat beznaději. Minulou zimu si sotva mohla dovolit naplnit aspoň ze třetiny propanbutanovou láhev, kterou používaly na vytápění. Přitom se snažily, jak jen mohly, aby ušetřily výdaje na palivo. A letos to ke všemu vypadalo, že se ceny zdvojnásobí.

Proto si ani netroufala pomyslet, co by se stalo, kdyby se její matce přitížilo. Pokud by jí lékař předepsal více léků, nebyly by to schopné finančně zvládnout. Už takhle dlužila v místní lékárně polovinu příští výplaty.

No, na to teď ale nesmím myslet, řekla si. Lidé jsou důležitější než peníze. Ona však byla jediný člověk, který v jejich rodině peníze vydělával. Teď bude ještě ke všemu zatažená do soudního sporu a Johnův šéf možná nebude chtít ve svém obchodě zaměstnávat takového skandálního člověka, jako byla ona. Tím spíš, pokud mu

John řekne, jak vstřícně se dnes k němu chovala. Stále nemohla zapomenout na to, jak moc byl rozzlobený, když z obchodu odcházel.

Když kráčela vzhůru po schodech, jako kdyby se obloha náhle rozevřela a začaly z ní padat trakaře. Sassy nemohla ztrácet čas. Ve stropě byly tři velké díry. Jedna přímo nad televizí. Ta sice byla již téměř dvacet let stará a barvy nestály za nic, ale Sassy si nemohla dovolit koupit jinou. V současné době byla jediným zdrojem potěšení její maminky.

„Ahoj!“ zavolala na ně z chodby.

„Prší, zlato!“ ozvala se z ložnice maminka.

„Já vím! Už na to jdu!“

Rychle popadla malý plastový džber pod dřezem, vběhla do obývacího pokoje a v poslední minutě se jí podařilo zabránit tomu, aby kapky deště zkropily jejich televizi. Odnést stranou ji nemohla, neboť byla příliš těžká, a tak jí nezbývalo nic jiného, než ji zakrývat. Položila na ni džber a ulehčené si oddychla.

„Nezapomeň, že zatéká i v kuchyni!“ znovu se ozvala paní Pealeová. Hlas měla velmi slabý a chraplavý. Sassy vůbec netušila, jak by se jí podařilo maminku naložit do auta a odvézt k doktoru Batesovi, pokud by se její stav zhoršil. Možná by ta dobrá duše přijela na domácí návštěvu, neboť doktor Bates byl hodný člověk.

Sassy všude rozmístila hrnce, džbery a kyblíky, a dokončila tak záchranu domova. Kapky dopadající na kovový a plastový povrch vytvářely jakousi zklidňující melodii.

„Špatný den?“ zeptala se, když nakoukla do matčiny ložnice.

„Bolí to, když zakašlu," přikývla maminka. Byla velmi bledá a apatická.

„Já zavolám doktora Batese…"

„Ne!" vykřikla paní Pealeová a rozkašlala se. „Mám svá antibiotika a dnes jsem používala dýchací přístroj," pokračovala slabě. „Jenom potřebuju trochu sirupu na kašel. Mám ho na kuchyňské lince." Pokusila se o úsměv. „Nedělej si o mě starosti, drahoušku," přemlouvala svou dceru. „To je život, nemůžeme tomu zabránit."

Sassy se kousala do spodního rtu. Přikývla, ale do očí se jí hrnuly slzy. Rozeběhla se ke své mamince, objala ji a plakala a plakala.

„No tak, já ještě neumírám," konejšila ji paní Pealeová. „Nejdřív musím vidět Selené studovat na střední škole!" To byl její osvědčený vtip, kterému se obvykle smály. Poslední týden však toho na Sassy bylo moc. Život se jí každou hodinou víc a víc komplikoval.

„Dnes jsme měly návštěvu," řekla jí maminka. „Hádej koho?"

Sassy se posadila a skrz slzy se na ni usmála. „Koho?"

„Pamatuješ se na Caleba? Syna Brada Dannera, do kterého jsi byla zamilovaná, když ti bylo patnáct?" škádlila ji maminka.

Sassy si matně vybavila vytáhlého kluka, samá ruka, samá noha, s černýma očima a tmavými vlasy, který nevypadal, že by si jí tehdy vůbec všiml. „Ano."

„Je v armádě a slouží v zámoří. Zastavil se tady a chtěl by tě vidět." Zazubila se. „Řekla jsem mu, aby přišel na večeři."

„Na večeři?“ zkoprněla Sassy. „Vždyť máme sotva pro nás tři.“

„On řekl, že se cestou z Billingsu staví v rychlém občerstvení a něco přiveze. Třeba kyblík s kuřetem, medem a hranolky. A také sušenky. Když to bude studené, až dorazí, můžeme si to ohřát v troubě.“

„Opravdické kuře?“ zeptala se Sassy. Oči jí prozrazovaly velký hlad po proteinech. Většinou totiž jedly něco dušeného v hrnci. S minimálním množstvím masa, neboť bylo velmi drahé. „A sušenky s medem?“

„Asi jsem vypadala, že trpím hlady,“ prohlásila paní Pealeová. „Já jsem ale neměla srdce ho odmítnout. Byl tak přesvědčivý,“ usmála se rozpačitě.

„Ty proradná ženo,“ zažertovala Sassy. „Cos to udělala?“

„No, on mi vyprávěl, co měl se svou tetou včera k večeři. A já jsem mu odpověděla, že už ani nevím, jak kuře vypadá. A on se pak nabídl, že ho přinese. Co jsem na to mohla říct?“

Sassy se sklonila a vroucně svou maminku objala. „Aspoň budeš mít tento týden jedno dobré jídlo,“ řekla jí. „A Selené taky.“ Posadila se a pak se zamračila. „A kde je vůbec Selené?“

„Je ve svém pokoji. Dělá si úkoly,“ odvětila paní Pealeová. „Ona se tak poctivě učí. Musíme najít nějaký způsob, aby mohla studovat, když bude chtít.“

„Nějak to uděláme,“ slíbila jí Sassy. „Je dobrá studentka a má vynikající výsledky. Určitě dostane nějaké stipendium.“

„Taková jsi byla i ty.“

„Já jsem se víc ulejvala,“ poznamenala Sassy.

„Měla by sis na sebe vzít nějaké pěkné džíny a čistou halenku," navrhla hned paní Pealeová své dceři. „Můžeš si třeba půjčit i nějaký můj makeup. Caleb je hezký mladý muž a s nikým nechodí."

„Snad ses ho na to neptala?" vybuchla Sassy vyděšeně.

„Zeptala jsem se velmi slušně."

„Mami!"

„Přece bys neodmítla případného nápadníka," zasmála se maminka, ale pak se jí úsměv z tváře vytratil. „Já vím, že se ti líbí pan Taggert, Sassy, ale na něm je něco divného…"

Sassy píchlo u srdce. „Snad si nemyslíš, že je nějaký zločinec nebo něco podobného?" opatrně se zeptala.

„Hlupáčku, samozřejmě že ne. Jenom mi připadá, že se sem prostě nehodí," pokračovala její maminka. „Je inteligentní a kultivovaný a vůbec se nechová jako kovbojové, kteří zde pracují. Copak sis toho nevšimla? Je to typ muže, který spíš patří do vybraného prostředí. Je vzdělaný, bez nejmenší chybičky."

„Řekl mi, že se chce jednou stát na ranči manažerem," svěřila se mamince Sassy. „Zřejmě to s lidmi umí a dokáže na ně zapůsobit."

„Možná máš pravdu, ale já si stejně myslím, že je za tím něco víc," přitakala maminka.

„Ty a ta tvoje intuice," pokárala ji Sassy.

„Ty ji máš taky," připomněla jí starší žena. „A moje babička ji měla rovněž. Dokázala vidět daleko dopředu." Zamračila se. „Ale něco předpověděla, co nedávalo smysl."

„Co je to?"

„Řekla, že já budu chudá, ale moje dcera si bude žít jako královna. Promiň, miláčku," zasmála se. „Ale to moc pravděpodobné není."

„Každý se občas splete," souhlasila Sassy.

„Jdi už se převléknout," vybídla ji znovu maminka. „Řekla jsem Calebovi, že jíme v šest."

Sassy se na matku zašklebila. „Já se převléknu, ale stejně to nepomůže. Pořád to budu já, a ne nějaká krásná královna."

„Vzhled pomine, ale charakter zůstává," připomněla jí maminka.

Sassy si vzdychla. „No jo, ale moc mladých mužů nenajdeš, kteří by hledali ženu podle charakteru."

„Třeba tenhle bude první. Tak si pospěš!"

Caleb byl vysoký, svalnatý a velmi zdvořilý. Usmál se na Sassy, a když si sedal ke stolu, upřeně se jí díval do obličeje. Řekl jim, že slouží v jednotce v Afghánistánu. V době, kdy nastupoval vojenskou službu, armáda nepotřebovala mechaniky, ale odborníky na komunikační techniku, a tak se pro tuto oblast vyškolil, i když především dokázal opravovat motory.

„Je to tam velmi špatné?" zeptala se ho paní Pealeová.

„Je, ale děláme pokroky."

„A musíš střílet lidi?" vyzvídala Selené.

„Snažíme se tomu vyhnout," odpověděl jí Caleb. „Ale někdy střílejí oni po nás. Jsme rozmístění vysoko v horách, kde teroristi rádi táboří. Čas od času jsme pod jednou palbou."

„To musí být příšerný," vyděsila se Sassy.

„To je," přiznal upřímně Caleb. „Aleje to naše práce, a tak se snažíme na nebezpečí nemyslet." Pohlédl na

Selené a usmál se. „U našeho tábora je spousta dětí. Když dostáváme balíčky z domova, žebrají od nás sladkosti.“

„Je tam hodně holčiček?“ zeptala se Selené.

„Ne, těch tam moc nevídáme. Jejich zvyky jsou odlišné od našich. Většinou jsou se svými matkami a kluci se zase drží svých otců.“

„Já bych také ráda byla se svým tátou,“ smutně pronesla Selené. „Ale on odešel.“

„Pryč?“

Sassy rychle zašeptala „zemřel“ a Caleb přikývl.

„Dáš si ještě kávu, Calebe?“ nabídla mu vzápětí paní Pealeová.

„Ano, děkuji, je velmi dobrá.“

Sassy mu z konvice odměřila lahodný nápoj. Kávu doma pily zřídka, neboť byla velmi drahá, ale paní Pealeová řekla, že Caleb má kávu rád a konec konců, přispěl jim na večeři. Proto ji Sassy připravila, neboť cítila, že za těchto okolností šálek dobré kávy není zas taková oběť.

Po večeři odešli k televizi a sledovali zprávy. Caleb se pak podíval na hodinky a prohlásil, že se už musí vrátit do Billingsu, protože tetě slíbil, že ji odveze do večerního kina.

„Rád bych vás ale ještě přijel navštívit, než se budu muset vrátit,“ řekl jim. „Strávil jsem tu příjemný večer.“

„My také,“ odpověděla Sassy.

„Příště ti uděláme vynikající makarónysesýrem,“ nabídla mu paní Pealeová.

Caleb zaváhal. „Nevadilo by vám, kdybych na večeři přispěl sýrem?“ zeptal se. „Já mám rád určitou značku.“

„To by bylo od tebe velmi milé," souhlasila vděčně paní Pealeová. Věděla, že značka sýra nebyl pravý důvod, proč jim Caleb nabídl, že ho přinese. Očividně pochopil, že se potácejí na hraně své existence.

„Bude mi potěšením," usmál se. „Sassy, doprovodíš mě ven?"

„Jistě!"

Rychle vyskočila a odcházela s ním k jeho náklaďáku. Než Caleb vylezl do kabiny, ještě se k ní otočil.

„Moje teta má sestřenici, která tady žije. Řekla jí, že tvoje maminka je na tom špatně."

„Rakovina plic," přikývla Sassy.

„Pokud můžu něco udělat…" začal. „Tvoje maminka, byla moc hodná k mé sestřenici, když před lety v bouřce přišla o svého manžela. Nikdo z nás na to nezapomněl."

„Jsi velmi laskavý, ale my to zvládáme," usmála se na něho. „A děkujeme za to kuře. Už jsem málem zapomněla, jak chutná," napodobila svou matku.

Caleb se zasmál nad její upřímností.

„Vždycky jsi mívala takový smysl pro humor," podotkl.

„Je jednodušší se smát než plakat," vysvětlila mu.

„To se říká," přikývl. „Jestli smím, přijedu zítra odpoledne a domluvíme se, kdy budu mít volno. Moje teta mě totiž zapojila do nekonečných společenských povinností."

„Stačí, když mi zatelefonuješ."

„Raději přijedu," zazubil se. „Aspoň uniknu odpolednímu čaji s jednou z tetiných přítelkyň, která má dceru na vdávání."

„Chceš se vyhnout manželství?" rozesmála se.

„Vypadá to tak," souhlasil a sevřel rty. „Ty jsi zadaná?"

„Bohužel, ne," vzdychla si a upřela na něj velké oči. „A ty?"

„Snažím se, abych nebyl," udělal na ni obličej. Pak pokrčil rameny. „Jedná se totiž o dívku mého nejlepšího přítele."

Sassy se uklidnila. Caleb žádnou ženu nelovil. „Já jsem v podobné situaci. Až na to, že on nemá žádnou dívku, o které bych věděla."

„Copak ty se mu nelíbíš?"

„Jsem si jistá, že ne."

„No to snad není pravda! Takhle náhodně se setkáme a oba přitom tak trpíme!"

„Takový už je život," odvětila.

„To je," souhlasil a prohlížel si ji s vřelým výrazem v očích. „Víš, na střední škole jsem byl dost nesmělý. Nikdy jsem neměl dost odvahy, abych tě pozval na rande. A přitom jsem strašně moc chtěl. Tys byla vždycky tak veselá, pořád ses smála. Cítil jsem se s tebou moc dobře."

Jeho doznání Sassy překvapilo. Pamatovala si ho jako odměřeného mladíka, který ji nebral na vědomí.

„Já jsem taky byla plachá," přiznala se. „Jen jsem se naučila blufovat."

„Mě to naučila armáda," usmál se. „A ten muž, o kterého máš zájem… je někdo místní?"

Sassy si vzdychla. „Dělá tu předáka. Dva muži, pro které pracuje, koupili starý ranč Bradbury pláce…"

„Tu zříceninu?" vykřikl. „Proboha na co?"

„Chtějí tu chovat šlechtěná telata. Už postavili stodolu a stáje, opravují dům a dělají nové ohrady. Je to dost náročná práce.“

„A taky hodně drahá. Kdo jsou jeho šéfové?“

„Callisterovi bratři. Žijí v Medicíně Ridge.“

„Jo, o těch jsem slyšel,“ přikývl Caleb. „Velký dříči. Jeden z jejich dělníků byl v mý jednotce. Řekl, že to bylo nejlepší místo, kde pracoval.“ Zasmál se. „Říkal, že ti bratři chodili sami na pastviny, když se značkoval dobytek, a pomáhali. Nepatřili mezi ty, kteří by jen seděli v salónu a usrkávali drahý alkohol.“

„Představ si, že bys byl bohatý, a přesto chodil ven pracovat s dobytkem,“ řekla s nostalgickým úsměvem.

„To si neumím představit,“ odpověděl. „Já budu mít, doufám, jednou svůj servis. Strašně rád opravuju motory.“

Sassy se na něho ironicky podívala. „Kéž bys tak jednou s radostí opravil i můj,“ řekla mu. „Strašně čoudí. Jde z něj hustý černý kouř.“

„Jak je starý?“ zeptal se zvědavě.

„Asi dvacet let…“

„Kroužky a ventily,“ řekl hned. „Při dnešních cenách to ale nestojí za to opravovat. Měla bys ho prodat na šrot a koupit si nový.“

„Leda ve snách,“ zasmála se. „My spotřebujeme všechno do posledního penny, kterou přinesu domů. Za auto bych nikdy nemohla zaplatit.“

„A už jsi přemýšlela o tom, že by ses přestěhovala do Billingsu, kde bys mohla sehnat nějakou lepší práci?“

„Musela bych s sebou vzít maminku a Selené,“ řekla prostě. „Musely bychom si tam něco pronajmout a tady máme aspoň dům.“

Caleb se zamračil. „To jsi tedy zabředla do pěkný bryndy," prohlásil s velkou účastí.

„To jo, ale já mám svou rodinu moc ráda. Raději mám to, co mám, než abych byla milionářka."

„Jsi hodná holka, Sassy," tmavýma očima vyhledal její zelené. „Skoda, že jsem tě nepoznal víc před tím, než jsem se setkal s dívkou mýho přítele."

„Kéž bych i já tě poznala lépe, dřív než přišel John Taggert do našeho města," povzdychla si teatrálně obdobně jako on. „Ať je to, jak je to, stejně jsem šťastná, že tě mám za přítele." Zazubila se. „Můžeme se vyplakat jeden druhému na rameni. Když mi dáš adresu, napíšu ti, až se vrátíš ze zámoří."

Calebovi se rozzářil obličej. „To bych moc rád. Pomohlo by mi to odvést pozornost mého kamaráda. Jednou se mu zdálo, že civím na fotku jeho děvčete příliš dlouho."

„Pošlu ti nějakou svou pěknou fotku. Můžeš mu říct, že ti její fotka připomněla mě."

„To bys pro mě opravdu udělala?" pozdvihl obočí. „Ona má také tmavé vlasy a světlé oči."

„Samozřejmě. K čemu jinému by měli být přátelé?"

„Možná ti to jednou oplatím," usmál se na ni a vylezl do kabiny náklaďáku. „Pozdravuj svou rodinu. Zítra se tu zastavím."

„Budu se těšit," odpověděla.

Caleb jí zamával a vyjel na silnici. Sassy ho sledovala a vzpomněla si, že jim ještě zbylo pár kousků kuřete. Došlo jí, že se bude muset rychle vrátit, než toho Selené sní příliš mnoho. Když budou šetřit, vystačí jim ten kyblík na celý týden. Bůh žehnej Caleba, pomyslela si s upřímnou radostí. Ten muž měl skutečně velké srdce.

John Callister strávil skvělý víkend se svým bratrem, Kasií a děvčaty. Dokonce slečna Parsonsová, Gilova bývalá guvernantka, která nyní vedla účetnictví, měla z jeho návštěvy radost. V rodině se také objevil nový tajemník Arnold Sims. Tuto funkci zastával od doby, kdy se Gil oženil se svou sekretářkou Kasií.

John byl rád, že na okamžik unikl hluku stavby, ale věděl, že se musí vrátit do Hollisteru a bude muset spravit pobořené mosty se Sassy. Měl najít nějaký mírnější způsob, jakým ji odstrčil. Hned si všiml, jak zbledla. Zřejmě usoudila, že si o ní myslí, že se chová nepřístojně. A jeho přitom zaskočila vlastní touha, jakou k ní pocítil. Zatím neměl dost odvahy, aby se k ní vrátil a pohlédl jí do tváře. Doufal však, že jí vše bude moci vysvětlit.

Když ale v pondělí ráno vstoupil do obchodu, zůstal šokované stát. Sassy se opírala o pult a široce se smála na velmi pohledného mladého muže v džínách a džínové košili. A pokud se nemýlil, ten mladý muž ji držel za ruku.

Ucítil, jak v něm náhle explodoval obrovský vztek a bolest zároveň.

Vzpomněl si, jak po ní šíleně zatoužil, když mu položila ruce na hruď a podívala se na něho něžnýma zelenýma očima. Teď dělala totéž dalšímu muži. Mladšímu. Copak neměla srdce, že dokázala takhle flirtovat?

Přistoupil k pultu a přitom si všiml, že mladý muž se jím nenechal rušit. Jako kdyby ho nově příchozí vůbec nezajímal.

„Ahoj, Sassy," řekl chladně. „Už máte to speciální krmivo, které jste pro mě objednávali?"

„Podívám se, pane Taggerte," řekla zdvořile s tichým úsměvem. Rychle odešla do vedlejší místnosti zkontrolovat faktury a přitom byla pyšná, že se jí podařilo zamaskovat zrychlený dech a třesoucí nohy. John Taggert měl velký vliv na její pocity. On ji ale nechtěl, a to musela mít na paměti. Ještě štěstí, že sem dnes Caleb přišel. Aspoň si tak John bude myslet, že má jiné zájmy a nechce ho uhnat.

„Hezký den," řekl John mladému muži. „Já jsem John Taggert. Budu tu šéfovat ranč v Bradbury pláce."

Mladík se usmál a podal mu ruku. „Já jsem Caleb Danner. Chodil jsem se Sassy do školy."

„Vy tu někde pracujete?" zeptal se John jakoby bez zájmu.

„Ne, jsem v armádě u elitní pěchoty. Teď mám pár týdnů volno, které trávím u tety v Billingsu."

„To je odsud pěkná dálka," řekl John a bledýma očima se zabodl do jeho tmavých.

„Já vím," odvětil nenucené Caleb. „Ale já jsem slíbil Sassy, že ji vezmu do kina a dnes večer mám volno. Přijel jsem, abych ji pozval, jestli půjde se mnou."

ŠESTÁ KAPITOLA

Ten kluk je u elitní jednotky, řekl si John. A jde na rande se Sassy. Připadal si však trapně, aby z něho tahal další informace. Přesto by rád věděl, zda to se Sassy myslí vážně.

Žárlivě sledoval, jak se skláněla nad účty.

Sassy trvalo minutu, než našla objednávku a trochu se zklidnila. Zdvihla hlavu, právě když John přistoupil k pultu. V přesně padnoucích džínách a modré kostkované košili vypadal velmi sexy. Jeho oblečení doplňovaly vysoké černé boty a klobouk se širokým okrajem.

Nevšímej si toho, říkala si rozhodně. Jasně jí dal najevo, že o její zájem nestojí. Proto se musela chovat úředně.

„Mělo by to tu být v pátek," řekla zdvořile. „Ale mohu požádat pana Mannheima, aby tam zavolal," rychle dodala, neboť John vypadal podrážděně.

„Není třeba," odpověděl stroze. „Můžeme počkat. Zvířata budeme přivážet, až dokončíme ohradníky."

Snažil se, aby se na ni přímo nedíval. Měla na sobě džíny a bílou vyšívanou halenku v selském stylu. K tmavým vlasům a zeleným očím jí velmi slušela. V obličeji se červenala, a tak bylo patrné, že se necítí ve své kůži. Za to určitě mohl ten kluk u pultu, řekl si John naštvaně.

„Příští týden se ozvu, nebo sem pošlu některého ze svých chlapců," prohodil.

„Ano, pane," odpověděla zdvořile.

John kývl hlavou ke Calebovi a vyšel z obchodu, aniž by jí věnoval další pohled.

„Tak to je on," poznamenal Caleb, neboť si všiml jejích hořících tváří.

„Ano, to je on," odpověděla a snažila se dýchat normálně.

„Vzala sis větší sousto, než můžeš ukousnout," řekl Caleb uštěpačně. „Co tím myslíš?"

„Nic," odpověděl, ale myslel si, že Taggert vypadal jako muž, který o ženách zapomněl víc, než se Sassy o mužích dozvěděla. Byl zkušený a zvyklý dávat příkazy. Se Sassy mluvil zdvořile, ale neosobně. Caleb k ní cítil soucit, a tak jí nechtěl nic říkat.

„Co to kino?" rychle změnil téma. „Dávají tři nové filmy…"

Vybrali si kreslený film o robotech. Sassy měla velké starosti, že nechá matku a Selené doma samotné, ale paní Pealeová její oběť odmítla. Sassy jim pro jistotu nechala mobilní telefon. Caleb měl svůj, a tak byli v naléhavém případě ve spojení.

Po skončení filmu odvezl Caleb Sassy domů ve svém náklaďáku. Nebyl nový, ale velmi dobře udržovaný. „Včera jsem od svého bratrance dostal nabídku ke spolupráci. Má obchod s auty a dělají i servis." Rozzářily se mu oči. „To jsem vždycky chtěl dělat."

„Doufám, že ti to vyjde," řekla upřímně.

Caleb se sehnul a políbil ji na tvář. „Jsi hodná holka, Sassy," řekl jemně. „Přál bych si…"

„Já taky," odpověděla, neboť mu četla myšlenky. „Ale život má s námi občas jiné plány. Kdy se vracíš zpět?"

„Až za týden, ale teta mi naplánovala každou minutu. Dokonce na dnešní večer, ale já jsem ji obelstil," zazubil se.

„Moc jsem si to užila. Ten film i kuře.“

„Já zase makaróny se sýrem. Kdybys někdy něco potřebovala, udělám pro tebe, co budu moci.“

„Já vím, díky,“ usmála se. „To platí i o mně, až na to, že nevím, s čím bych ti já mohla pomoci.“

„Pošlu ti adresu,“ řekl jí. „A ty mi pošli tu fotku, abych rozptýlil obavy svýho kamaráda.“

„Jo, to určitě udělám,“ rozesmála se.

„Ještě ti zavolám, než odjedu. Měj se fajn.“

„Ty taky.“

Caleb naskočil do náklaďáku a odjel pryč. Sassy pomalu vstoupila do domu. Myslí byla stále u komického filmu. Na půli cesty si uvědomila, že z obývacího pokoje slyší mužský hlas.

Vstoupila do místnosti a na pohovce spatřila Johna Taggerta. Vedle něj seděla její matka a smála se na celé kolo.

„Pan Taggert se přišel podívat, jak se mi daří. Není to od něho roztomilé?“ zeptala se své dcery. „To je,“ odpověděla Sassy zdvořile. „Hezký večer?“ zeptal se jí John, ale neusmíval se. „Ano, dávali kreslený film.“

„To je spíš pro děti,“ řekl takovým stylem, až jí poskočilo srdce.

„My všichni jsme stále v srdci děti, že, pane Taggerte?“ řekla sladce její matka.

„Samozřejmě,“ usmál se na starší ženu. „Já se na ně taky rád podívám. Často bereme děvčata do kina.“

„Děvčata?“ zamračila se paní Pealeová.

„Moje neteře,“ vysvětlil jí. „Ty kreslené filmy přímo milují. Můj bratr s manželkou s nimi chodí a já zaskočím, když je potřeba.“

„Vy máte rád děti?“

„Miluju je," usmál se.

Paní Pealeová otevřela ústa. Sassy věděla, co bude následovat, proto rychle do hovoru skočila. „Caleb řekl, že nám zatelefonuje, než odjede zpět."

„To je od něho hezké. Takový milý mladík. Dáte si něco k pití, pane Taggerte?" obrátila se na Johna. „Sassy, uděláš kávu?"

John letmo pohlédl na hodinky.

„Už musím jít. Chtěl jsem se jen ujistit, že jste v pořádku," řekl paní Pealeové. „Sassyin… přítel… se zmínil, že ji dnes bere do kina, a já jsem si uvědomil, že tu zůstanete samy."

Sassy na něho hněvivě pohlédla. „Nechala jsem mamince mobilní telefon," řekla úsečně.

„Ona se o mě tak stará," rychle se ozvala paní Pealeová. „Nikde už nebyla skoro tři roky, ale já jsem trvala na tom, aby s Calebem šla. Nerada mě nechává doma samotnou. Na dívku v jejím věku na ní leží tolik zodpovědnosti."

„Ale mně to nevadí," přerušila ji Sassy. „Mám tě moc ráda."

„To vím, zlato, ale měla bys taky poznat nějaké příjemné mladé muže. Doufám, že se jednou vdáš a budeš mít vlastní děti. Nemůžeš takhle trávit celý život. Jen s nemocnou starou ženskou a dítětem…"

„Prosím," řekla Sassy s velkou bolestí. „Nemluv takhle. Já o svatbě zatím nechci vůbec slyšet."

Paní Pealeová se zatvářila velmi lítostivě. „Tohle na tebe nikdy nemělo spadnout. Kdyby aspoň tvůj otec… my dvě ti nemůžeme pomoci."

„Já pana Taggerta vyprovodím," rychle se nabídla Sassy. Vypadala, že by ho nejraději ven vyvlíkla, než ji je matka ztrapní ještě víc.

„Já odcházím?" zeptal se John Sassy.

„Očividně," odvětila, ustoupila stranou a kývla hlavou ke dveřím.

„V tom případě se s vámi rozloučím," usmál se John na paní Pealeovou. „Doufám, že víte, že mi můžete kdykoliv zavolat. Já sice nejsem v armádě, ale zase zvládnu věci, pro které nepotřebuju, abych důvěrně znal zbraně…"

„Tudy, pane Taggerte," přerušila ho Sassy a pevně ho popadla za rukáv.

John se široce usmál na její matku, jejíž oči nyní doslova zářily. „Dobrou noc," řekl.

„Dobrou noc, pane Taggerte. Děkuji, že jste se zastavil."

„Není zač." John následoval Sassy na verandu, kde nimi zavřela dveře. Pak povytáhl obočí.

„Proč jste zavřela dveře?" zeptal se pobaveně. „Máte v úmyslu mě políbit na dobrou noc a nechcete, aby to vaše matka viděla?"

Sassy se začervenala. „Vás bych nepolíbila za nic na světě! Dejte si dobrý pozor, abyste bezpečně dojel zpátky na ranč!"

„Ten voják vypadá jako dobrý chlapec," poznamenal John. „Připadá mi zodpovědný. Sice ještě není dospělý, ale brzy doroste."

Nejraději by ho řádně kousla. „Je v elitní jednotce," připomněla mu. „V bojové zahraniční misi."

John opět povytáhl obočí.

„To je váš požadavek na nápadníky, že se musí naučit vyhýbat kulkám?“

„Já jsem nikdy nic takového neřekla!“ utrhla se.

„Možná je to velmi praktické, aby se muž uměl vyhýbat věcem, pokud patříte mezi ženy, které rády hází po mužích hrnce a pánvičky,“ dobíral si ji.

„Já jsem nikdy na žádného muže nic nehodila,“ řekla důrazně. „Pokud ale ještě někdy vstoupíte do naší kuchyně, můžu udělat výjimku!“

John se zazubil. Vsadil by se, že takhle s tím vojákem nemluvila. Dělalo mu dobře, že ji dokázal vyprovokovat, až šílela.

„Jaký hrnec jste přesně měla na mysli, že byste po mně hodila?“ popichoval ji.

„Něco z litiny,“ zavrčela. „I když očekávám, že by se v něm udělal důlek.“

„Tak tvrdou hlavu nemám,“ odporoval jí. Přistoupil k ní blíž a pobaveně sledoval její reakce. Viděl, že ji značně znervózňuje. A to mu dělalo radost.

Nasadil si klobouk na hlavu a pak ji jednou rukou objal kolem pasu a přitáhl ji k sobě.

„Máš velkou kuráž,“ zašeptal a zadíval se jí na hebká ústa. „Necouváš před problémy a zodpovědností, a to se mi líbí.“

„Vy… neměl byste mě takhle držet,“ slabě zaprotestovala.

„Proč ne? Jsi hebká a sladká a mně se líbí, jak voníš.“ Začal k ní sklánět hlavu. „Myslím, že se mi bude líbit, i jak chutnáš.“

Snadno poznal, že je příliš nevinná. Líbil se mu způsob, jakým ho její ruce svíraly. Skoro vyděšeně, jako

kdyby se něčeho bály, když jí pevnými rty přejel přes teplá, šokem pootevřená ústa.

„Není to nic těžkýho," šeptal, zatímco si s jejími rty pohrával. „Stačí, aby ses uvolnila, Sassy. Uvolni se. Je to jako tanec, pomalý a sladký…"

Vzápětí jí celá ústa přikryl svými rty. Pod jeho dotykem Sassy rty rozevřela a dovolila mu pomalu proniknout dovnitř. Křečovité sevření rukou na jeho pažích povolilo a rozbušilo se jí srdce. John ji úžasně líbal, až se jí zamotala hlava. On přesně věděl, jak na ni zapůsobit a celou ji rozechvět vzrušením. Zkušeně si pohrával s jejím spodním rtem, dokud si sama nestoupla na špičky, jako kdyby hledala něco drsnějšího a vášnivějšího, a zasténala.

Jemně ji hryzl do spodního rtu. „Chceš víc, vid', zlato?" zašeptal chraplavě. „Já taky. Pevně mě obejmi."

Jakmile se jí hladově zmocnil rtů, objala ho kolem ramen. Zavřela oči a přála si, aby ji ve své náruči celou pohltil. Zažívala tak nádherný pocit, až sténala nezměrnou vášní, kterou v ní probouzel. Ještě nikdy nic podobného necítila, když ji nějaký muž držel. A také ji dosud nikdo takhle důkladně a zkušeně nelíbal.

Ještě víc mu přitiskla paže kolem krku, když ji k sobě po celé délce těla přimáčkl, jako kdyby se sám přestal ovládat.

Vzápětí se však vzpamatoval. Vždyť jí bylo jen devatenáct. A pracovala pro něho, i když to nevěděla. A oba byli z odlišných světů. Co to sakra dělal?

Prudce se od ní odtáhl. V očích se mu odrážely smíšené emoce a stěží popadal dech. Žárlivost kvůli vojákovi ho vehnala do situace, které se snažil uniknout útěkem do města. Teď si ale ponese důsledky. Sassy stála

a sledovala ho mlhavýma zasněnýma očima. Z tváří jí čišelo uspokojení ze vzájemného dychtivého vzplanutí.

„Byla to chyba," řekl odměřeně a odstrčil ji od sebe na délku paže.

„Jsi si tím jistý?" zeptala se jak v mrákotách.

„Ano," odpověděl téměř hněvivě. „Tak proč jsi to udělal?"

Snažil se najít vhodnou odpověď, ale mozek mu nefungoval. Už jednou ji od sebe odstrčil při jejich posledním setkání a pak se cítil provinile. Nyní tutéž chybu zopakoval a nemohl přijít na to, jak z toho ven.

„Bůh ví," řekl s obtížemi. „Možná proto, že je úplněk."

Škodolibě se na něho podívala.

„Není. Ubývá. Je půlměsíc."

„Měsíc jako měsíc," prohlásil zarputile.

„To je tvoje pohádka. Ale klidně se jí drž," souhlasila.

John na ni upřeně hleděl a rozhodl se pustit do konfliktu, který ho mohl sežrat zaživa. „Je ti devatenáct, Sassy," řekl konečně. „A mně třicet jedna."

Překvapeně zamrkala. „A to má něco znamenat?"

„Že jsi o mnoho let mladší než já. A nejde jen o věk."

Sassy povytáhla obočí.

„Těžko získáš nějakou zkušenost, když žiješ v malým městě a musíš podporovat rodinu…"

John zaťal zuby. „Jde o to…"

Sassy zdvihla ruku a zarazila ho. „Zřejmě sis dal dneska hodně kávy a má to na svědomí kofein, který způsobil, že ses zaměřil na naivní ženy."

„Já jsem žádnou kávu nepil," rozlítil se.

„V tom případě to má na svědomí má výjimečná krása, anebo neutuchající šarm,“ prohodila a se zkříženými pažemi na prsou vyčkávala, s jakou teorií přijde on.

John si posunul klobouk níž do čela. „Asi jsem dlouho abstinoval,“ pronesl.

„To byl nejhezčí kompliment, jakého se mi kdy dostalo,“ tiše řekla. „Dlouho jsi neměl nikoho a já jsem zrovna byla po ruce!“

„Přesně tak,“ vrátil jí zpátky.

„Pěkná historka. Na to máš paní Harmonovou, kter bydlí kousek odtud po cestě.“

„Harmonovou?“

„Jo. Její manžel už je patnáct let mrtvý. Je jí padesá nosí obepnuté sukně a hodně se patlá mejkapem. V tlu meném světle zas tak špatná není.“

„Tak zoufalý nejsem,“ rozohnil se.

„Právě jsi řekl, že ano.“

„Neřekl!“

„Vždyť jsi to zkoušel na devatenáctiletou holku!“

„To žádné flirtování nebylo!“ rozhodil rukama.

Sassy sevřela rty a sarkasticky si ho prohlížela.

„Možná jen trochu,“ připustil po chvíli a strčil si ru do kapes. „Protože mám svědomí.“

Tak proto ji v obchodě odstrčil, předtím než odejel d města. Srdce jí poskočilo. Tak on si nemyslí, že by neb la přitažlivá. Jenom je na něj příliš mladá.

„Příští měsíc mi bude dvacet,“ řekla mu. Příliš to al nepomohlo.

„Mně za dva měsíce třicet dva.“

„Takže téměř měsíc budeme skoro stejně staří,“ řekl troufale a John se krátce zasmál.

„Ale ve tvým věku je dvanáct let hodně," řekl jí.

„Není. Ve srovnání s jinými věcmi to není důležitý," odporovala mu.

John jí na to neodpověděl.

„Dík, že ses zastavil, aby se podíval na matku. Bylo to od tebe milé," pokračovala.

John pozdvihl rameno. „Chtěl jsem vidět, jak moc je ten voják zapálený."

„Prosím?"

„Ani tě nepolíbil na dobrou noc."

„Zřejmě proto, že je zamilovaný do dívky svého dobrého kamaráda."

„Opravdu?" rozjasnila se mu tvář.

„Ano, chtěl si se mnou o ní promluvit. Zřejmě proto také nechodím moc ven. Jen pokud si se mnou chce nějaký muž popovídat o své životní lásce a požádat mě o radu." Zpytavě si ho prohlížela. „Hádám, že ty určitě nemáš problémy ve vztahu?"

„Ve skutečnosti mám. Snažím se, abych žádný neměl s nevhodnou ženou," řekl poťouchle.

„Aha." Sassy chvilku trvalo, než to pochopila, a pak se zasmála.

John se k ní opět přiblížil a začal si pohrávat s pramínkem jejích vlasů. „Myslím, že by to nebolelo, kdybych tě občas jen tak nezávazně pozval ven," pronesl přísně. „Já žádnou milenku nehledám."

„To je dobře," vrátila mu, „protože já nemám v úmyslu se nějakou stát."

John se široce usmál. „To je značně povzbuzující. Jsem rád, že ty máš takovou vůli, abychom si udrželi odstup."

„Já mám matku," odvětila, „která by ti velmi ublížila, kdybys mě chtěl svést na cestu hříchu. Ona je velmi pobožná. A mě tak také vychovala."

„To mě nepřekvapuje," vážně konstatoval. „A také je velmi statečná."

„Já ji mám moc ráda," přiznala se Sassy. „Kéž bych jí mohla víc pomoci."

„To, že ji máš ráda, jí pravděpodobně pomáhá ze všeho nejvíc," řekl, sklonil se a vtiskl jí lehký polibek na ústa. „Uvidíme se zase zítra."

„Dobře," usmála se.

Vydal se ke schodům, ale pak se zarazil a obrátil se. „Jsi si jistá, že s tím vojákem to není nic vážného?"

„Naprosto," široce se rozesmála.

„Fajn," posunul si klobouk vzhůru a zazubil se.

Sassy sledovala, jak kráčí k autu a pak odjíždí pryč. Zamávala mu a přitom si všimla, že se již zpět neohlédl. Z nějakého zvláštního důvodu ji to trápilo.

John strávil krutou noc. Vzpomínal, jak sladká Sassy byla, když ji líbal. Již týdny bojoval s tím, jak ho přitahovala, a vypadalo to, že prohrával. Ona na něho ale byla příliš mladá. Na druhé straně byla silná a nezávislá. Byla zvyklá na zodpovědnost. Dlouhá léta byla hlavou rodiny a její živitelkou. Možná že byla věkem mladá, ale přitom byla mnohem dospělejší, než většina dívek jejího věku.

John sám poznal, kolik péče věnovala své matce a její malé svěřenkyni. Nikdy se nevyhýbala povinnostem a svou výplatu si tvrdě zasloužila.

Když vše sečetl, přitahovala ho natolik, že od ní nedokázal odejít. Určitě by se nic nestalo, kdyby to s tou

malou žabkou zkusil, a viděl by, kam ho to zavede. Konec konců, vždycky z toho mohl vycouvat, kdykoliv se mu zlíbí.

Největší problém mezi nimi ale bude společenský rozdíl. Sassy vůbec netušila, z jakého velkého bohatství pochází, že jeho rodiče jsou příbuzní s většinou panovnických rodů v Evropě a že on se bratrem vybudoval proslulý ranč, kde chovají šlechtěné býky. A že v každém městě, které navštíví, je zvyklý na pětihvězdičkové hotely a dlouhé limuzíny. Že je protřelý a zkušený. Sassy na rozdíl od něho je zvyklá na život na malém městě a jeho světu nerozumí. Pravděpodobně se mu ani nebude moci přizpůsobit.

Napadlo ho, že dopředu vytváří překážky, které neexistují. Přece do ní nebyl natolik zamilovaný, aby hned chvátal k oltáři. Jenom ji chce párkrát pozvat někam ven. **A** občas možná políbit. To nebylo nic, co by nedokázal zvládnout. Ona mu jen bude dělat společnost, zatímco tu bude připravovat jejich nový ranč. Až bude muset odejít, řekne jí pravdu.

Znělo to tak jednoduše. A také to jednoduché bylo, ujistil se. Ona byla jen další dívka, se kterou měl zcela běžný vztah. Proto si ho bude užívat.

Když konečně vyřešil všechny problémy, spokojeně usnul.

Následující den se vrátil do obchodu s dalším seznamem, tentokrát s věcmi, které potřeboval do domácnosti. Těšil se, že Sassy znovu uvidí. Vzpomínka na jejich polibek v něm vyvolala další představy s ní.

Když však do obchodu dorazil, zastihl v něm ustaraného Bucka.

„Kde je Sassy," zeptal se ho, jakmile odešel zákazník.

„Telefonovala mi z domova. Její mamince se přitížilo. Museli pro ni poslat sanitku a odvézt ji do nebližší nemocnice do Billingsu. Sassy plakala…"

Buck již hovořil do vzduchu, neboť John byl dávno pryč.

Sassy a malou Selené zastihl v čekárně. Jakmile vstoupil dovnitř, obě se k němu rozeběhly, aby u něho nalezly útěchu.

John si připadal divně. Bylo to poprvé, kdy byl důležitý pro někoho jiného, než byli členové jeho vlastní rodiny.

„Řekněte mi, co se stalo," zašeptal Sassy u ucha, když je objal. Trochu se odtáhla a lemem halenky si otřela slzy. Bylo na ní vidět, že nespala. „Zvrhla karafu s vodou a já jsem netušila, že je to tak špatné. Jen jsem se šla podívat, co se děje, a viděla jsem, jak lapá po dechu. Hned jsem zatelefonovala doktoru Batesovi. Poslal pro ni sanitku a sem povolal všechny onkology. Už jsou u ní dvě hodiny. A nikdo mi zatím nic neřekl."

John je posadil na židle. „Zůstaňte tady," řekl jemně. „Já zjistím, co se děje."

Sassy pochybovala o tom, že by nějaký kovboj, i když předák z ranče, byl schopný zjistit víc informací než vlastní rodina pacienta. Přesto se usmála. „Díky," řekla.

John se otočil a odkráčel dolů halou.

SEDMÁ KAPITOLA

John měl peníze a moc a oboje věděl jak využít. Během dvou minut seděl v kanceláři správce nemocnice. Vysvětlil mu, kdo je, proč je tam, a žádal veškeré informace. Callisterovi byli známi i v Billingsu, a tak již za pět minut hovořil s lékařem paní Pealeové, aby mu oznámil, že zaplatí veškeré výdaje. Naléhavě ho žádal, aby udělal cokoliv, co bude třeba k jejímu uzdravení.

„Ano, paní Pealeová má sice pojištění," sdělil mu lékař, „ale řekla nám, že si nemohou dovolit nic dalšího kromě léků na utišení bolesti. Kdyby dala souhlas s operací a my ji operovali, mohli bychom odstranit postiženou plíci, a pak by měla s následnou chemoterapií dobré vyhlídky…"

„Jestli to závisí jenom na penězích, já všechny účty zaplatím. Mně je jedno, kolik to bude stát. Tak na co čekáte?" naléhal John.

„A řeknete to na finančním oddělení?" usmál se lékař.

„Okamžitě to vyřídím."

„V tom případě promluvím s pacientkou," odvětil lékař.

„Oni ale neví, kdo jsem," vyhrkl John. „To je jediná podmínka, kterou mám. Že jim to neřeknete. Myslí si totiž, že jsem předák na ranči."

„Z jakého důvodu?" zamračil se lékař.

„Nejdřív proto, že mé jméno je známé a ceny by hned v místě vylétly nahoru. Pak už bylo pozdě, abych to měnil. Ony jsou mí přátelé a já nechci, aby na mě pohlíželi jinak."

„Myslíte, že je to možné?"

„Když lidé nejdřív vidí slávu, peníze a moc, nevidí člověka.“

„To chápu,“ přikývl lékař. „Budu to držet v tajnosti. Je od vás velmi šlechetné, co děláte. Paní Pealeová by jinak zemřela. A to velmi brzy.“

„Já vím. Ona je takový milý člověk,“ řekl John zamyšleně.

„A z toho co jsem poznal, je pro svou malou rodinu velmi důležitá,“ pronesl lékař a poplácal Johna po ramenou. „Uděláme všechno, co bude možné.“

„Moc vám za to děkuji.“

Jakmile John na finančním oddělení vše vyřídil, vrátil se na pohotovost. Selené spala zkroucená na židli a Sassy nervózně přecházela po chodbě.

Když ho spatřila, fascinovaně vyvalila oči. „Co jsi *udělal?* Oni budou maminku operovat!“ vykřikla. „Doktor řekl, že jí můžou zachránit život, že existují nějaké granty pro chudé lidi… ona může žít!“

Rozplakala se a John se ji snažil v náručí utišit. „Všechno je v pořádku, zlato,“ šeptal jí na spánku. „Jenom neplakej.“

„Já jsem tak šťastná. Vůbec jsem netušila, že nějaké granty existují. Myslela jsem si, že se budeme muset dívat, jak umírá…“

John často pomáhal lidem, ale toto bylo poprvé, kdy pomohl někomu, koho měl rád. Paní Pealeovou si postupně zamiloval a myslel si, že její případ je beznadějný. Nyní děkoval bohu, že náhlá příhoda přinutila Sassy, aby odvezla matku na pohotovost. Krásná tragická souhra. Odtud vedlo spojení s lepším životem pro všechny tři.

„Promiň, vypadá to, že strávím celý život v pláči," zasmála se Sassy a otřela si tváře. „Jsem ti tak vděčná. Můžeš mi říct, co jsi udělal?"

„Jen jsem se zeptal, jestli jí nemohou nějak pomoci, a doktor pak řekl, že by na to mohli použít grant."

„Přišlo to všechno tak rychle. Zítra ji budou operovat. Když jí to řekli, málem vyskočila z postele, jak byla rozrušená. Vždyť jsme sem přišli s tím, že tu zemře. A ona bude žít. Možná tak dlouho, že uvidí Selené, jak končí na univerzitě!"

„Už se cítíš lépe?" usmál se na ni.

„Děkuji ti," podívala se na něho oddanýma očima.

„Slyšíš? Budeš muset jít studovat," obrátil se John na Selené.

„Od teďka chci být doktorka," řekla mu holčička. „Děkuju ti, že jsi nám pomohl zachránit naši maminku. My ji máme moc rády."

„Ona vás taky."

Sassy pak poslala Selené do automatu pro džus, a když osaměli, obrátila se na Johna. „Jaká byla tvoje maminka, když jsi byl malý?"

Obličej se mu změnil. „Já jsem neměl maminku, když jsem byl malý," odpověděl stroze. „S bratrem nás vychovával strýček. Rodiče nás nechtěli."

„Cože? To je strašné!"

John odvrátil oči. „Než si nás vzal strýček, byli jsme…" Již chtěl říct v internátní škole a málem se tak prozradil. „Byli jsme doma v zoufalé situaci, a proto jsme vyrůstali u strýčka bez matčina vlivu."

„Pořád se s ní nestýkáte? A co otec?"

„Loni jsme se zase začali vídat," řekl po chvíli. „Aleje to těžký, po těch překážkách, který mezi námi za tu dobu vznikly."

„To mě mrzí. Moje maminka tu pro mě byla celý život. Milovala mě, líbala mi všechny modřiny a šrámy, bojovala za mě… nevím, co bych bez ní dělala."

John se nadechl a podíval se do laskavých zelených očí. „Já bych taky rád měl takovou matku," řekl upřímně.

„Jak ses dozvěděl, kde jsme?" chtěla dál vědět Sassy. „Od Bucka. Nesl jsem do obchodu seznam dalších věcí."

„A šel jsi rovnou sem," řekla udiveně.

John ji uchopil oběma rukama v pase. Tvářil se vážně. „Nikdy jsem neuvažoval o tom, že s tebou budu něco mít. A zamíchám se do tvé rodiny," otevřeně prohlásil. „Ale teď to vypadá, že jsem její součástí." Zesílil stisk rukou v jejím pase.

„Ano, patříš do naší rodiny, jsi její součástí," usmála se a rozbušilo se jí srdce. Nejraději by se s ním ocitla na nějakém soukromějším místě a John to na ní poznal. Než stačil něco udělat, objevil se lékař s vyšším snědým mužem. Svého společníka jim představil.

„Slečno Pealeová, toto je doktor Bartoň Crowley. Ráno bude operovat vaši maminku."

Sassy mu radostně tiskla ruku. „Je to naprostý zázrak! Myslely jsme si, že maminka zemře. Vůbec jsme netušily, že existují nějaké granty!"

John se na oba lékaře varovně podíval. Ti přikývli, neboť již byli o všem informováni.

„Vždycky se najde nějaký způsob, jak lze zvládnout kritickou situaci," řekl lékař slečně Pealeové. „Je to neuvěřitelné štěstí, že je zde právě doktor Crowley z

nemocnice Johns Hopkins, aby nás učil nové chirurgické metody.“

„To je jedna z nejslavnějších nemocnic na východě,“ sklonil se k Sassy John, aby jí vysvětlil, oč jde.

„Opravdu dokážete mamince pomoci? Náš místní lékař řekl, že rakovina je již v pokročilém stadiu,“ vyptávala se Sassy, neboť tomu stále nedokázala uvěřit.

„Ano, má dobré vyhlídky na vyléčení, neboť rakovinou je zasažený jen jeden lalok, a ten dokážeme odstranit,“ pravil lékař.

„Prosím, udělejte cokoliv, abyste ji zachránili. Tolik pro mě znamená,“ prosila je Sassy.

„Ona zase měla starost jen o vás. Je to výjimečná dáma,“ uklidňoval ji doktor.

„To je,“ souhlasila Sassy. „Vždycky stavěla potřeby ostatních lidí před své vlastní. A mě přitom tak těžko vychovávala. Bez jakékoliv pomoci.“

„Ale z toho, co vidím, odvedla v tom směru dobrou práci,“ prohodil chirurg.

„Děkuji,“ odvětila Sassy a cítila se rozpačitě.

„No, teď se ale budeme věnovat naší pacientce a vy si odpočiňte,“ vybídl lékař Sassy. Potřásli si rukama a odkráčeli zpět chodbou.

„Škoda, že jsem si s sebou nevzala nějakou přikrývku,“ podotkla Sassy. „Vyspat se můžu vsedě, ale v nemocnici bude chladno.“

„Vsedě?“ nechápal John.

„Vždyť víš, že si nemůžeme dovolit motel. Já jsem vždycky spala v čekárně, když byla maminka v nemocnici.“ Kývla hlavou směrem k Selené. „Obě dvě. Selené je malá, lépe se stočí do židle.“

John byl v šoku. Poprvé viděl, jak zbytek světa musel žít.

„Nedívej se tak," řekla mu Sassy. „Mně to nevadí, že jsem chudá. Mám tolik požehnání, že je ani nedokážu spočítat."

„Požehnání?" podivil se John.

„Mám maminku, která se obětovala, aby mě mohla vychovat, protože mě miluje celým svým srdcem. Pak mám jednu skoro sestřičku, která si o mně myslí, že jsem jak Johanka z Arku. Mám střechu nad hlavou, mám co jíst, a díky tobě práci, ve které mě již nikdo neobtěžuje. A taky mám auto, které mě vozí do práce."

„To auto bych zrovna nenazval požehnáním," poznamenal.

„Já taky ne," zasmála se. „Kéž bych si mohla dovolit takový přepychový náklaďák, jako řídíš ty. Já mám ale spoustu věcí, které ostatní lidé nemají. A jsem šťastná."

Přitom neměla nic. Doslova nic. Měla však svá požehnání a díky nim si připadala jako princezna. John měl všechno, ale jeho život byl prázdný. Bohatství ani moc ho nečinily šťastným. I když měl Gila a jeho rodinu, v podstatě byl sám.

„Myslíš na to, že nemáš vlastní rodinu, viď?" uhodla mu myšlenky podle výrazu tváře. „Ale tyji máš. Máš mě a moji maminku a Selené. My jsme tvoje rodina." Zaváhala. „Já vím, nejsme nic, čím by ses mohl chlubit…"

John vymrštil ruce a přitáhl ji k sobě. „Nepodceňuj se. Já jsem nikdy nepočítal přátele podle účtu v bance. Charakter je mnohem důležitější."

Sassy se uvolnila, ale jen na okamžik, protože John byl až příliš blízko. Rozbušilo se jí srdce.

„Ty mi vyhovuješ přesně taková, jaká jsi," řekl tiše, sklonil se, něžně ji políbil na rty a pak se vydal k Selené.

„Co to děláš?" vykřikla, když vzal spící dítě do náruče a zamířil k východu.

„Beru tvoji sestřičku do skromného hotelu. Jestli chceš, můžeš jít taky."

„Johne, to si nemůžu dovolit…"

„Jestli tohle ještě jednou uslyším," přerušil ji. „Tak řeknu sprosté slovo. A ty přece nechceš, abych před dítětem mluvil sprostě, ne?"

„Dobře, ale snížíš mi o to mzdu, nebo zůstanu tady, a Selené uslyší, že mluvíš sprostě," stále mu odporovala.

„Dobře, miláčku."

Jakmile Sassy uslyšela, co řekl, lehce se začervenala. John se tomu zasmál a vedl je ke svému autu.

Johnova představa skromného hotelu ji vyděsila, když se zastavili na recepci nejlepšího hotelu v Billingsu. „Měla bys u ní počkat," řekl Sassy a položil spící Selené do křesla. Nechtěl, aby slyšela jeho skutečné jméno, až jim bude zařizovat pokoj. Hned vedle svého. Jakmile vše vyřídil a převzal klíčovou kartu, vrátil se pro Selené.

„Sakra, tohle vypadá jako doopravdický mramor," zašeptala Sassy cestou k výtahu. „Johne, tady to vypadá draze…"

„Řeknu Buckovi, aby ti na pár měsíců snížil plat, ano?" popíchl ji s úsměvem.

Sassy se však nesmála. Byla naplněná úzkostí, jak takovou díru v účtu zaplácne. „Jistě, to je v pořádku," řekla přesto, neboť se cítila provinile, jak se k ní John hezky chová. U dveří jí předal klíčovou kartu. Ona na něho zůstala nechápavě zírat.

„Proč mi dáváš svou kreditní kartu?“ upřímně se podivila.

„To je klíč od pokoje,“ opravil ji.

„Fajn,“ povytáhla obočí a dívala se na něho, jako kdyby očekávala, že si pro něj přijde muž s bílou sítí.

John se zasmál, když si uvědomil, že nemá potuchy o moderní technice. „Dej mi to,“ vybídl ji.

Posunul si Selené v náručí tak, aby měl jednu ruku volnou, vložil kartu do otvoru a vyndal ji, když bliklo zelené světlo. Pak se otevřely dveře.

Sassy spadla čelist.

„To je klíčová karta,“ zopakoval a vstoupil.

Sassy za nimi zavřela dveře, rozsvítila a odhalila tak jejich pokoj. Spatřila obrovskou postel pro dva, malby na zdech a kulatý stůl se dvěmi židlemi. Byl zde i telefon, obrovská televize a okno se závěsem, odkud byl krásný výhled na celý Billings.

„To je jak v paláci,“ vydechla, když se rozhlédla. Pak nakoukla do koupelny a rovněž zalapala po dechu. „Je tu I fén!“ vykřikla.

John něžně položil Selené na postel. Sassy strávila celý život ve velké chudobě v malém městě na venkově. Nevěděla nic o životě na vyšší úrovni. Dokonce i tento hotel, který nebyl pětihvězdičkový, ji vyváděl z míry. John se opřel o dveře a sledoval, jak si prohlížela malé balíčky mýdla a skleničky se šampónem.

„Páni,“ zašeptala. Dotkla se tlustého bílého ručníku, který ji sváděl, aby se do něho zabalila. Hned ho porovnala s malými chatrnými ručníky, které měla doma. Ten rozdíl ji šokoval. Plaše pohlédla na Johna. „Promiň, na takovéhle místo nejsem zvyklá.“

„Je to jen hotel, Sassy. Pokud jsi nikdy v žádném nebyla, umím si představit, že tě spousta věcí překvapí.“

„Jak jsi to poznal? Chovám se jako idiot, viď?“

„Nic takového jsem neřekl.“ Přistoupil k ní a uchopil ji v pase. Pak ji přitáhl k sobě, sklonil hlavu a dlouze ji políbil.

„Je to zázrak, cos pro nás udělal,“ řekla, když ji pustil.

Pátravě se jí zadíval do rozzářených zelených očí.

„Tys pro mě také jeden udělala,“ odvětil.

„Opravdu?“ podivila se. „A jaký?“

Rukama ji ještě víc sevřel v pase. „Řekněme, žes mi ukázala pravou hodnotu malých požehnání.“ Přimhouřil oči. „Vážíš si těch nejzákladnějších věcí v životě. Jsi tak… plná optimismu, Sassy. Před tebou se cítím hrozně zahanbeně.“

„To se povedlo,“ zasmála se. „Takový nekňuba ze Zapadákova, jako jsem já, způsobil, že se zkušený kultivovaný džentlmen jako ty cítí zahanbeně.“

„Já si nedělám legraci. Ty sice nemáš mnoho materiálních věcí, ale jsi bez nich šťastná,“ pokrčil rameny. „Já jich mám víc, než máš ty, a jsem…“ zamračeně hledal vhodná slova. „Prázdný,“ dodal nakonec.

„Ale jsi ten nejlaskavější muž, jakého znám,“ oponovala mu. „Bez jediného zaváhání toho tolik děláš pro ostatní lidi. Jsi dobrý člověk, Johne.“

Její upřímné oči ho fascinovaly. V minulých letech ho ženy chtěly jen proto, že byl bohatý a mocný. Teď před ním stála žena, která ho chtěla proto, že byl laskavý.

„Vypadáš divně,“ poznamenala.

„Přemýšlel jsem.“

„O čem?“

„Že je pozdě a potřebuješ se vyspat, protože zítra budeme brzy vstávat," řekl jí.

Radost se jí vytratila z tváře a nahradily ji strach a nejistota. Okamžitě ji vzal do náruče a začal kolébat. „Ten chirurg je nejlepší onkolog v zemi a je požehnáním, že je právě zde, když ho tvoje maminka potřebuje. Musíš věřit, že bude v pořádku."

„Snažím se, ale jde to těžko. Už jsme se do nemocnice tolikrát najezdily."

John nikdy ničím podobným se svou rodinou neprocházel. Kromě Gilovy první manželky, která zahynula při pádu z koně. Měl štěstí, že žádného jiného příbuzného neztratil.

„Budu při tobě," slíbil jí. „Po celou dobu."

„Opravdu?" fascinovaně na něho pohlédla. „A co tvůj šéf? Nebudeš mít problémy?"

„Ne. A pokud ano, je mi to jedno. Já tě neopustím."

Sassy se začervenala a usmála se na něho.

„Přece patřím do rodiny," zažertoval.

Sassy se usmála ještě víc.

„A rodinu líbám," řekl, sklonil se a jemně ji políbil. Dalo mu velkou práci, aby pak od ní odstoupil. „Teď už jdi spát," dodal.

„Díky, Johne. Díky za všechno."

John neodpověděl.

Jen zamrkal.

Operace trvala několik hodin. Sassy si kousala nehty, vedle ní seděla Selené a držela ji za ruku.

„Já nechci, aby maminka umřela," řekla.

„Ona nezemře. Uzdraví se,“ odpověděla Sassy a modlila se, aby to nebyla lež. „Povídej!“ vykřikla, když spatřila Johna.

„Podařilo se jim veškerou zasaženou tkáň odstranit a mají optimistické prognózy,“ sdělil jí.

„Já jsem tak šťastná!“ objímala Sassy Selené a pak se vrhla na Johna. „Děkuju ti,“ zašeptala.

„Za co?“

„Za všechno,“ vyhrkla. „A dál? Co bude dál?“ zeptala se.

„Až se maminka zotaví, půjde domů, ale ještě pár týdnů ji sem budeme vozit na vyšetření. Možná se bude cítit slabá a bude mít nevolnosti od žaludku, ale ona to zvládne.“

„Ty sem budeš jezdit s námi?“ podivila se.

„Samozřejmě. Přece jsi řekla, že patřím do rodiny.“

Sassy se nadechla. Byla sice unavená, ale cítila se jako znovuzrozená. „Jsi ten nejlepší muž, jakého znám.“

„Lepší než ten voják?“ povytáhl obočí.

„Dokonce než Caleb,“ usmála se.

John se zadíval směrem za ni a zlostně se zatvářil. „My o vlku!“ vykřikl, neboť vysoký tmavovlasý muž ve vojenské uniformě se k nim blížil halou.

OSMÁ KAPITOLA

Sassy se otočila a zjistila, že k nim kráčí Caleb. Ve vojenské uniformě, vysokých botách a baretu mu to velmi slušelo.

„Calebe, jak víš, že jsme tady?“ přivítala se s ním.

„Moje sestřenice tu pracuje,“ objal ji. „Jak je mamince?“

„Právě ji operovali. Má dobré vyhlídky na uzdravení. John objevil nějaký grant, ze kterého se operace zaplatí. To je neuvěřitelné, vid? Ani jsem nevěděla, že takové programy existují.“

Caleb věděl, že neexistují. Pochopil, že vše zařídil John a nechtěl, aby o tom někdo věděl. Usmál se na něho, přestože se John mračil. „Granty, samozřejmě, to znám. Je od vás hezké, že jste to pro ně udělal,“ řekl mu a Johnovi se ulevilo, že ho neprozradil. Poznal, že Caleb má srdce na pravém místě, i když pro něho znamenal určitou konkurenci.

„Jsou to skvělí lidé,“ řekl prostě.

„Právě jsem na cestě na letiště,“ obrátil se Caleb k Sassy. „Povinnost volá. Musím se už vrátit zpět.“

„Děkuju, že jsi nás přišel navštívit, doufám, že budeš mít bezpečný let,“ popřála mu Sassy.

„Určitě,“ odpověděl Caleb. „A nezapomeň mi poslat tu fotku.“

„Nezapomenu. Zatím na shledanou,“ rozloučila se s ním po chvíli.

„Ahoj a měj se.“ Caleb se sehnul a políbil Sassy na tvář, znovu se usmál na Johna a odkráčel dolů halou.

„Jakou fotku?“ zeptal se bojovně John.

„Ta není pro něho," odpověděla Sassy a měla velkou radost, že John žárlí. „Jen aby svedl ze stopy svého přítele."

Než stačil John něco namítnout, neboť ho odpověď Sassy nepřesvědčila, objevil se chirurg a spokojeně se usmíval. „Vaší mamince se daří velmi dobře. Zanedlouho ji převezeme na jednotku intenzivní péče. Tam zůstane jen pár dní."

„Můžeme ji se Selené vidět? A John?" zeptala se Sassy.

Chirurg váhal. „Už jste někoho viděla hned po operaci, mladá dámo? Není to pěkný pohled, když je člověk napojený na přístroje. Určitě by to na vás nepůsobilo dobře."

„To mi nevadí. Přístroje mamince pomáhají žít. A pro mě ona vypadá krásně vždycky."

„Dobrá, až to půjde, pošlu pro vás sestru," nechal se lékař přesvědčit.

„Z celého srdce vám děkuji," poděkovala mu Sassy. „Je úžasné, co děláte. Já jsem ještě nikomu život nezachránila."

Doktor se usmál, rozloučil se a odešel.

„Já už jsem jednou jednomu muži život zachránil," řekl jí škodolibě John.

„Opravdu. A jak?" chtěla vědět.

„Hodil jsem po něm basebalovou pálku a minul jsem."

„Ty jeden!" vykřikla, přišla k němu a položila mu hlavu na hruď. „Jsi tak báječný."

John ji pohladil po vlasech. Pro něho to byl jeden z nejlepších dní života. Vedle něho se šťastně smála Selené a on se ještě nikdy necítil pro někoho tolik potřebný.

Sassy dovolili, aby se podívala na svou maminku. Paní Pealeová byla bílá jako sníh, oblečená do vybledlé nemocniční košile. Z těla jí vycházela spousta trubiček napojených na přístroje. Sassy se pro jistotu držela Johna za ruku.

„Ona se uzdraví, brzy půjde domů a stane se z ní jiná žena," zašeptal jí u ucha.

„Já… ji mám tak moc ráda," podívala se na něho se slzami v očích.

„Ona, tebe taky, miláčku," řekl John a políbil ji na čelo. Sassy a sklonila se ke své matce. „Všechno bude v pořádku, maminko," zašeptala. „Máme tě moc rády. Brzy půjdeš domů."

Paní Pealeová neodpověděla, jen nepatrně cukla rukou.

„Vidíš, slyšela tě," zmáčkl John Sassy ruku. „Já vím," oplatila mu stisk.

Za tři dny již paní Pealeová seděla s oporou v posteli a jedla. „Jste k nám tak laskavý, Johne," řekla. Hlas měla ještě chraplavý, ale zněl jí vesele. „Sassy mi řekla o paláci, kde teď se Selené bydlí."

„Je to jen místo na přespání," usmál se a zastrčil si ruce do kapes. „A laskavý jsem proto, protože patřím do vaší rodiny. Aspoň ona…" ukázal na Sassy, „to tak řekla."

Následující týdny rozdělil John mezi návštěvy paní Pealeové v Billingsu a dohled nad pracemi na ranči. Kromě toho najal nedalekého farmáře, aby pro něho pěstoval obilí, a z toho důvodu si nechal vystavět obrovské betonové silo.

Mezitím probíhala vyšetřování před tím, než se měl Tarletonův případ dostat k soudu. Otázky okresního prokurátora a obhájce Sassy značně znervózňovaly. Navíc jí Tarletonův obhájce dával najevo, že si myslí, že Tarletona sama vyprovokovala. Cítila se proto velmi nepříjemně, a hned to také Johnovi při jeho návštěvě v pátek večer v nemocnici řekla. „Udělá ze mě u soudu nějakou lacinou šlapku," zasténala. „A vrhne špatné světlo na mou matku i Selené."

„Ještě nikoho neočernilo, když se mluví pravda, zlato," řekla paní Pealeová. Seděla na posteli a pletla si čepice různých barev, neboť jí po chemoterapii začínaly vypadávat vlasy.

„Měla bys poslechnout svou matku," usmál se John. „Snad nechceš, aby se z toho dostal. Vždyť to nebyla tvoje chyba."

„Podle toho advokáta to vyznělo, že ano. Pak se mě vyptával asistent prokurátora, jaké oblečení jsem nosila do práce. Řekla jsem mu, že džíny a tričko, nic krátkého. A on se usmál a řekl, že nezáleží na tom, co jsem měla sobě. I kdyby to byly bikiny. Bez ohledu na oblečení mě Tarleton na pracovišti nesměl obtěžovat."

„Ten asistent se mi líbí," poznamenal John.

„Já ale nevím, jak všechno zvládnu," třela si Sassy paže, jako kdyby jí byla zima. „Až budu sedět před porotou a vyprávět jim, co se stalo."

„Tak si představ, že v té porotě sedí lidé, kteří tě celý život znají," přerušila ji paní Pealeová.

„To je právě problém," vzdychla si Sassy. „Tarletonův obhájce se snaží celý případ převést do Billingsu."

John se zamračil. To by vše mohlo zkomplikovat a on doufal, že Tarleton dostane, co si zasloužil.

„Vím, že je správné, aby šel před soud, ale co když se mi pak bude chtít pomstít? Nebo Selené či mamince?“

„Pokud to udělá,“ prohlásil John a v modrých očích se mu nebezpečně zablýsklo. „Bude to jeho nejhorší rozhodnutí v životě. Podáš na něj žalobu k občanskému soudu a já tě v tom budu finančně podporovat.“

„Já jsem od prvního pohledu věděla, že jste hodný člověk, Johne,“ usmála se paní Pealeová. Sassy se usmívala také. S Johnem se cítila v naprostém bezpečí. Když se na ni pronikavě zadíval, začervenala se.

„Pokud budeš chtít, zítra se pro tebe zastavím a můžeme jít třeba do kina,“ navrhl jí.

„Šla bych moc ráda,“ odpověděla, ale pak zaváhala a podívala se na maminku.

„Já mám telefon. A navíc je tady Selené,“ upozornila ji maminka.

„S tím vojákem jsi šla a starosti sis nedělala,“ podotkl rozmrzele John.

Paní Pealeová zářila radostí, neboť viděla, že John žárlí. Sassy to poznala také. „Ráda s tebou půjdu,“ hned ho ujistila.

„Fajn. Zastavím se v šest. Předtím zajdu do čínské restaurace, přinesu nějaké jídlo a společně se navečeříme.“

Sassy s maminkou váhaly, zda mají jeho nabídku přijmout.

„Je to jen jídlo, ne drahokamy,“ prohlásil John.

„Dobrá,“ odvětila Sassy. „Ale až zbohatnu a stanu se slavná díky svým schopnostem skladové účetní, všechno ti vrátím,“ prohlásila.

„Platí,“ souhlasil s úsměvem John.

John přinesl tolik jídla, že jim stačilo ještě na celý víkend. Když se najedli, pomohl Sassy do kabiny náklaďáku.

Bylo ještě světlo, ale zapadající slunce vytvářelo neskutečnou symfonii červené, oranžové a žluté, které v dálce kontrastovaly se siluetami hor.

„To je nádhera," vydechla Sassy, „já bych nikdy nechtěla žít někde jinde."

John se na ni zamyšleně podíval. Jemu se občas zastesklo po Medicine Ridge, i když Hollister se mu líbil také. Bylo to příjemné útulné místo s milými lidmi a rozlehlým okolím. Mohli jste jet na míle daleko a nepotkali jste další auto či dokonce nespatřili dům.

„Pojedeme do města?" zeptala se.

John se zazubil jako malý kluk.

„Ne, objevil jsem jedno nové autokino. Je uprostřed louky, kde se pasou krávy."

„Páni, o tom jsem četla v knížkách," vydechla, ale pak se zasmála. „To se budeme dívat na film a otevřeným okýnkem nám do auta strčí hlavu kráva? Mně ale krávy nevadí, já je mám ráda."

„On chová volky."

„Volky?" podívala se na něho tázavě.

„To je býk, kterému chybí jeho základní vybavení," vysvětlil jí s úsměvem.

„A co je potom kráva?" vyptávala se dál.

„Kráva měla telata. Pokud ne, říká se jí jalovice."

„Ty toho o dobytku tolik víš," obdivné pronesla.

„Pracoval jsem s nimi celý život. Já mám zvířata rád. Na ranči budeme mít také koně. Když budeš chtít, můžete se Selené přijít a zajezdit si na nich."

„Já už jsem na koni dlouho neseděla, musel bys mě to znovu naučit.“

„Velmi rád,“ řekl s vřelým výrazem v očích. „Mně by se to taky líbilo,“ usmála se.

Autokino se nacházelo na pastvině asi půl míle od hlavní silnice. Přijeli k němu po cestě lemované stromy. Před obrovským plátnem parkovalo již šest aut, ale autokino jich mohlo pojmout asi dvacet. John zaplatil za lístky a zajel stranou do neobsazeného prostoru. V každém úseku stál malý sloupek se dvěma reproduktory pro auto z každé strany.

„Jediné, co mi tu chybí, je stánek s pizzou a pitím,“ přemítal. „Možná je sem majitel přidá, jestli se autokino uchytí.“

„I bez toho je to tu hezké,“ řekla Sassy, když se rozhlédla kolem.

„To je,“ řekl John a stáhl obě okýnka, aby si vzal malý reproduktor. Sotva zapnul zvuk, plátno před nimi se rozzářilo. Pak odhodil klobouk na zadní sedadlo, oběma odepnul bezpečnostní pásy a pohodlně se natáhl. Sassy objal kolem ramen a tvář jí přitiskl na hebké vlasy.

„Není tohle lepší?“ usmál se.

„Je to mnohem lepší,“ přitulila se k němu.

Přestože byla první část filmu velmi zábavná, oni ji téměř nevnímali. Jakmile se John zadíval Sassy do tváře osvětlené blikajícím světlem z filmu, přepadla ho nesmírná touha. Trvalo jen chvilku, než pod svými rty ucítil její sladká ústa. Od té doby, co je poznal, ho žádná jiná žena nezajímala. Jenom Sassy.

„Tohle by sis přála, Sassy?“ zeptal se jí jemně. „Žít v malém městě na venkově a pracovat ve Feed store?

Nebude ti chybět škola nebo práce ve velkém městě, kde můžeš potkat spoustu zajímavých kultivovaných lidí?“ zeptal se vážně.

„Proč bych to měla chtít?“ zeptala se upřímně. „Jsi velmi mladá a tohle je všechno, co znáš,“ řekl zasmušile.

„Pan Barber, který prodává u Fordu, se narodil v Hollisteru a strávil zde celý život. Nikde jinde nebyl. Oženil se v osmnácti a jeho ženě Jane bylo šestnáct. Mají pět synů.“

„Co mi tím chceš říct?“ zamračil se.

„Že takhle tady lidé žijí. Jsme venkovští lidé. Nemáme žádné zvláštní choutky. Vdáváme se, ženíme, máme své rodiny a děti. Sledujeme, jak nám rostou naše vnoučata a jsme tu i pohřbení. Máme krásnou přírodu, můžeme chodit do lesa, procházet se mezi poli. Máme zde čisté řeky a modrou oblohu nad hlavami. V létě můžeme sedět po setmění na zápraží, poslouchat kobylky a sledovat světlušky, jak zeleně probleskují mezi stromy. Když je někdo nemocný, sousedé mu přijdou pomoci, když zemře, ostatní rodinu utěší. My zde v Hollisteru máme vše, co potřebujeme, co chceme a co máme rádi. Mohlo by nám velké město nabídnout něco podobného?“

John na ni mlčky hleděl. Takhle o tom nikdy nepřemýšlel. On miloval Medicíně Ridge, studoval na východě a cestoval po celém světě. Měl spoustu věcí na výběr. Takovou možnost Sassy neměla. Přitom působila velmi dospěle, když mu vyjmenovala důvody, proč je šťastná tam, kde žije. Zvláštní bylo, že on měl spoustu známých, které v podstatě neznal.

„Na co myslíš?“

„Že jsi na svůj věk až příliš dospělá. Máš v mladém těle starou duši.“

„To moje maminka říká pořád," zasmála se Sassy.

„Má pravdu. Jsi tu sice šťastná, ale co kdybys šla na univerzitu a studovala to, co by se ti líbilo?"

„Kdo by se postaral o maminku a Selené?" zeptala se.

„V současné době se většina žen zajímá jen o svou kariéru. Rodina je příliš nezajímá," poznamenal.

„To jsem si všimla. Ve zprávách jsem viděla jednu ženu, která se třikrát za rok stěhovala, než našla naplnění v práci. Byla rozvedená a měla osmiletýho syna. To by mě zajímalo, jak se mu líbilo, když si musel zvykat na různé školy."

„Děti se přizpůsobí."

„Většinou ano. Rodiče se nyní často rozvádějí, musí si zvyknout na novou rodinu, anebo jejich rodiče hodně pracují, a nemají čas, aby si s nimi hráli." Přimáčkla se k němu blíž. „Každý je v dnešní době tak zaneprázdněný. Kdy mají rodiče na své děti vůbec čas? Já jsem četla, že si dokonce posílají SMS, aby se domluvili, kdy budou spolu. A pak se diví, proč jsou jejich děti tak nevychované nebo psychicky strádají."

„Tomu jsme byli s bratrem ušetřeni. Vychovával nás strýček na ranči. Hodně jsme sportovali a měli spoustu povinností. Neměli jsme mobily, ani auta, dokud strýček neusoudil, že už jsme dost staří na to, abychom začali řídit. Snažil se nás uchránit od špatného vlivu, jaký měly městské děti."

„Mě maminka také hodně chránila před nástrahami," zasmála se. „Ale mobilní telefon mám. Jenom nevím, jak se posílají SMS."

„Já tě to naučím," nabídl jí s úsměvem, „já je hodně posílám."

„Tvůj telefon asi umí hodně věcí, viď?“ zeptala se. „Mám v něm internet, filmy, hudbu, sport a mail,“ řekl jí.

„No teda! Můj umí jenom telefonovat.“

John se zasmál. Byla tak nedotčená, a přitom se mu právě taková líbila. Podíval se jí do očí a pak na růžová lehce rozevřená ústa a úsměv z tváře se mu vytratil. Pomalu sklonil hlavu. „Sedím tady pět minut a neustále vzpomínám na to, jak hebké jsi měla rty, Sassy,“ zašeptal a přitiskl své na její. „Toužím po tobě jako nějaký kluk.“

Když mluvil, přitáhl si ji do klína a hladově ji začal líbat. Přitom jí rozepnul knoflíky u halenky. Rukou jí zajel zkušeně do podprsenky, až vzrušením ani nedokázala dýchat a vůbec nezaprotestovala.

Jen zasténala a dychtivě se prohnula, když si něžně pohrával s její ztvrdlou bradavkou a rty jí dráždil ústa.

Celá se okamžitě rozhořela touhou a přála si, aby z ní serval halenku i všechno pod ní a díval se na ni. Připadala si jak šílená, když prahla po tom, aby její ztvrdlé hroty ústy doslova pohltil. Dokonce slyšela, jak jí bije vlastní srdce. Takhle silně po žádném muži ještě nikdy netoužila.

John zdvihl hlavu a zadíval se do temnoty kolem. Světlo bylo tlumené, nikdo je nemohl vidět. Proto znovu sklonil hlavu a až k bradě jí vyhrnul halenku i s podprsenkou. Žhnoucíma očima vyhledal její ňadra a okamžitě se zachvěl obrovskou touhou. Sassy se smyslně prohnula, jako kdyby ho sama vybízela. John se bez váhání sklonil k jejím ňadrům a pomalu si jedno z nich vtáhl do úst. Jemně ji tahal za bradavku a pohrával si s ní jazykem, až sípavě zasténala.

Její sténání ho ještě více vyburcovalo, a z něžného laskání se tak stávala dychtivá nenasytnost. Paže, kterou ji k sobě tiskl, připomínala spíše ocel. Druhou volnou rukou jí sklouzl po holém břiše až k zapínání u džin. Byl tak vzrušený, že si vůbec neuvědomoval, kde byli.

Až mu náhle došlo, že mu okýnkem něco mokrého a pružného přejelo přes skloněnou hlavu.

Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že to nemohou být ústa Sassy. Tohle bylo velmi vlhké. Přinutil se zdvihnout hlavu a podíval se směrem k okýnku spolucestujícího. Tam uvnitř auta spatřil obrovskou volskou hlavu, která ho lízala.

DEVÁTÁ KAPITOLA

„Sassy?“ zeptal se stále ještě celý omámený. „Co je?“ otevřela oči. „Podívej se z okna.“

„Aaaah!“ vykřikla, když se podívala mladému volkovi přímo do očí. John propukl v smích. Urovnal jí oblečení a pak sobě rozcuchané vlasy. Sassy se dotkla podprsenky. Cítila se velmi trapně, i když jí celá situace připadala směšná. Mezitím se ozval smích z vedlejšího auta, neboť se zvíře přesunulo tam.

„Štěstí, že jsem tě sem vzal,“ pohodil John a se vzdychnutím si uhladil košili. „Dobře, že nás vyrušil,“ smutně se usmál na Sassy. „Už to trochu začínalo nabírat na obrátkách.“ Nevypadal, že by ho něco rozhodilo, zatímco Sassy se značně červenala, neboť takhle daleko dosud se žádným mužem nezašla. Připadala si divně, že ho neodmítla a dovolila mu tak intimní kontakt s vlastním tělem. Nemohla zapomenout na to, jakým směrem se ubírala jedna jeho ruka v okamžiku, kdy je zvíře vyrušilo.

„Všechno bylo naprosto přirozené,“ řekl John, jako kdyby jí četl myšlenky, a propletl si s ní prsty.

„Já… ty… jsi asi zvyklý takový věci dělat,“ zmateně koktala.

„Kdysi,“ pokrčil rameny. „Ale od té doby, co jsem tě potkal, je nechci dělat s nikým jiným než s tebou.“

„Opravdu?“ vzhlédla k němu s nadějí v hlase, neboť se jí zdálo, že mluví upřímně.

John jí stiskl propletené prsty. „Už jsme spolu zažili spoustu vypjatých situací. To, jak tě napadl Tarleton a maminčinu operaci.“ Zadíval se jí do očí. „Řekla jsi, že jsem součástí vaší rodiny, a já se tak skutečně cítím.

Když jsem s tebou, připadám si jako doma.“ Podíval se na jejich spojené ruce. „A chci, aby to pokračovalo,“ řekl bez váhání. „Chci, abychom byli spolu, abys patřila do mého života.“ Zhluboka se nadechl. „Moc tě chci mít.“

„Ty se chceš se mnou vyspat,“ prohlásila odměřeně. Nebyla si jistá, kam míří.

John ji pohladil palcem přes studené prsty. „Chci s tebou dělat všechno,“ odvětil. „Sice vím, že jsi příliš mladá, ale můj bratr se oženil s dívkou o deset let mladší a jsou neuvěřitelně šťastní. Vidím, že to může fungovat. A ty jsi navíc na svůj věk velmi dospělá.“

„Ani ty na tom nejsi špatně,“ prohlásila ironicky. „Jsi velmi přitažlivý.“ Svůdně na něho pohlédla. „Dokonce ti neodolají ani mladí volci.

„Nedívej se na mě tak,“ zasmála se, když na ni nasupeně pohlédl. „Byl jsi to ty, koho ten volek líbal.“

„Bůh ví, kam všude tu hubu strkal,“ škubl sebou a dotkl se vlhkých vlasů.

„Aspoň je vidět, že má dobrý vkus,“ dobírala si ho dál.

„Díky,“ odpověděl, vytáhl kus hadru a utíral si vlasy. Přitom se díval na Sassy. „Ty pořád nechápeš, co ti říkám?“

„Moc ne,“ přiznala se.

„Asi jsem to všechno splácal dohromady, ale já jsem ještě nic takového předtím neudělal.“

„Že jsi někoho požádal, aby s tebou žil?“ zeptala se váhavě.

Zadíval se jí přímo do očí. „Ještě jsem nikoho nepožádal, aby si mě vzal, Sassy.“

Sassy na něho zůstala nevěřícně zírat. Nebyla si jistá, zda se jí to nezdá. John se však na ni stále díval a

vyčkával. Konečně nabrala dech a pokoušela se promluvit. „Já…“

„Pokud ti vadí nějaké mé zlozvyky, pokusím se je změnit,“ rychle prohlásil s úsměvem.

„Ne… to není ten důvod. Ale já… já se sebou vláčím velké břemeno,“ vysoukala ze sebe nervózně.

John si vzpomněl, co mu kdysi řekla o jednom ze svých nápadníků. „Mně se tvoje břemena líbí,“ zazubil se. „Už teď je považuju za součást své rodiny.“ Pokrčil rameny. „No tak na mě bude víc lidí závislých.“ Uličnicky se na ni usmál. „Aspoň daň nebude tak hrozná.“

Sassy se hlasitě zasmála a vrhla se mu kolem krku. Její rodina mu nevadila. Políbila ho tak vášnivě, že zapomněl na to, o čem spolu mluvili, a polibky jí vracel zpět, dokud se nepotřebovali nadechnout.

„Já ale nechci, abys nás všechny tři podporoval. Budu stále pracovat. Já si svůj náklad ponesu sama!“ prohlásila rozhodně a bylo jí divné, proč se na ni tak provinile dívá. „Vždyť víš, že těžké časy lidi sbližují,“ dodala.

„Sassy, je spousta věcí, o kterých si budeme muset promluvit,“ řekl pomalu.

„Spousta věcí,“ pronesla zasněně a položila mu tvář na hruď. „Mě nikdy nenapadlo, že by ses chtěl se mnou oženit. Budu se snažit být tou nejlepší manželkou na světě. Budu vařit a uklízet a taky ti pomáhat s pracemi na ranči. Já mám zvířata ráda.“

Sassy netušila, že mu svými slovy naopak rozdírá srdce. Protože on jí lhal. Vůbec ho nenapadlo, jaké to bude mít následky. Měl k ní být upřímný hned od začátku. Ona ale zbožňovala předáka na ranči a před zámožným dobytkářským baronem, který by vstoupil do

jejího obchodu a koupil by si v něm, co se mu zlíbilo, by se určitě stáhla zpět. Nyní by si mohla myslet, že si s ní jen pohrával a připadala by si podvedená.

„Necháme to na jindy," zašeptal a políbil ji na čelo. „Ještě budeme mít spoustu času na vážný rozhovor. Dnes můžeme slavit naše zasnoubení."

Než se dostali domů, Sassy byla nesmírně šťastná jako nikdy v životě, ač byli oba značně neupravení a měli nateklé rty.

John netušil, že Tarleton a jeho právník vznesli v Billingsu námitku proti všem obviněním. Důvodem bylo, že očitý svědek proti Tarletonovi měl vztah s údajnou obětí. Navíc nebyl obyčejný kovboj, ale bohatý chovatel dobytka z Medicíně Ridge. Obhajoba argumentovala tím, že se jedná pouze o mstu ze žárlivosti, kdy bohatý muž pronásleduje chudého kvůli tomu, že věnoval pozornost jeho přítelkyni.

Proto se v pondělí večer asistent prokurátora James Addy objevil u Sassy doma, aby s ní celý případ znovu projednal.

„Pan Tarleton tvrdí, že pan Callister celý případ nafoukl ze žárlivosti, protože mu vadila pozornost, jakou vám pan Tarleton věnoval," řekl a položil si kufřík na jídelní stůl.

„Pan Callister? Kdo je to?" zeptala se ho zmateně s otevřenou pusou. „Mě zachránil John Taggert. Pan Tarleton mě políbil a snažil se mě povalit na podlahu. Já jsem vykřikla, a v ten okamžik mi přispěchal na pomoc pan Taggert, který právě přišel do obchodu. Já žádného pana Callistera neznám."

Advokát na ni zůstal udiveně hledět.

„Vy nevíte, kdo je to John Callister? On a jeho bratr Gil vlastní v Medicíně Ridge ranč. Jeho rodina je jedna z nejbohatších v zemi.“

„Ano, o nich jsem slyšela,“ snažila se Sassy srovnat myšlenky v hlavě. „Ale co mají společného s Johnem Taggertem kromě toho, že to jsou jeho šéfové?“ zeptala se nevinně.

Právník to konečně pochopil. Sassy vůbec netušila, co byl její nápadník zač. Rozhlédl se po místnosti, která dostatečně vypovídala o její finanční situaci. Bylo značně nepravděpodobné, že by se milionář zajímal o takovou chudou dívku. Callister si s ní očividně pohrával. Tohle ale byla velmi krutá hra. Právník se zamračil.

„Ten muž se celým jménem jmenuje John Taggert Callister,“ řekl jemně. „Je to Gilův mladší bratr.“

Sassy okamžitě zbledla. Snila o společném životě s Johnem a on byl přitom milionář. Takový člověk se pohyboval ve vyšší společnosti a penězi si mohl topit. Byl zde, aby vybudoval další ranč, a Sassy zrovna byla po ruce, aby ho pobavila. Nemyslel to s ní vážně, natož aby si ji vzal. Udělalo se jí špatně od žaludku. Vůbec nevěděla, co má dělat. A jak řekne mamince a Selené pravdu?

Seděla bez hnutí se založenýma rukama a zelenýma očima se upínala na právníka, jako kdyby ho prosila, aby jí řekl, že lže, nebo vtipkuje.

On však nemohl. „Moc mě to mrzí,“ řekl upřímně. „Myslel jsem, že znáte pravdu.“

„Teď už ano,“ odpověděla zaraženě. Zavřela oči, neboť nedokázala unést obrovskou bolest. Život před ní se rozpadal.

Právník se zhluboka nadechl.

„Slečno Pealeová, musím se vás znovu na něco zeptat. Došlo skutečně k napadení?“

Na co se jí to ptal? Zamrkala a pohlédla mu do očí. „Pan Tarleton mě políbil a chtěl víc. Já jsem se bránila, ale on se rozzuřil, pokusil se mě povalit na podlahu, když vtom pan Taggert…“ zarazila se a polkla. „Pan Callister mi přispěchal na pomoc a strhl Taggerta ze mě. Pak zavolal policisty.“

„Také vás vzal k lékaři. Co zjistil?“

„Měla jsem nějaké modřiny a bolestivé pohmožděniny. Po fyzické stránce mi moc neublížil, ale roztrhl mi halenku, já jsem byla velmi rozrušená a hodně jsem plakala.“

„Slečno Pealeová, došlo skutečně k nějakému *sexuálnímu* napadení?“

Sassy konečně pochopila, co měl na mysli. „Ne…“ začala koktat. „Jenom mě políbil a pokusil se mě dotýkat a hladit, ale kromě halenky, ze mě jiné oblečení neserval, jestli tohle myslíte.“

„Přesně to,“ opřel se o opěradlo. „Ale kvůli nechtěnému polibku ho nemůžeme zažalovat za sexuální napadení. Pokud by byl uznán vinným, ze zákona mu hrozí šest měsíců ve vězení nebo pokuta do pěti set dolarů. Dojde-li k tělesnému zranění může dostat od čtyř let až doživotí. Upřímně řečeno si ale nemyslím, že by ho ve vašem případě odsoudili na doživotí.“

„Já vím,“ vzdychla. „A přede mnou žádná jiná obvinění nebyla?“

Právník zavrtěl hlavou. „Zjistili jsme, že v jiném městě kvůli sexuálnímu obtěžování zatčený byl, ale nebyl usvědčen, a proto ho očistili.“

Sassy už všechno začínalo unavovat. Kdyby trvala na žalobě za napadení, nemohla by v podstatě nic dokázat. Stála by před soudem a žádala je, aby ho zavřeli do konce života za to, že se ji pokusil políbit. Právník měl pravdu. Možná že ji měl v úmyslu znásilnit, ale jediné, co se mu podařilo, byl polibek a pár modřin. Což bylo odporné, ale rozhodně ne zločin. Pak si něco uvědomila. Pokud by byl John Taggert Callister povolán jako svědek, okamžitě by se do celého případu zapojila média. John byl velmi slavný a jeho přítomnost u soudu by sem přitáhla televizi a spoustu reportérů. Její matka i Selené by byly vystavené obrovskému tlaku a stres jim mohl uškodit. Ne, to nemohla dopustit.

Pokrčila rameny. „Pane Addy, kdyby pan Callister svědčil v můj prospěch, proces by přenášela media, že? Johnovo jméno by bylo zárukou, že se o něj budou lidé zajímat. Navíc by můj případ mohli vylíčit zkresleně. Moje maminka se léčí z rakoviny plic. Právě podstupuje chemoterapii a nemůže snést víc stresu, než má. Pokud by se případ vynesl na veřejnost, mohlo by jí to uškodit, a to já nemůžu dopustit. Co tedy mám dělat?“

Pan Addy rozmýšlel odpověď. „No, můžeme přistoupit na dohodu. Přiznání je polehčující okolnost, a trest by tak byl mírnější. Vím, že to není dokonalé, ale mohl by dostat podmínku nebo nějakou pokutu. Měl by záznam v rejstříku, a to by mu do budoucna značně přitížilo. Myslím si, že by po dohodě mohl skočit, aby se to na veřejnosti nerozmazávalo.“

Sassy také zvažovala, jaké další trauma by jí veřejné slyšení za přítomností médií přineslo. Utěšovala se, že takhle bude mít Tarleton aspoň záznam, který by ho měl odradit od dalšího útoku na jinou ženu.

„Dobrá," souhlasila. Musela myslet na svou matku. „Pokud je to jediný způsob, aby zaplatil za to, co se pokusil udělat, a přitom to neublížilo mé rodině. Řekl jste, že už teď se snaží prosadit, aby to vypadalo, že se John mstí ze žárlivosti. A protože je bohatý, může si najmout nejlepší právníky, aby dohnal Tarletona před soud. Už vidím, jak by to média nafoukla a Tarleton by odkráčel jako volný muž. Také vím, že pan Callister má dvě malé neteře a určitě by si nepřál, aby se jich to dotklo… Doufám, že dělám správnou věc," vzdychla. „Jestli se dostane ven a ublíží nějaké další ženě, nikdy bych si to neodpustila."

Právník se na ni dlouze zadíval. „Slečno Pealeová, vždyť to neberete zpět, jenom děláte kompromis. Možná to vypadá, že trestu unikne, ale není to tak," řekl a zavřel aktovku. „Bude mít záznam v rejstříku. Pokud by se někdy o něco podobného v Montaně pokusil, slibuji vám, že se hodně dlouho bude na svět dívat za mřížemi."

„Děkuji vám, pane Addy."

„Brzy vám dám vědět, jak se věci mají. Zatím hezký večer a na shledanou."

Sassy se zadumaným výrazem v očích sledovala, jak odchází. Udělala kompromis, ale z dobrého důvodu. Její maminka již trpěla až dost a ona ji nemohla vystavit nočním můrám, které by na ni kvůli soudu a kruté publicitě dolehly. Vrátila se do domu. Paní Pealeová bledá a slabá právě vycházela z ložnice zabalená do žinylkového županu. „Mohla bys mi nalít trochu ananasového džusu, zlatíčko?" zeptala se a pokusila se o úsměv.„Samozřejmě. Jsi v pořádku?"

„Jen je mi trochu nevolno, ale to souvisí s léčbou.“ Zamračila se. „Děje se něco? Kdo byl ten muž?“

„Pojď zpátky do postele,“ odvedla ji zpět Sassy, strčila jí do ruky sklenku s džusem a posadila se k ní na postel. „To byl asistent prokurátora. Přišel se mě zeptat na pana Tarletona. Chce se s ním na něčem dohodnout, abychom nemuseli skončit u toho příšerného soudu.“

„Ale on tě napadl. Je vinen a měl by za to pykat.“

„To bude. Může jít do vězení nebo zaplatit pokutu,“ snažila se vše zaobaleně matce vysvětlit. „Bude mít záznam v trestním rejstříku a jeho právník mě nebude u soudu před porotou ponižovat.“

Paní Pealeová si usrkla džusu. Ze svých oblíbených seriálů věděla, jaké je to stát před porotou. „Tak dobře, zlato, když jsi spokojená ty, já jsem taky,“ prohlásila a usmála se. „Neslyšela jsi o Johnovi? Slíbil, že mi přinese nějaké speciální čokolády.“

„Ještě ne,“ váhavě odpověděla Sassy.

„Moc dobře nevypadáš…“

„Je mi fajn,“ usmála se. „A ty už si lehni. Já se ještě musím podívat na účty a připravit na zítra Selené oblečení do školy.“

Paní Pealeová si položila hlavu na polštář. „Jsi na mě tak hodná. Až se budu moci postavit na nohy, chci, aby ses s Johnem podívala na spoustu zajímavých míst. Díky němu a doktorům v Billingsu se budu moci postarat sama o sebe i o Selené.“

„Přestaň s tím. Já to pro vás dělám ráda. Není to žádná práce.“

„Já vím,“ řekla paní Pealeová tiše, „ale omezuje tvůj společenský život.“

„Můj společenský život je skvělý. Díky!“

„To bych řekla," široce se usmála starší žena. „Jen počkej, až se John vrátí. Řekl, že má pro tebe nějaké překvapení."

„Opravdu?" přemítala Sassy, jestli to bude to, co jí sdělil pan Addy. Dělalo se jí špatně z toho, jak bude pro její matku kruté, až se dozví pravdu o muži, kterého si idealizovala.

„Ano, má!" přitakala maminka. „Jen nezůstávej dlouho vzhůru, zlato. Není ti nic?"

„Jen jsem trochu unavená," zalhala a usmála se. „Dobrou noc, mami."

„Dobrou noc, zlato. Dobře se vyspi."

Kdyby to jen šlo, pomyslela si Sassy, jakmile zavřela dveře. Na papírování už neměla sílu a šla se do postele vyplakat.

Den poté, hned jak se vrátil z nucené obchodní schůzky v Coloradu, vstoupil John do Feed store. Zaměřil Sassy u pultu a se zářícím úsměvem k ní přistoupil. Sotva k němu vzhlédla, z výrazu její tváře pochopil, že je vše pryč. Žádnými vedlejšími otázkami se nezabýval, rozzlobeně přimhouřil oči a okamžitě přešel k věci.

„Kdo ti to řekl?" zeptal se stroze.

Sassy se nadechla. John jí nyní, když věděla, kdo je, připadal děsivě. Nyní viděla slávu a moc, které stály za ním, a ty ji lekaly. Tento muž mohl jet, kam chtěl, koupit si, co chtěl, dělat, co se mu zlíbilo. Pocházel z naprosto odlišného světa na rozdíl od Sassy, která bydlela v polorozpadlém domě se zatékající střechou. Připadal jí najednou jako cizinec. Usměvavý, pohodový kovboj, kterým si myslela, že je, se proměnil v někoho jiného.

„Asistent okresního prokurátora," pronesla malátně. „Přišel mi říct, že Tarleton naznačil, že jsi na něho žárlil, a proto jsi mě přinutil podat stížnost…"

„Já seženu právníky, kteří ho na zbytek jeho mizerného života pošlou, kam patří!" vybuchl a přitom vypadal, jako kdyby to mohl udělat levou rukou.

„Ne!" polkla. „Ne, prosím. Uvědom si, jak by to zapůsobilo na maminku, kdyby se sem přihnala banda reportérů kvůli… tomu, kdo jsi. Stres by jí mohl všechno zhoršit," zaúpěla.

„Na to jsem nepomyslel," řekl tiše. „Promiň."

„Pan Addy říká, že bude těžké Tarletona usvědčit ze sexuálního napadení kvůli jednomu nechtěnému polibku. Jak mu dokázat záměr, že chtěl víc? Proto by mohlo dojít k mimosoudnímu urovnání. S pokutou a záznamem."

John zuřil. Nejraději by ho poslal do vězení. Za to by ale paní Pealeová zaplatila až příliš vysokou cenu. Určitě by ji zabilo, kdyby musela sledovat, jak její dcera vypovídá u soudu, neboť Johnovo jméno bylo zárukou velkého mediálního zájmu.

„Jak je mamince?" zeptal se.

„Dobře," odpověděla a nepřiznala mu, že za léky na zmírnění bolesti musela zastavit dědečkovy hodinky a revolver.

„Přinesl jsem jí čokoládu," usmál se, „má ráda holandskou."

„Rozmazluješ ji," řekla mu a opět se s ním začínala cítit v pohodě.

„A?" pokrčil rameny. „Jsem bohatý. Když chci, můžu lidi rozmazlovat."

„Ano, já vím, ale…"

„Kdybys ty byla bohatá a já ne, váhala bys, jestli mi máš pomoct, kdybych měl nějaké problémy?“

„Samozřejmě že ne,“ ujistila ho a pak se zarazila, neboť si uvědomila, kolik toho pro ně udělal. Okamžitě celá zrudla.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Na tu operaci nebyl žádný grant,“ řekla přiškrceným hlasem. „Ale zaplatil jsi ji ty! Tys za ni zaplatil!“

DESÁTÁ KAPITOLA

„Sassy, nebyla žádná jiná možnost,“ snažil se jí vysvětlit. „Tvoje matka by zemřela. Máš sice pojištění, ale to by na operaci nestačilo.“

Sassy měla srdce až v krku. Věděla, že mu to nebude moci nikdy vrátit. Dokonce ani úrok z peněz, které za její matku utratil. Celý život byla chudá, ale takhle mizerně se necítila nikdy. Nikdy ji to takhle moc nebolelo.

„Jsi přece součástí mého života,“ řekl jemně. „Ty, tvoje matka a Selené. Je samozřejmé, že jsem pro tebe udělal, co jsem mohl. Proboha, nesnaž se snižovat to, co k sobě cítíme jen na dolary a centy!“

„Já ti to ale nemůžu vrátit,“ zasténala.

„Copak jsem tě o to požádal?“

„Ale…“ zaprotestovala, připravená na dlouhou bitvu. Vtom se otevřely dveře a do obchodu vstoupil šéf policie Graves. Kývl na Johna a přistoupil k Sassy. Posunul si klobouk dozadu.

„Pan Addy mi řekl, že jsi upustila od soudu a souhlasila se zmírněním trestu. Rád bych věděl proč.“

Sassy vzdychla, neboť se cítila provinile. „Kvůli mamince. On…“ ukázala na Johna, „… je velmi známý. Kdyby to šlo k soudu, začali by do toho šťourat reportéři, maminka by byla ve stresu a rakovina by se jí mohla vrátit.“„To jsem nevěděl,“ zamračil se Graves. „Myslím, o tom stresu. Ale on? Jak je známý? Vždyť dělá na ranči předáka.“

„Nedělá,“ znovu vzdychla Sassy. „Jmenuje se John Callister.“

Graves pozdvihl tmavé husté obočí. „Ten z Medicíně Ridge?“

„Obávám se, že ano," pokrčil rameny John. „Páni!" vydechl Graves.

„Copak tady všichni chcete ten cirkus s novináři?" trvala na svém Sassy. „Tarletonovi by se to pravděpodobně líbilo, ale takhle bude mít aspoň policejní záznam."

Graves si zastrčil ruce do kapes. „Před pětasedmdesáti lety bychom ho vyhnali do lesa a poslali za ním chlapy s puškama."

„Civilizovaní lidé ale takové věci nedělají," připomněla mu Sassy. „Obzvláště ne policajti."

„Tak mě zažaluj," pokrčil rameny Graves. „Já jsem nikdy netvrdil, že jsem civilizovaný. Držím se tradic našich předků. Pokud ten tchoř stráví nějaký čas v base, budu tak štědrý a půjčím mu lano, který jsem právě koupil."

Sassy napadlo, jak Graves přišel na to, že by se Tarleton dostal do vězení, když jí pan Addy naznačoval, že pravděpodobně dostane jen podmínku.

„Dobrý nápad," souhlasil John.

„Škoda, že se nepokusil o útěk, když jsme ho vezli do Bil-lingsu k výslechu. Někdo mohl nechat dveře otevřený…"

„Ani se nepokoušejte," ostře se ozval John. „Nejste jediný, kdo je zklamaný. Já jsem se těšil, že stráví aspoň dalších patnáct let v cele, ale nerad bych viděl, kdyby kvůli tomu moje budoucí tchyně musela zemřít."

„Tchyně?" zašklebil se Graves.

„O tom si musíme ještě promluvit," zaprotestovala s červenými tvářemi Sassy.

„To už jsme udělali a tys slíbila, že si mě vezmeš."

„To bylo ještě před tím, než jsem se věděla, kdo jsi," řekla bojovně. Stále musela myslet na to, z jakého prostředí pocházel.

„Mně se svatby líbí," poznamenal Graves.

„Opravdu?" pohlédl na něho John.

„Už jsem na žádný svatbě dlouhý léta nebyl," přikývl šerif. „Stejně nemám žádný slušný oblek," pokrčil rameny. „Ale myslím, že bych si nějaký mohl koupit, kdybych nějaký pozvání na svatbu dostal."

John vybuchl smíchy. „Tak můžete přijít na naši. Zajistím, abyste pozvání určitě dostal."

„Platí," usmál se Graves a podíval se na Sassy, která stále vypadala nerozhodně. „Kdybych já bydlel v baráku, který vypadá jako tvůj, a jezdil v bedně pomačkaného plechu jako ty, řekl bych ano, kdyby mě nějaký finančně zajištěný muž požádal, abych si ho vzal."

„A vás už nějaký finančně zabezpečený muž požádal, šerife?" zeptala se Sassy a držela se, aby nevyprskla smíchy.

„Jen jsem ti chtěl něco naznačit," naštvaně na ni pohlédl.

„Já vím, spoustu věcí. Vašeho zájmu si vážím, šerife. Mně by také nevadilo, kdyby poslali Tarletona do vězení, ale cena je příliš vysoká," řekla mu Sassy.

„Včera jsem strávil nějaký čas na počítači a objevil jsem, že Tarleton před dvěma lety pracoval ve Wyomingu a tam padlo nějaké obvinění za sexuální delikty. Za to dostal podmínku. Vypadá to, že pan Tarleton je pěkný recidivista."

„Skutečně?" zalapala po dechu Sassy.

„Tušil jsem, že to ráda uslyšíš," zasmál se Graves. „Napadlo mě, že muž jeho ražení musí mít někde nějaký

záznam. V Montaně ho neměl, tak jsem začal hledat v okolních státech a, bingo, ve Wyomingu ho měl. Tak jsem tam zavolal okresnímu prokurátorovi a dozvěděl jsem se pěkný věci! Dnes ráno jsem to odnesl panu Addymu, ale ještě jsem chtěl vědět, proč jsi změnila svůj postoj, protože pan Addy mi to neřekl.“

„Teď z toho mám lepší pocit,“ ulehčené prohlásila Sassy. „Ten záznam bude mít vliv na odsouzení, že?“

„Určitě,“ ujistil ji Graves. „A ironií osudu je, že nový soudce, který dostal ten případ, je žena, která se proslavila svým razantním přístupem k sexuálním deliktům.“

Sassy se rozzářily oči. „Chudák Tarleton.“

„Jsme rádi, že jste nám přinesl nejnovější zprávy,“ ozval se John.

„Jo, myslel jsem, že to bude pěkné překvapení,“ usmál se Graves. „Teď už chápu, proč jste udělali zrovna takové rozhodnutí.“ Podíval se na Sassy. „Tvoje maminka je sladká dáma. Je to zázrak, že ji ten chirurg zachránil.“

„Ano,“ odpověděla Sassy a zadívala se Johnovi do očí. „Je to zázrak.“

Graves si posunul klobouk víc do čela. „Nezapomeňte na to pozvání na svatbu,“ připomněl Johnovi. „Já si dokonce vyleštím botky.“

„Nezapomenu,“ ujistil ho John.

„Ještě jednou vám děkuji,“ řekla šerifovi Sassy.

„Já mám rád šťastný konce,“ usmál se na ni.

Když byl pryč, John se obrátil k Sassy s pátravým výrazem ve tváři. „Přijdu za tebou po večeři,“ oznámil jí. „Musíme si promluvit o spoustě věcí.“

„Johne, já jsem chudá,“ znovu začala.

John se naklonil přes pult a vroucně ji políbil. „To já budu chudý, když nebudu mít tebe," řekl něžně. Vytáhl z kapsy sametem potaženou krabičku a vložil ji Sassy do ruky. „Otevři ji, až odejdu," požádal ji.

„Co je to," zeptala se jako v mrákotách.

„Něco pro nás, o čem si musíme promluvit." Mrkl na ni a široce se usmál. Vyšel ze dveří a tiše je za sebou zavřel.

Sassy krabičku otevřela. Byl v ní zlatý snubní prsten s motivy vinné révy. Prstýnek doprovázel druhý s diamantovým kamínkem. Sassy na ně zírala a začala plakat. Takovouto sadu prstýnků by nějaký muž koupil jen tehdy, kdyby ji chtěl jako rodinný klenot, který bude předáván z generace na generaci. Sassy je přimáčkla k srdci. Navzdory rozdílům, které mezi nimi panovaly, věděla, co řekne.

Paní Pealeové trvalo několik minut, než pochopila, co jí Sassy říká.

„Ne, zlato," trvala na svém. „John *pracuje* pro Callistera. Takhle nám to přece řekl."

„Ano, řekl, ale nezmínil se o tom, že Taggert je jeho prostřední jméno, ne to druhé," trpělivě opakovala Sassy. „On a jeho bratr Gil vlastní jeden z nejznámějších rančů na západě. A jeho rodiče vlastní ten sportovní časopis, který táta četl, než od nás odešel."

Starší žena se opřela zády a vzdychla. „Tak potom proč sem k nám chodil?" zeptala se s bolestným výrazem v očích.

„No, to je ta nejzajímavější věc," odvětila Sassy a začervenala se. „Vypadá to, že… on chce… tohle je…"

vytáhla krabičku s prstýnky, otevřela ji a dala ji mamince do rukou. „Tohle mi dnes ráno přinesl.“

Paní Pealeová fascinovaně zírala na prstýnky. „To je nádhera,“ zašeptala a opatrně se dotkla vzoru na snubním prstenu. „Považuje to za rodinný klenot, viď? Já jsem také měla snubní prstýnek tvé babičky,“ dodala smutně. „Ale musela jsem ho prodat, když jsi byla malá a neměli jsme peníze na doktora, když jsi byla nemocná.“ Zdvihla oči a podívala se na svou dceru. „On to myslí vážně, viď?“

„Myslím, že ano,“ povzdychla si Sassy a posadila se vedle maminky. „Pořád tomu nemůžu uvěřit.“

„Ten účet v nemocnici,“ řekla pomalu paní Pealeová. „Žádný grant neexistuje, že ne?“

Sassy zavrtěla hlavou. „John řekl, že nemohl jen tak nečinně stát a nechat tě umřít. Má tě moc rád.“

„Já jeho taky,“ odvětila paní Pealeová. „A on si chce vzít mou dceru.“ Její oči náhle dostaly nepřítomný výraz. „Není to legrace? Pamatuješ si, jak jsem ti říkala, co mi řekla moje babička? Že já budu chudá, ale moje dcera bude žít jako královna?“ zasmála se. „Ty má dobroto!“

„Možná skutečně uměla věci předvídat,“ poznamenala Sassy, vzala si od své maminky prstýnky a upřeně se na ně zadívala. Najednou se jí zdálo, že se sny začínají plnit.

John dorazil těsně po západu slunce. Políbil paní Pealeovou a Selené a ujistil je, že Sassy po svatbě neodvede pryč.

„Já sám tu povedu ranč,“ usmál se na ně mile. „Budeme tam se Sassy žít. Můžete se nastěhovat k nám, protože je tam hodně místností.“

Paní Pealeová vypadala ustaraně. „Johne, já jsem se narodila v tomto domě a žila jsem zde celý život i poté, kdy jsem se vdala.“

John se sklonil a znovu ji políbil. „Dobrá, když chcete zůstat tady. Necháme dům opravit a zajistím vám nějakou společnici. Můžete si ji vybrat.“

„To bys pro mě udělal?“ vykřikla s rozzářenýma očima paní Pealeová.

„Nic není dost dobré pro mou druhou maminku,“ řekl jí a mínil to vážně. „Teď bych ale rád šel ven probrat se Sassy nějaké detaily. Vrátíme se později.“

Paní Pealeová ho sama políbila. „Ty budeš ten nejlepší zeť na světě.“

„Na to se můžete spolehnout,“ odvětil.

John odvedl Sassy na ranč, kde již stodola a stáje byly téměř dokončené a dům přestavěný. Vstoupil s ní do kuchyně a usmál se, když viděl, jak je nadšená.

„Můžeme mít ale kuchařku, když budeš chtít,“ řekl jí.

Sassy se na něho podívala a láskyplně přejela rukou po novém značkovém sporáku, který měl snad všechny možné funkce.

„Já bych tu raději pracovala sama. Ale, Johne…“ zaváhala. „Co maminka a Selené…“

John se stále opíral o rám u dveří. Vydal se k Sassy a vzal ji do náruče.

„Vím, že si kvůli nim děláš starosti, ale to, co jsem řekl tvý mamince o společnici, jsem myslel vážně. Jen s tím rozdílem, že potřebuje zdravotní sestru.“

„Ano, ještě není úplně v pořádku, zdravotní sestra na ni dá pozor, ale…“

„Líbí se mi, jak se staráš o ostatní lidi," řekl jemně. „Tvoje maminka ještě není schopná zůstat sama, ale nechce si to přiznat. My jí budeme nablízku. Můžeš ji navštěvovat každý den a kontrolovat, zda je v pořádku," usmál se.

„Dělala jsem si o ni starosti."

„To je jedna z věcí, které na tobě obdivuju," řekl jí, „že máš takové velké srdce."

„Ty ale budeš muset hodně cestovat, viď? Předvádět dobytek?" zeptala se, neboť si vzpomněla na to, co o Calisterových četla v různých časopisech.

„To jsem dělával," přikývl, „ale teď máme v Medicíně Ridge jednoho předáka, který předvádí Gilovy býky. Bude to dělat i pro nás, protože se nechci příliš vzdalovat od domova."

Sassy se rozzářila.

„Já bych také nechtěla, abys jezdil pryč, pokud bych nemohla jet s tebou."

John se usmál. „Je vidět, že uvažujeme stejným směrem. Tvé mamince jsem to zatím neřekl, ale už jsem měl na pohovoru několik žen, které by se o ni mohly starat. Když jsem věděl, že si tě chci vzít, začal jsem přemýšlet o tom, jak bez tebe tvá matka všechno zvládne."

„Ty jsi samá překvapení," vydechla.

„To jsem," zazubil se. „Případná spolubydlící zaklepe na dveře v pátek ráno. Tvoje maminka bude šťastnější ve svém vlastním domě, Sassy. Kdybychom ji vytrhli z místa, kde má kořeny, bylo by to pro ni stejně traumatické jako chemoterapie. Můžeš ji navštěvovat každý den a v neděli třeba dvakrát. Já budu chodit s tebou."

„Máš pravdu," láskyplně k němu vzhlédla. „Ona tě má tak ráda."

„To je vzájemné," odvětil. „Upravíme jí dům, aby v něm měla veškeré pohodlí."

„To je ale nákladné," řekla s obavami. „Bude toho hodně třeba opravit."

„Vždyť jsem bohatý, jak mi stále připomínáš. Můžu si dovolit cokoliv, co ona a Selené budou potřebovat. Jsme přece rodina."

Sassy ho vroucně objala a položila mu tvář na hruď. „Rodina. A ty chceš mít své vlastní děti?" zeptala se.

John povytáhl obočí a v modrých očích mu zajiskřilo.

„Samozřejmě. Chceš začít hned teď?" Rozhlédl se kolem sebe. „Kuchyňský stůl je sice trochu krátký… au!"

„Vždyť víš, jak to myslím!" praštila ho pěstí do žaludku. „Řekni mi upřímně, co mám s tebou dělat?"

„Chceš, abych tě instruoval?" nabídl se a pak se šibalsky zasmál, když se začervenala.

„Podívej se z tamtoho okna a řekni mi, co vidíš," vybídla ho vzápětí.

Venku přecházela sem a tam spousta lidí, kteří pracovali na dokončení stodoly.

„Ručím za to, že by stačil jen jeden polibek, a už bychom se objevili někde na internetu."

„Tak fajn," zasmál se, „počkáme." Znovu pohlédl ven a zamračil se. „Ale určitě nebudeme trávit líbánky v tomto domě!"

S tím mohla Sassy jen souhlasit.

John ji pak odvedl do tmavé chodby a přitiskl ji k sobě. „Na to, aby nás tu viděli, by potřebovali noční

vidění,“ vysvětlil jí ještě před tím, než se sklonil a dychtivě ji políbil.

Sassy mu polibky vracela a přitom cítila, jak sama začíná uvnitř těla hořet. Způsob, jakým ji líbal, ji celou rozpaloval. Měla pocit, že to nevydrží a doslova praskne, když jí polibky pokrýval ústa. Pak jí zabloudil rukama pod halenku a dotkl se jejích ňader. Jakmile v dlaních ucítil ztvrdlé hroty, zasténal a líbal ji ještě úpěnlivěji.

Sassy o intimnostech nic nevěděla, ale náhle po nich zoufale toužila. Nadzdvihla se, aby ho na sobě co nejvíce cítila. John ji okamžitě opřel o zeď a sám se k ní celým tělem přitiskl. Líbal ji mnohem vášnivěji, až hlasitě zasténala a silně se zachvěla.

Ten malý zvuk mu prolétl rozbouřenou myslí. Odtáhl se od ní, ustoupil stranou a snažil se nabrat dech. S velkým úsilím se začínal opět ovládat.

„Tys přestal?“ zeptala se bez dechu.

„Ano,“ odvětil. Vzal ji za ruku a odvedl ji zpět do osvětlené kuchyně. „Než se vezmeme, nemůžeme být spolu o samotě,“ odpověděl zastřeným hlasem. Jeho modré oči se setkaly s jejími zelenými. „Všechno proběhne konvenčním způsobem, ano?“

„Ano,“ usmála.

„To je dobře,“ vzdychl.

„Proč?“ zeptala se.

„Protože ještě nemáme postel. Zatím.“

Sassy se rozzářily oči. John byl tak zábavný, a když ji líbal, jako kdyby v ní zažehl ohňostroj. Byla si jistá, že jejich svatba bude něco úžasného. Také si mohla přestat dělat starosti, že je chudá. Ostatně peníze nebyly tak důležité, když nyní budou mít jeden druhého.

Následující překážka však byla nejtěžší. Za týden jí John oznámil, že přijede jeho rodina, aby se seznámili s Johnovou budoucí nevěstou. Tu noc Sassy nemohla usnout. Co si takoví pohádkově bohatí lidé pomyslí, až uvidí, kde Sassy se svou matkou bydlí a jak jsou chudí? Určitě je napadne, že Sassy jde pouze po Johnové bohatství.

Starostí se nezbavila, když se s Johnem následující odpoledne objevili u jejich dveří. Na sebe si vzala ty nejlepší šaty. Sice nejlepší, ale konfekční a dva roky staré. Dlouhé, v béžové barvě, jednoduchého střihu. Boty měla starší než šaty a navíc odřené.

Vysoký světlovlasý muž a štíhlá tmavovlasá žena si vůbec nevšimli, anebo se vůbec nestarali o to, co má na sobě. Žena, jež nevypadala o moc starší než Sassy, ji vřele objala.

„Já jsem Kasie," představila se se širokým úsměvem. „A toto je Gil, můj manžel." Gil se rovněž usmál a srdečně si s ní potřásl rukou. „A to jsou naše dětičky…" ukázala na dvě blonďaté holčičky, které se držely za ruku. „Bess," usmála se na větší z nich, „a Jenny. Hezky pozdravte. Tohle je snoubenka strýčka Johna!"

Bess přistoupila blíž a podívala se na Sassy velkýma dobráckýma očima. „Ty si vezmeš našeho strýčka Johna? On je moc hodný."

„Ano, je," odpověděla Sassy a chytila Johna za ruku. „Slibuju, že se o něho budu dobře starat," usmála se na ni. „Teď pojďte dovnitř…" řekla trochu rozpačitě, „i když tu není nic moc na koukání."

„Sassy, nás vychovával náš strýček, který nenáviděl materiální věci," řekl jí Gil jemně. „Vyrůstali jsme na

podobném místě, hrubém venkovském stavení, ale to nám zase dalo sílu charakteru.“

„Čímž chce naznačit, aby ses neomlouvala,“ vysvětlil jí John a Gil s Kasie s tím souhlasili.

Později se Sassy dozvěděla, že Kasie vyrostla dokonce v horších podmínkách než ona. Ve válečné zóně v Africe, kde byli její rodiče misionáři. Tam také zahynuli.

Paní Pealeová je přivítala se Selené po svém boku. Rovněž jako Sassy se zpočátku necítila příjemně.

„Přestaň se tak tvářit,“ naoko ji vyhuboval John. „Tohle je moje budoucí tchyně,“ s úsměvem ji představil své rodině. „Je to ta nejsladší žena, jakou znám. Kromě Kasie,“ prohlásil.

„Neřekl jsi, že já jsem taky sladká,“ popíchla ho Sassy.

„Protože ty sladká nejsi, ty jsi ta nejdrahocennější,“ řekl jí s láskyplným úsměvem.

„Dobrá, to by šlo,“ zasmála se a obrátila se na ostatní. „Pojďte dál a posaďte se. Dáte si kávu?“

„Prosím, ne,“ zasténal Gil. „Kasie ji do mě pumpovala celou cestu. Včera večer jsme totiž po bouřce museli dlouho do noci opravovat ohradníky. Stejně pak musela většinu cesty odřídit sama.“ Gil si podržel žaludek. „Asi už žádnou kávu nebudu chtít nikdy vidět.“

„Vy chodíte s vašimi muži opravovat ploty?“ podivila se paní Pealeová.

„Samozřejmě,“ odpověděl prostě. „To děláme vždycky.“

Paní Pealeové i Sassy se ulevilo. Tito lidé byli jiní, než čekali. Dokonce i Selené se s nimi hned spřátelila, i když se většinou před neznámými lidmi chovala plaše.

„Co si o nich myslíš?“ zeptal se jí John, když návštěva skončila a on se chystal na ranč.

„Jsou skvělí,“ odvětila a na zápraží se k němu přitiskla. „Nejsou to žádní snobové. Už teď se mi líbí.“

„Tak jak řekl Gil,“ odvětil. „Vychovával nás drsný strýček, který nás učil, že peníze nejsou ta nejdůležitější věc v životě.“ Sklonil hlavu a políbil ji. „Ty ses jim také líbila. Takže už neexistují žádné překážky. Jediné, co teď musíme udělat, je, že se vezmeme.“

„Já ale nevím, jak se dělá taková velká svatba,“ řekla ustaraně.

„Nestarej se,“ usmál se. „Já znám někoho, kdo to ví!“Svatbu připravovala specialistka z Colorada, kterou za tímto účelem John najal. Byla to mladá krásná žena, milá a diskrétní. Sassy doslova fascinovaly některé ze svateb, které po celé zemi zorganizovala. Jedna byla dokonce pro Sassyinu oblíbenou country zpěvačku.

„Vy jste dělala i tuhle svatbu?“ vykřikla.

„Ano, a nikdo se o ní nedozvěděl, dokud neodjeli na líbánky,“ řekla trochu domýšlivě. „Proto si mě také váš budoucí manžel najal. Jsem totiž diskrétnost sama. Teď mi jenom řekněte, jaké barvy se vám líbí, a pustíme se do práce!“

Nakonec skončily se schématem barev růžové, žluté a bílé. Sassy měla v úmyslu jednoduché bílé šaty, zatímco Mary Garnettová jí předvedla šaty vrcholného krejčovského umu. Hedvábný korzet vyšívaný třemi pastelovými barvami doplňovala krajková sukně. K šatům patřil i nádherný závoj z téže krajky. Byly to nejkrásnější šaty, jaké kdy ve svém životě Sassy viděla.

„Za ty by se dal koupit dům!“ vykřikla, když se dozvěděla jejich cenu.

John právě vstoupil do domu paní Pealeové a zastavil se ve dveřích do obývacího pokoje. „Bereme se ale jen jednou,“ připomněl Sassy.

„Jsou příliš drahé,“ zasténala.

John přistoupil k pohovce a pohlédl jí přes rameno na barevnou fotografii. Zatajil se mu dech. „Kupte je,“ řekl bez váhání Mary.

Sassy otevřela ústa. John se sklonil a políbil ji na ně, aby je zavřela. Pak odkráčel pryč.

Mary se jen usmála.

John měl pro Sassy ještě jedno překvapení. Předčasný svatební dárek ukrytý v malé krabici převázané stuhou. Náhodou zjistil, že Sassy musela zastavit dědečkovy hodinky a revolver, aby mohla zaplatit účty, a tak je získal zpět. Sassy se rozplakala jako malé děcko. John jí stékající slzy po tvářích láskyplně slíbal. Sassy ho vroucně objala. Byl to ten nejpozornější muž na celém světě.

Ačkoliv John protestoval, Sassy trvala na tom, že si svou práci ponechá. Jen jí vadilo, že se svatbou nemůže více pomoci. Cítila se proto provinile. Vše potřebné však zorganizovala Mary. Pozvání, květiny i pastor již byli zajištěni. Dokonce najala malý orchestr, který měl hrát na svatební hostině.

Svatba se odehrávala na rodinném ranči v Medicíně Ridge, neboť jim poskytoval dokonalé soukromí. Gil dokonce prohlásil, že mají více bezpečnostních opatření než samotný prezident Spojených států. Nikdo nesměl tuto svatbu narušit. Kvůli klidu dokonce zastínili okna roletami a obřad pořádali uvnitř domu. Tam se nikdo

nedostal bez řádného pozvání, anebo identifikační karty s fotografií.

„Je to skutečně nutné?“ zeptala se Sassy Johna, když osaměli.

„Neumíš si představit, jak moc jsou naši rodiče známí,“ vzdychl si. „Přijedou také a náš otec nedokáže udržet zavřenou pusu. O tobě se dozvěděl od Gila a Kasie a každému se chlubí se svou novou snachou.“

„Se mnou?“ zeptala se ohromeně. „Vždyť já nic zvláštního neumím a ani nejsem krásná.“

„Žádná žena, kterou znám, nemá tak úžasné srdce jako ty,“ řekl něžně. „Tím, jaká jsi, jsi výjimečná, Sassy.“

Sassy se začervenala. „A co tvoje maminka?“

John ji políbil na špičku nosu. „Ta si nikdy z ničeho nedělala zbytečné starosti. Je šťastná, že se konečně dočká vnoučat a bude mít v rodině někoho, kdo umí plést.“

„Jak víš, že umím plést?“

„Ty si myslíš, že jsem si nevšiml všech těch přehozů a deček po celém vašem domě?“

„Ty přece mohla udělat moje maminka,“ oponovala mu.

„Nemohla. Řekla, že ty umíš dokonce plést i svetry. A moje matka by to také ráda uměla. Chce, abys ji to naučila.“

„Ale to je jednoduché! Samozřejmě, že jí to ukážu. A to nikomu nevadí… že jsem chudá?“ zvolala. „Copak si nemyslí, že si tě chci vzít pro peníze?“

John se zasmál, až mu vytryskly slzy do očí. „Sassy, ty jsi přece nevěděla, že mám peníze až do doby, kdy jsem tě požádal o ruku. A oni to vědí.“ Sklonil se a znovu

ji políbil. „Už nám zbývá jen pár dní," zašeptal. „To čekání snad nevydržím."

„Já taky," vzdychla. „Je to tak napínavé, ale přitom je před námi ještě hodně práce."

„Ty nemusíš nic dělat. Od toho je tu Mary. Kromě toho, abys vybrala vhodné šaty pro Selené a tvou matku."

„To není žádná práce," zasmála se. „Ony rády nakupují. Jsem moc ráda, jak maminka zvládla chemoterapii a každý den se lepší. Měla jsem strach, že na svatbu bude příliš slabá, ale ona říká, že by si ji ani za nic nenechala ujít."

„Buď klidná. Pro jistotu zařídím, aby na svatbě byla kvalifikovaná zdravotní sestra. Nemusíš si dělat žádné starosti."

„Vynasnažím se."

„Hodná holka."

Konečně nastala svatba! Sassy si nervózně kousala nehty z obavy, že se něco pokazí. I když ji John ujistil, že vše proběhne hladce, příliš se neuklidnila. Vždyť mělo přijít tolik významných lidí!

Když ale stála ve dveřích velkého tanečního sálu v sídle Callisterů v Medicíně Ridge, nervozita z ní opadala. Pohled na Johna, jenž stál ve smokingu u oltáře, ji pak konečně uklidnil. Počkala na hudbu, pevně sevřela kytici a se závojem spuštěným přes tvář odhodlaně kráčela uličkou. Srdce jí zběsile tlouklo, když se vedle Johna postavila. Byl to ten nejpohlednější muž, jakého ve svém životě viděla. A on se s ní chystal oženit!

Pastor se na ně usmál a zahájil obřad. Vše probíhalo normálně, dokud se Johna nezeptal, zda má prstýnky. John začal prohledávat kapsy a nemohl je nalézt. Ohromeně na duchovního zůstal zírat.

„Strýčku Johne! Tys zapomněl?“ ozvala se vedle něj Jenny a strkala mu blíž hedvábný polštářek. „Já mám přece ty prstýnky!“

Přítomní se zasmáli a John si rychle z polštářku prstýnky vzal. Pak se sklonil a políbil svou neteř na čelo. „Díky, prcku,“ zašeptal jí u ucha.

Jenny se zazubila a postavila se zpět vedle své sestry Bess, která pro změnu držela košík plný čerstvých růžových okvětních plátků v žluté, růžové a bílé barvě.

Pastor dokončil obřad a vyzval Johna, aby políbil nevěstu. John jí nadzdvihl nádherný vyšívaný závoj a přehodil jí ho dozadu přes vlasy. Očima vyhledal její, pak jí uchopil obličej do dlaní, sehnul se a tak něžně ji políbil, až se jí skutálely slzy po tvářích. John nezaváhal a okamžitě je všechny slíbal.

Rozehrála se hudba, Sassy se smíchem vzala Johna za ruku a vyběhli uličkou ven ze dveří. Hostina se konala v dolní místnosti, ve velké jídelně, která byla za tímto účelem upravená. Během doby, kdy za tónů Debussyho pojídali svatební dort a pózovali fotografům, si Sassy mezi hosty všimla několika filmových hvězd, politiků a nejméně dvou multimilionářů. Připadalo jí fascinující, když nyní byla ztotožňována s lidmi, které dosud vídala jen v časopisech.

„Jen ještě jedna malá překážka, paní Callisterová,“ zašeptal jí John, „a pak odjíždíme na týden do Cancúnu!“

„Slunce a písek,“ nedokázala ani dýchat.

„A ty a já. A postel,“ povytáhl žertovně obočí.

Sassy se zasmála a přitiskla k němu obličej, aby nebylo vidět, jak se červená.

„No, nebyla to špatná svatba,“ ozval se za nimi povědomý hlas. Šerif Graves měl na sobě slušivý oblek a

krásně vyleštěné boty. Na talířku držel kus dortu. „Až na to, že nemám rád čokoládový dort," ukázal na něj. „A není tu žádná káva."

„Tady je spousta kávy," zasmál se John a zdvihl šálek s kávou. „Já totiž nechodím na svatby, kde by nepodávali kávu."

„Kde jste ji sehnali?" zeptal se Graves.

John kývl k vzdálenému rohu, kde byl za kyticí květin napůl schovaný kávovar s kávou.

Graves se zazubil. „Doufám, že budete spolu dlouho šťastně žít."

„Díky, šerife," odpověděla Sassy.

„Přinesl jsem vám dárek," nečekaně prohlásil. Zalovil do kapsy a vytáhl malý balíček. „Něco užitečnýho."

„Děkujeme vám," řekla mu Sassy a balíček si od něj převzala. Graves se světácky podíval na Johna, zachechtal se a odkráčel hledat kávu.

„Co je to?" přemítala Sassy, když trhala papír.

„Paráda!" vykřikl John, jakmile nakoukl dovnitř. Sassy také nahlédla dovnitř a srdečně se zasmála. V balíčku byla dvojitá sada kompaktních disků s romantickou hudbou a klasické milostné písně.

Oba se zadívali směrem ke kávě. Graves okamžitě pozdvihl svůj šálek a připil jim. John se Sassy se zasmáli a zamávali mu.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Sassy s Johnem pobývali v hotelu na pláži, který měl tvar tradiční mayské pyramidy. Sassy ležela Johnovi v náručí a stále se ještě celá chvěla. Poprvé poznala chuť intimností. Tváře jí hořely a oči zářily štěstím jako brilianty, když vzhlédla do jeho modrých.

„Už to začíná být lepší," zašeptal a lehce jí přejížděl ústy na hebkých rtech. „Poprvé je to vždycky těžký."

„Těžký?" opřela se o loket. „Já jsem si myslela, že umřu!"

V modrých očích mu zajiskřilo. „Odpusť mi to. Já jsem podle toho vzdychání a sténání přirozeně předpokládal, že jsi… přestaň!" Zasmál se, když ho štípla. Vzápětí se mezi nimi rozvinul bouřlivý zápas. John ji však při něm začal líbat, dokud se mu nepodvolila. „Skutečně to musíme dělat znova, abych získal nový náhled," navrhl jí. „Tentokrát budu dávat pozor."

„To si piš, že budeš," zasmála se, políbila ho na rameno a pak ho překulila na polštář. Vzápětí si na něho lehla.

„Pozor, nebuď na mě hrubá, já jsem křehký," zaprotestoval. „Dej tu ruku pryč z… ne, já nejsem takový!"

„Ale ano, jsi," zasmála se a přitiskla rty přímo na jeho. John poslušně zmlkl. Až na různé bezděčné zvuky.

Drželi se za ruce a při východu slunce kráčeli dolů na pláž. Sledovali racky, jak stoupali do výšky nad neuvěřitelnými odstíny modré, které vytvářel Mexický záliv.

„Nikdy mě ani ve snu nenapadlo, že mohou existovat místa jako je toto," pronesla zasněně. „Písek tu vypadá jako cukr."

„Budeme si muset koupit nějaké pohledy. Nemůžu uvěřit tomu, že jsem zapomněl foťák," povzdychl si.

„Mohli bychom si nějaký koupit ve foyer hotelu," navrhla mu. „Musím mít aspoň jednu tvoji fotografii v plavkách, abych si ji vyvěsila v našem domě."

„V tom případě i tvoji," dobíral si ji.

„Dobrá," zasmála se.

„Mohli bychom tam také koupit každému dárky," napadlo ho.

„Nesmíme zapomenout na šerifa Gravese," připomněla mu.

„Ano. Co pro něho navrhuješ?" zeptal se. „Něco hudebního."

John sevřel rty. „Dáme mu jednu z místních dřevěných frkaček."

„Ne! Něco hudebního."

„To je přece hudební," řekl a přitáhl ji k sobě.

Po líbánkách se zastavili na víkend v Medicíně Ridge. Sassy tak měla více času, aby se lépe poznala s Johnovou švagrovou Kasií.

„Já jsem měla takové starosti, jestli se sem hodím," přiznala se, když spolu procházeli domem okolo velkého bazénu, kde kvetla spousta květin. „Chci říct, že tohle je vzdálený svět tomu, jaký znám."

„Přesně vím, jak se cítíš," řekla jí Kasie. „Já jsem se narodila v Africe. Mí rodiče tam byli misionáři," vzpomínala. „Zabili je přímo před námi. Přede mnou a mým bratrem Kantorem. Pak jsme odešli do Arizony,

kde jsme bydleli u naší tety. Kantor vyrostl, oženil se a měl malou holčičku. Dělal v Africe leteckého kurýra, když ho i s rodinou sestřelili a oni zahynuli.“

Sedla si na jednu z laviček a ve vzpomínkách se zahleděla do dálky. „Nikdy jsem nečekala, že to takhle skončí,“ řekla a podívala se druhé dívce do očí.

„Gilovi jsem se zprvu nelíbila,“ prohodila a zasmála se. „V podstatě mi znepříjemňoval život, když jsem sem přišla.“

„Nevypadá, že by byl takový,“ poznamenala Sassy. „Spíš jako velice milý člověk.“

„To je, ale ztratil první manželku, když měla nehodu na koni, a už se znovu nechtěl ženit. Navíc si myslel, že jsem na něho příliš mladá.“

„Přesně jako John,“ vzdychla Sassy. „Myslel si, že jsem na něho příliš mladá a já zase, že on je na mě příliš bohatý.“

Kasie se zasmála. „Takhle jsem se cítila taky. Ale teď už, doufám, víš, že to s penězi příliš nesouvisí, spíš s pocity a věcmi, které máte společné.“ Kasie vypadala zasněně. „Někdy s Gilem jen tak sedíme a celé hodiny si povídáme. Je to můj nejlepší přítel a manžel.“

„Přesně tak si připadám s Johnem,“ řekla Sassy. „A rozumí si i s mou rodinou, jako kdyby je znal odjakživa.“

„Mama Luke si Gila také hned oblíbila,“ pokračovala Kasie a pak si všimla zvědavého pohledu. „Oh, to je sestra mé maminky. Ona je jeptiška.“

„Propána!“ podivila se Sassy.

Kasie vyprávěla dál. „Moje matka byla těhotná. Čekala mě a Kantora a jeden žoldák jí zachránil život,“ vysvětlovala jí. „Jmenoval se K.S. Kantor. Můj bratr je dvojče a oba jsme po něm dostali jména.“

„Už jsem o něm slyšela," řekla Sassy váhavě. Nerada by opakovala, co slyšela o samotářském, nevrlém milionáři.

„Pravděpodobně většina z toho, co jsi slyšela, je pravda," zasmála se Kasie. „Ale já jsem mu dlužná za svůj život. Je to laskavý člověk. Zřejmě by se s mama Luke oženil, kdyby svůj život nezasvětila bohu."

„A on je ženatý?"

Kasie se zamračila. „No, jednou jsem zaslechla, že se oženil, vzal si nějakou příšernou ženskou a hned se s ní zase rozvedl. Nevím, jestli je to pravda. Na takovéhle věci se prostě lidí neptáš," dodala.

„To chápu," odvětila Sassy.

„Gilovým rodičům se líbíš," zčistajasna Kasie prohlásila.

„Opravdu? Vždyť jsem na svatbě ani neměla čas, abych s nimi prohodila pár slov!" zvolala překvapeně.

„John sám jim toho řekl víc než jen pár slov," zasmála se Kasie. „Opěvovával tě tu dost dlouho před tím, než se vrátil, aby ti řekl, že se chce s tebou oženit. Magdalena uviděla ten nádherný přehoz, který jsi mu zabalila, a John jí řekl, žes jej pletla sama. A ona se to teď chce od tebe naučit."

„Ano, to mi John řekl, ale já jsem si myslela, že si dělá legraci!"

„Nedělá. Ručím ti za to, že se zanedlouho objeví u vás na ranči s pletacími dráty a ty ji pak budeš muset vymést koštětem."

„To bych nikdy neudělala," začervenala se Sassy. „Ona je tak krásná."

„Je, ale s chlapci nemluvila do té doby, než se oženil Gil. Já jsem ho na líbánkách přesvědčila, aby se s rodiči

setkal. Byl z toho v šoku. Víš, oni se vzali příliš brzy, byli velmi mladí a měli děti, a přitom na jejich výchovu nebyli připravení. Proto je vychovával strýček a v podstatě jim rodiče vymazal ze života. Byla to tragédie. Kluci vyrůstali s vědomím, že je jejich rodiče nechtějí, což nebyla pravda. Oni jenom nevěděli, jak se po tak dlouhé době chovat k vlastním dětem."

„Myslím, že je třeba, aby rodiče byli s dětmi prvních pár let pohromadě," řekla Sassy.

„Moje řeč," odpověděla Kasie a usmála se. „Gil a já chceme naše vlastní děti, ale nejdříve ze všeho si přejeme, aby se s námi holčičky cítily v bezpečí. Není kam spěchat. Ještě máme dost času."

„Mně připadá, že jsou holčičky šťastné."

„Ano," přikývla Kasie, „pro mě jsou jako vlastní. Mám je moc ráda. Byla jsem zničená, když mě Gil poslal domů z Nassau a řekl mi, že tu nemám být, až se vrátí domů."

„Cože?"

Kasie se rozpačitě zasmála. „No, měli jsme takový nejistý románek. Jednou ti budu muset všechno vyprávět. Ale teď bychom už měly jít dovnitř. Tvůj manžel bude značně nervózní, když tě hned delší dobu nevidí."

„On je tak úžasný manžel," pronesla Sassy.

„To je. Jako Gil. Zkrátka dvě holky na mizině měly štěstí, viď?"

Sassy se do ní cestou zpět zavěsila. „Jo, to měly. Ale klidně bychom obě bydlely ve srubu a šily si oblečení v ruce, kdyby to po nás chtěli."

„Copak to není pravda?" zasmála se Kasie.

„O čem jste si vy dvě tak dlouho povídaly?“ zeptal se Sassy té noci John, když spolu leželi v posteli a držel ji v náručí.

„O tom, za jaké úžasné muže jsme se provdaly,“ řekla mu ospale a natáhla se, aby ho políbila.

„Řekla ti Kasie o své minulosti? Z jakého prostředí pochází?“

„Ano, vyprávěla mi o tom. Byl to ohromující příběh. A také mi řekla, že se zpočátku Gilovi vůbec nelíbila!“

„Ne, nelíbila,“ zasmál se John. „Dokonce ji i vyhodil, ale včas si uvědomil, jakou chybu udělal. Kasie byla prostě opředená záhadami a on nechtěl riskovat, aby si znovu ranil srdce.“

„Něco jako ty?“ zašeptala.

„Něco jako já,“ pronesl s úsměvem. Přitáhl ji k sobě blíž a zavřel oči. „Zítra odjíždíme domů. Už jste připravená na manžela na plný úvazek, paní Callisterová?“

„Připravená a ochotná, pane Callistere,“ zamumlala ze spánku.

O pár týdnů později se již Sassy na ranči zabydlela. Pustila se do pletení a háčkování, aby vytvořila spoustu doplňků, které měly jejich domov zútulnit a udělat ho skutečným domovem.

Paní Pealeová doslala novou společnici. Skolenou zdravotní sestru. Jmenovala se Helen, byla to milá dáma středního věku, která uměla vařit, uklidit a rovněž se postarat o dům. Neměla žádnou rodinu, a tak jí paní Pealeová se Selené vyplnily prázdné místo v životě. A její svěřenci s ní byli velmi šťastní.

Sassy s Johnem si pravidelně udělali čas, aby je mohli navštěvovat. Stále vypadali jako zamilované hrdličky. Lidé je zřídkakdy viděli jednoho bez druhého. Sassy kolikrát pronesla, jestli to nebude tím, že jsou k sobě srostlí.

John se jejímu nápadu široce usmál, políbil ji, ale šťastně souhlasil, že to tak skutečně vypadá.

Jednoho dne vstoupil do domu zadními dveřmi s náčelníkem Gravesem. Ten se usmíval od ucha k uchu.

„Máme společnost," řekl John Sassy. Zastavil se u ní, aby ji jako obvykle vroucně políbil. „Má pro nás nějaké novinky."

„Myslel jsem si, že byste rádi věděli, že pan Tarleton dostal pět let," prohlásil šerif s velkou radostí. „Minulý pátek ho odvedli. Sice se odvolává, ale to mu příliš nepomůže. Všechno je zaznamenáno na DVD, kdy přistoupil na dohodu při přiznání viny. Přece jsem vám řekl, že ta soudkyně nesnáší případy sexuálního napadení."

Sassy přikývla. „Je mi ho líto," pronesla. „Škoda, že si nevzal ponaučení z toho posledního případu ve Wyomingu. Zřejmě to bude tím, když někdo dlouho dělá špatné věci, potom nemůže přestat a dělá je pořád."

„Ano, to jsou recidivisté, kteří své činy opakují," odvětil vážně Graves. „Ale on už se na ulici nedostane, kde by mohl ublížit nějaké další ženě." Zamyšleně sevřel rty. „Také jsem vám chtěl poděkovat za dárek, který jste mi přivezli z Mexika. Jen by mě zajímala jedna věc."

„A jaká?" zeptala se Sassy.

„Jak jsi věděla, že umím hrát na flétnu?"

Sassy překvapeně povytáhla obočí.

„Opravdu umíte?"

Šerif se zachechtal. „Možná dokáže číst myšlenky," pronesl na adresu Sassy a kývl hlavou k Johnovi. „Raději byste si ji měl pořádně hlídat. Žena s takovým vzácným darem má cenu zlata."

„To mi nemusíte říkat," odvětil John a usmál se na svou manželku.

„No, já už se vracím do města, tak se tu hezky opatrujte," rozloučil se s nimi Graves a pomalu se vydal ke svému autu. Když zmizel, John se obrátil ke své ženě.

„Tak ty prý umíš číst myšlenky?" pronesl se sevřenými rty. Opřel se čelem o její a za jejími zády si spojil ruce.

„Tak mi pěkně řekni, na co myslím právě teď," dobíral si ji.

Sassy se natáhla, něco mu zašeptala do ucha a zaculila se.

John se rozesmál, zdvihl ji do náruče a odnášel ji dolů halou.

Sassy se ho pevně držela. Na co někteří muži myslí, není vůbec těžké uhodnout, blesklo jí uličnicky hlavou.